

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Gyllembourg-Ehrensvärd, Thomasine.; af
Forfatteren til "En Hverdags-Historie" ; udgiven
af Johan Ludvig Heiberg.

Titel | Title:

Een i Alle : Novelle

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C. A. Reitzel, 1840

Fysiske størrelse | Physical extent:

399 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57-145.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020349256

Ch. I. 344

CHAPTER I

THE HISTORY OF THE

OF

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

En i Alle.

Novelle

af

Forfatteren til „En Hverdags-Historie.”

Udgiven

af

Johan Ludvig Heiberg.

Kjøbenhavn.

Paa Universitets-Boghandler C. A. Reitzels Forlag.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1840.

Список

Мест

En smuk Formiddag i Begyndelsen af September sad to Mænd sammen i en Conditors Stue og frydrede den Frokost, de nød, med en munter og fortrolig Samtale. De vare gamle Bekjendte og fornioiede sig ved at mødes her efter i lang Tid ikke at have truffet hinanden. Den Eine, som var Grosserer, var meget aldrende, den Anden, en Captain i Sø-Etaten, var en midaldrende Mand.

De havde neppe yttret deres Tilfredshed over at befinde sig ganske allene i denne Conditors, i Almindelighed ikke særdeles besøgte Værelser, da Døren gik op og en ny Gæst traadte ind. Dog lod Denne ikke til at ville genere Nogen, tværtimod syntes han selv at undrage sig al Opmærksomhed. Det var et smukt ungt Menneske i en simpel, men anstændig Klædedragt. Han hilsede de to ældre Herrer meget høfligt og nærmede sig derpaa Opvarteren, til hvem han næsten hviskende sagde et Par Ord med en halv undseelig Mine, hvorpaa han gik ind i et andet Værelse, og de to ældre Herrer bemærkede at han, efterat have skudt en Jalousie for det

ene Vindue, satte sig ved dette og nød de Forfriskninger, han havde forlangt. Derpaa fremtog han en lille Mappe, som han udbredte paa Bordet, og stillede nu baade dette og sig selv saaledes, at han var skjult for de to Tilstedeværende. Og allerede havde Disse reent glemt det stille Raboskab, da der indtraadte en anden Gjæst, der i Bæsen og Udseende syntes aldeles at contrastere med den første. Det var en ung Herre af Dem, som man kalder gentile Cavalerer, og af hans hele Mine og Holdning syntes ogsaa at udlyse den Selvtillfredshed, hvormed han var sig bevidst at fortjene den omtalte Hæderstitel. Med høi Røst kaldte han paa Opvarteren, forlangte Chocolate, Kager og Riqueur, gik derpaa hen til et Speil og rettede paa sit Haar, og da han i det Samme fik Die paa de foromtalte to ældre Mænd, nærmede han sig Captainen og hilsende paa ham som en Bekjendt. Derpaa satte han sig ved et Bord ved Vinduet og tog et Par Blade, hvori han flygtig læste, medens hans Blikke jævnlig syntes at holde Die med Vinduerne i en Etage af Gjenboens Huus. Til alt Dette fløitede han en Melodie og slog Taktten med det ene Been, som han lod dingle frem og tilbage.

„Kjender De det Menneſke?“ spurgte den gamle Grosserer med hvissende Stemme. „Kun af Anseelse,“ svarede Captainen: „Det er en juridisk Candidat, ved Navn Mørk.“ — „Han synes at svare til sit Navn,

han seer umaneerlig suur og misfornøiet ud." — „Ala det er kun en Mine, som vore unge Herrer give sig. Jeg troer, det er en Mode, der som andre Moder er kommen til os fra Paris. For to Aar siden, da jeg opholdt mig der en kort Tid, bemærkede jeg dette trevne og mugne Ansigt hos Pluraliteten af de unge Mennesker." — „Jh det gjør mig ordenlig ondt at tænke mig Franskmændene saaledes! denne Nation, hvis muntre og lette Sind, hvis behagelige Conversation erstattede i Omgang de Feil, man ellers gjerne med Ret eller Uret vilde tillægge den. Hvad kan Grunden være hertil? Det er vel rimeligviis de Ulykker, som Revolutionen bragte i saa mange Familier." — „Alk nei! De blandt dem, som have oplevet den Tids Ulykker, ere ældre Mænd, og disse have i det Hele bevaret deres nationale Elfsværdighed; men det er det unge Frankrig, hvorum jeg taler. Jeg tænker, det er en politisk Affectation; det skal vel lade, som om Statens Bedste saadan laae dem paa Hjerte og tyngede paa deres Samvittighed, at der iffe var Plads i deres Sind til andre Interesser, saa at Ungdommens og Livets Blomster allerede vare visnede for dem." — „Det er mig en Affsy at see de Unge gamle. Jeg har altid holdt meget af Ungdommen, og det skulde ret gjøre mig ondt at see denne Mode blive forplantet til os, saameget mere som jeg synes, at man ved at affectere Misfornøielse med

Livet og Foragt for dets uskyldige Glæder virkelig maa komme til, for Alvor at opnaae den Ulyst til Livet, den Sløvhed og Brantenhed, som vi Gamle bestræbe os for at holde borte fra vort Indre og Ydre. Hm! tilgiv, jeg siger: vi Gamle! Det passer da ikke paa Dem; De er en god Snees Aar yngre end jeg." — „Åh!" svarede Captainen smilende: „Jeg er gammel nok — jeg kan gjerne tilføie: Gud skee Lov! — til endnu at være af den Generation, der kan holde paa Det af Ungdommen, som det staaer i vor Magt at holde paa, der kan glemme en tung Dag ved en lystig Aften, der kan lee og græde og være Menneske uden at skamme sig derover." —

Denne naturligtvis hvissende Samtale blev afbrudt af en Støi, idet den hidtil uherlige Gæst i det andet Bærelse tabte Noget paa Gulvet. Den unge Hr. Mørk reiste sig hurtig, saa ind i Bærelset og gik der paa til sin Plads. Da Dpvarteren strax efter kom for at bringe hans Chocolate, sagde han til Denne, saa de andre Herrer hørte det: „Kjender De det Menneske som sidder derinde? Pleier han at komme her?" — „Jgaar," svarede Dpvarteren, „saa han her en Timestid om Formiddagen; men jeg kjender ham ikke." — „Det er en Maler, en fattig Fyr, som gaaer om og infor- merer i Tegning. Jeg raader Dem til ikke at give ham altfor stor Credit paa hvad han fortærer her." — „Åh!

svarede Tjeneren leende: „Det skulde da ikke ruinere os, thi han har hidtil ikke nydt Andet end et Glas Vand og et Sukkerbrød. Men forresten har han betalt det strax hver Gang.“ — Mørk loe høit, og de to ældre Herrer rystede paa Hovedet og fastede vrede Blikke til ham.

Selskabet blev nu forøget med en besynderlig Figur. Det var en Mand, der, saaledes som han gik og stod, kunde fortjene Navn af Gammelt og Ny. Han var gammel, men høi og rank, hurtig i sine Bevægelser som et ungt Menneske, og med et Physiognomie, hvis regelmæssige og skarpe Træk tydelig talte om forsvundne Lider, Videnskaber og Sorger, og hvis blege Kinder og Læber kontrasterede med de endnu levende Dine og endnu friske Tænder. Hans tynde Haar var pudret og krollet, han bar en meget fin, af Udseende ny Kjole med temmelig moderne Snit, men af en lysere blaa Farve end den ellers brugelige; en Vest af figureret Silketoi tog sig ziirlig ud, og snævre sorte Pantalons omfattede de lange smalle Been. Paa Fodderne bar han meget blanke Skoe og sorte Silkestromper. Han traadte hurtig ind i Stuen og hilste de Tilstedeværende flygtigt, idet hans Dine syntes at lede efter en Opvarter. Grosserereren reiste sig strax og gik ham imøde, idet han udbrød: „Ei, min gode gamle Ven! Skal vi dog igjen træffes engang?“ Captainen nærmede sig

ogsaa og sagde: „Jeg haaber, Hr. Legationsraad, at De erindrer mig.“ — Den Fremmede modtog deres Hænder, som de rakte ham, med en venlig, men forlegen Mine, han stammede nogle høflige Ytringer, og efterat have sagt et Par Ord til Opvarteren, skyndte han sig ind i det andet Værelse. Ved Indtrædelsen syntes han at studse ved at see, at der allerede sad en Gæst; imidlertid hilsede han den unge Maler og satte sig i det Bindue, der var længst borte. De, som vare i den ydre Stue, kunde see ham og bemærkede at han ligesom Mørk syntes at hæfte sine Blikke paa de samme Binduer hos Gjenboens; men endnu mere ufravendt end Mørk stirrede han derover med en Vorgenette for Dinenene, saa hensunken i denne Betragtning, at han slet ikke bemærkede, at Tjeneren bragte ham den forlangte Kaffe, som han lod staae urørt.

Grosserereren sagde smilende til sin Nabo: „Det forekommer mig, som vor gode gamle Ben ikke blev synderlig fornøiet over at træffe os her.“ — „Nei,“ svarede Captainen: „Jeg synes, han blev heel forlegen ved vort Møde. Man skulde næsten troe, Hr. Diplomaten havde en hemmelig Mission til dette Kaffehuus.“ — Mørk flyttede sig nu hen til de ældre Herrer og sagde: „Det er jo den gamle Caricatur, denne Legationsraad Trolle? har han virkelig noget diplomatisk Embede eller har han været i den Carrière?“ — „Nei

ikke synderligt," svarede Grosserereren: „Han havde en- gang en Ansættelse i det udenlandske Departement; men det er allerede mange Aar siden han tog sin Afsked. Han har reist uophørligt omkring; allerbedst han staaer og gaaer, saa bestiller han Postheste eller gaaer ombord paa et Skib, og væk er han.“ — „Nu er han vel ikke længer saa flygtig af sig og saa rast til at fare omkring?“ spurgte Captainen. — „Jo saameend! det er ikke længer end en Maanedstid siden han kom hjem fra Holsteen eller Hamborg, og den hele Reise frem og tilbage varede ikke over fjorten Dage. Som sagt, han har endnu ingen No paa sig, saa han har gjort vel i at opgive alle offentlige Forretninger, thi det Sind passer ikke med et fast Embede.“ — „Ja,“ sagde Captainen, „han trænger jo heller ikke til noget Embede, han er jo rig nok.“ — „Han er meget velhavende,“ svarede den Anden, „men jeg troer dog at han er ikke saa rig som han har været. Han forstaaer ikke saadan at holde paa Skillingen, som hans salig Fader, den rige Brygger Trolle paa Christianshavn. Ja det var i Christianshavns gode Tider! Min salig Fader sad ogsaa varmt inden Døre i de Dage. Vi boede nær ved Trolles, og Ferdinand, som han hedder, og jeg ere opvokse sammen. Gamle Trolle var stolt af sine Penge og vilde at Sonnen skulde blive en fornem Mand. Det var ikke Ferdinands Sag, han var en god Dreng og en

slink Student, der havde Lust til at blive Læge; men Faderen fik det indrettet paa en anden Maade. Capitainen kan maaskee huske at have seet en tydsk Storpriester, som kaldte sig Baron Gordon, og affecterede at være en Engelsmand. Han boede her i Byen for mange Aar siden og var gift med en rig dansk Kone, hvis Penge han satte til ved at leve som en gal Mand, hvorpaa han gik som mektenborgsk Minister til London. Gud veed, ved hvilke Connerioner han opnaaede den Post! Denne Baron stod i Pengesforbindelse med Brygger Trolle, som forstod at mage det saadan, at Baronen tog Ferdinand med som Privat-Secretair. Den Glæde varede ikke længe. Et Par Aar efter kom han hjem igjen og da fik han en liden Post i det udenlandske Departement. Alle disse høie Planer, som Faderen havde i sit Hoved, bleve til Bind og have neppe været til Sonnens Lykke. Hans Liv er gaaet saa underligt hen med ingen Ting efter min Mening. En gammel Pebersvend er han bleven og al hans Ungdoms Munterhed er gaaet sloiten længe for Tiden. Nu er han gammel; men han er saavidt raff og livlig og kunde endnu tage Deel i Verden; men det gjør han ikke; han lever som en Eremit.“ — „Naa!“ udbrod Mørk: „Saa Gud give at jeg havde hans Penge og Borherre havde hans Sjæl!“ — „Na det var Synd at ønske ham Døden, det er en god gammel Mand, som gjør meget

Godt i Stilhed." — "En god Mand?" gjentog Mørk: "Jeg har hørt af Folk, som kunne vide det, at han er et høist fordærvet Menneſke, en reen Libertin, ſom endnu paa ſine gamle Dage løber efter Fruentimmer." — "Na hvad! Folk ſiger ſaameget." — "Men," vedblev Mørk, "vil De dog ſee, at Captainen leer ſaa ſmaat deraf? Han troer det ligesom jeg." — "Nei, det vil jeg langt fra ikke ſige; men jeg kan imidlertid ikke bære mig for at lee ved at ſee den gamle Fyr ſidde derinde og lorge nere et Vindue her ligeoverfor, hvor der juſt ſidder en ſmuk Pige." — Groſſerereren tog ſit Dieglas og ſaae ud af Vinduet, idet han ſagde: "Der ſad for lidt ſiden en aldrende Kone, ſynes mig." — "Ja i det andet Vindue ſad før en aldrende Kone, men hun er gaaet bort, og den unge Pige har hele Tiden ſiddet i dette ſamme Vindue og ſyet. — Er det ikke ſandt, Hr. Mørk?" — tilſoiede Captainen med en poliſt Mine. Mørk havde imidlertid reiſt ſig og med uroligt Haſtværk forſt ſeet ind i den anden Stue og derpaa over til de omtalte Vinduer. "For Pokker!" ſagde han: "Da vil jeg ikke raade den gamle Abekat til at kaſte ſine Dine paa den Pige. Den Familie, ſom boer derovre, er en meget agtværdig Familie, yderſt moralske Menneſker. Jeg omgaaes dem meget, jeg kommer næſten daglig der i Huſet." — Han kaldte med hoi Roſt paa Dyrarteren, og medens han betalte ſin Regning, kom ogsaa Trolle

gjennem Bærelset, hilste med Venlighed og nogle hurtigt udtalte Ord paa de to gamle Bekjendte, og gik derpaa bort, idet han med stor Skyndsomhed iforbigaaende leverede Opvarteren nogle Penge og sagde: „Det er det Samme! De behøver ikke at give mig tilbage.“ — Mørk greb sin Hat, og foer ham forbi i Døren, saa han var nær ved at rive ham overende, og de to først omtalte Gjæster befandt sig nu igjen allene, paa Maleren nær, der sad, stille som før, i den anden Stue, og hvis Nærværelse de, ligesom før, aldeles glemte.

De maatte Begge lee ret hjerteligt af det sidste Optrin, og Captainen bemærkede at det virkelig saae ud til at disse to i enhver Henseende saa høist forskjellige Personer vare trufne af den samme Pæl fra den unge Gjenboerskes Dine. „Hun seer ud til at være saa meget ung,“ tilføiede han: „Man skulde dog neppe troe, at den gamle Trolle tænkte paa at courtisere det lille Pigebarn.“ — „Jo,“ svarede Grosserereren: „Skulde jeg domme fra en Historie, jeg har oplevet med ham, saa kan just et Barn allerbedst fange ham.“ — „Det var Voier!“ udbød Captainen: „Jeg kunde derimod svare, at dersom jeg skal domme efter en Historie, jeg har oplevet med ham, saa maatte snarere den gamle Kone, der før sad derovre, gjøre hans Erobring.“ — „Na fortæl mig det! Saa gammel man end bliver, saa morer man sig ved det Slags Fortællinger.“ — „Nei

hillemand! Jeg er ikke saa reent ufyndig i Handel og Wandel, at jeg skulde bortgive min Pære uden at faae et Vble igjen. Skal jeg fortælle min Historie, saa maa jeg til Gjengjæld høre den, De nævne, og til alt Dette bliver Tiden vel for kort for idag." — Grosserereren saae paa sit Uhr: „Nei der er endnu en god Time til Berstiden. Skjondt vi alt have siddet her en Stund, saa slaaer jeg mig med Fornoielse til No en Timestid, dersom De vil gjøre mig den Glæde at unde mig Deres Selskab, som jeg i saa lang Tid har savnet. I fordums Dage saaes vi dog saa jævnligt." Captainen samtyffede i forbindelige Udtryk, og sagde derpaa: „Nu skal vi altsaa fortælle Elfskys-Eventyr. Hvem skal begynde? Jeg foreslaaer at vi give Alderen sin Ret, og at Den taler først, hvis Historie er ældst. Min er — lad see! — ja den er allerede ti Aar gammel." — „Ja saa! Saa kunde min være dens Bedstefader, thi den er over de fyrgetyve. Og altsaa er det mig som har Ordet."

Det var i min egen grønne Ungdom, at min Fader sendte mig til London, hvor jeg naturligviis strax opsogte min Barndoms og Ungdoms Ven Ferdinand Trolle. Jeg fandt ham som Reconvalenscent efter Mæslingerne, hvoraf han havde været meget syg, uden at hans smukke og livlige Udvortes dog havde forandret sig synderligt.

Han havde paadraget sig Sygdommen i sin feromtaltte Ministers Huus, hvor alle Børnene laae af Mæslinger. Velvillig og godmodig, som han er, havde han hjulpet med at pleie og vaage over de Syge; men desuagtet havde det fornemme Herskab sendt ham ud af Huset, da han selv blev angreben. Han fortalte mig, at han havde været betagen af Feberen og ganske bevidstløs, da man bragte ham til det Logis, hvor han nu befandt sig hos en sumpel Familie, som han roste meget for at have pleiet ham med Omhu og Godhed. Det forundrede mig, at han yttrede stor Længsel efter Baron Gordons Familie og Sorg over at den imidlertid var reist fra England; thi jeg vidste, at hans Fader inden min Afreise fra Kjøbenhavn havde faaet et temmelig hovmodigt Brev fra Baronen, der lod ham vide at han ikke længer kunde beholde hans Søn til Secretair. Ogsaa betroede Ferdinand mig i et fortroligt Dieblif, at Baron Gordon mod ham selv havde viist sig plump og hovmodig, at Fruen var et intetsigende og forfængeligt Fruentimmer; men naar han talte om Børnene, om Forældrenes Stivhed og Strengthed imod dem, om deres Lidelser i den nys udstandne Sygdom, saa stode Taarerne i hans Øine; thi det er vist og sandt, at bedre Hjerte end hans kan der ikke gives. Jeg havde Breve og Brevler med til ham fra hans Fader, der ønskede at han skulde reise hjem saasnart som muligt, hvortil

han ogsaa var villig, naar han igjen ret var kommen til Kræfter. Imidlertid gif han efter Lægens Forskrift hver Formiddag en lille Spadseregang i Kensington-Park-ladsøets Have, som laae ikke langt fra hans Bopæl. Paa disse smaa Vandringer fulgte jeg ham som oftest, og en Dag, da endnu een Landsmand var gaaet med os, hændte det sig, at vi mødte to unge Piger; den Ene var en voksen Pige, den Anden saae ud til ikke at være over en tretten Aar. De vare net, men simpelt klædte, og man kunde ikke tage feil af, at de horte til den ubemidlede borgerlige Klasse. Ferdinand blev staaende og syntes særdeles opmærksom at see efter disse Piger. Den Yngste dreiede sig og saae ligeledes efter ham, medens den Ældre næsten med Magt søgte at drage hende bort med sig. Vi Andre loe og tilfastede Ferdinand nogle smaa lystige Bemærkninger, idet vi bleve ved at gaae og tale til ham, i den Tanke at han fulgte med os. Da det varede os noget længe, inden vi fik mindste Svar, vendte vi os om efter ham og opdagede til vor Forundring, at han ikke fulgte med os. Vi gik et Stykke tilbage, vi ventede og ledte efter ham, men der var ingen Ferdinand at finde. Dagen efter søgte jeg ham i hans Logis uden at træffe ham, og da jeg nu ansaae ham for at være frisk og vel, hengik der nogle Dage, hvori jeg ikke besøgte ham. Da jeg imidlertid kom igjen, hørte jeg til min Forundring, at han

havde forladt sit Logis, hvormed han hidtil havde været
 saa tilfreds. Hans Huusfolk sagde, at han var reist
 hjem til Danmark. Jeg kunde neppe troe Dette, da vi
 havde gjort Aftale om at reise hjem sammen, saasnart
 den Forretning, hvorfor jeg var kommen til England,
 var tilendebragt. London er altsfor stor til at man kan
 gaae og lede efter et Menneske, hvis Bopæl man ikke
 veed. Jeg maatte lade den Fugl flyve. Men en Fjor-
 tendagstid efter kom Ferdinand i egen Person til mig
 og sagde, at han var flyttet til et andet Logis, der beha-
 gede ham bedre, ikke langt fra mit. Han gav mig sin
 Adresse og gjentog sit gamle Lofte at ville reise med
 mig. Et Par Dage efter besøgte jeg ham, og medens
 vi sadde sammen, kommer en ung Pige og bringer ham
 Thee, og til min største Forbauselse gjentfender jeg strax
 i hende den Yngste af de To vi mødte i Kensington-
 Have. Hun fastede et vredt Blif til mig, hvori der
 tydelig stod skrevet, at jeg var til Uleilighed. Da hun
 var gaaet, kunde jeg ikke bare mig for at lee og gjøre
 mine smaa Bemærkninger. Ferdinand blev forlegen,
 men sagde, at det havde saadan truffet sig af sig selv,
 at han var kommen til at logere i dette Huus. Den
 lille Piges Udseende havde frapperet ham, da vi mødte
 hende i Haven, fordi han syntes at hun var ham saa
 bekendt, at det forekom ham ofte at have seet hende
 tilforn; derfor havde han uvilkaarlig fulgt efter hende.

Hun selv var kommen ham imøde og havde spurgt, om han vilde tale med hende, og de vare saaledes komne i Samtale, tiltrods for den ældre Søsters Skjænd og Formaninger, som ikke vare undgaaet ham, uagtet hun stræbte at styre sin Brede saa godt hun kunde. Den Lille lod sig ikke forknytte, huu taledes raff med ham og fortalte blandt Andet, at hendes Moder, som var Enke, havde to Bærelser, hvortil hun søgte en Leier. Uden at betænke den Sag nøiere havde han indladt sig i hendes Plan og givet sit Minde til at hun maatte glæde sin Moder med at sige, at hun havde opspurgt en fortræffelig Gentleman, der vilde leie hendes Bærelser, og næste Dag tog han virkelig Leiligheden i Diesyn, og da den behagede ham særdeles, flyttede han derind. Jeg lod, som jeg tog alt Dette for gode Vare, skjøndt jeg ikke kunde see det mindste Behagelige ved dette Logis i sig selv.

Nogle Dage efter kom jeg igjen og viste ham et Brev fra min Fader, hvori han paalagde mig at paaskynde Ferdinands Hjemreise, da den gamle Trolle, som var en hæftig Mand og vant til at adlydes punktlig, var som ude af sig selv for at faae Sonnen hjem. Mine Forretninger vare tilendebragte og vi vare netop ifærd med at gjøre nærmere Aftale om vor Afreise, da vi bleve afbrudte af en Stoi paa Trappen, og med Et sloi Døren op og begge de omtalte Søstre styrtede

ind i stor Sindsbevægelse. Den Yngste, den lille Miss Jenny, henvendte sig til Ferdinand med strømrende Taarer og endnu mere flydende Talestrøm, hvori hun forlangte, at han i hendes Søsters Nærværelse skulde erklære, om han virkelig, som Denne påastod, holdt hende for Nar, til Lon for hendes inderlige Kjærlighed, eller om han, hvorom hun var forvisset, elskede hende af Hjertet og havde ærbare Hensigter. Ferdinand var meget forlegen og vilde gøre hende opmærksom paa, at en Fremmed var tilstede; men hun lod sig ikke forbløffe, men svarede, at jeg — efter hans eget Sigende — var hans Ven og gjerne maatte være i deres Fortrolighed, at hun ikke længere kunde taale sin Søsters Hovmod, der, fordi hun var nitten Nar og en forlovet Pige, vilde bringe hende til Fortvivlelse ved bestandig at gjentage, at Den, som foregav at han var forelsket i et trettenaars Barn, gjorde Nar af hende. Men at han elskede hende, det havde han selv sagt, og nu maatte han erklære sig. Den ældste Søster, som bedre havde behersket sig, nærmede sig nu til Ferdinand og sagde: at hun havde blot føiet sin lille Søster i at gaae med hende ind til ham for at bede ham om at gøre Ende paa dette dumme Eventyr og ikke forvirre Barnets Hoved med en uædelmodig Spøg. Trolle flammede nogle Ord, som jeg ikke kunde høre, thi den Lille blev saa desperat og begge Pigebornene kom saadan op at stjern

des, at Ingen kunde faae noget Ord indført. Ferdinand fik imidlertid Tid til at fatte sig og sagde til den Ældste: „Jeg tilstaaer, kjæreste Miss Betty, at jeg finder Deres unge Søster meget indtagende og at jeg ofte har sagt hende det, af et oprigtigt Hjerte og meget langt fra at have en saa elskværdig Pige som Miss Jenny tilbødste; men hvad mine Hensigter angaaer, saa har jeg naturligviis ikke havt anden Plan end den at glæde mig ved Synet af min lille Veninde; og denne Glæde er desværre snart forbi, thi jeg maa reise hjem til mit Fædreland, og den Ven, som her er tilstede, er netop i dette Dieblisk kommen til mig for at gjøre Afstale med mig om vor Afreise.“ Miss Jenny kastede et Par luende Bine til mig og sagde: „Er det altsaa Dem, Herre, som vil forføre en Elsker til den slette Handling at forlade sin Kjæreste?“ — Jeg svarede med største Sagtnodighed, at jeg kun udførte et mig paalagt Ord, at Trolle var afhængig af sin Fader og at hendes egen Alder var saa meget ung. Men der kom jeg godt afsted. Jenny blev inderlig opbragt over dette sidste Argument, raabte, at jeg, ligesom hendes Søster, vilde lade hende høre hendes Ungdom, at hun var intet Barn, hun havde hørt om Prindsesser og fornemme Damer, der vare blevne forlovede, ja gifte i en endnu yngre Alder, at Master Trull (som hun med sin engelske Udtale kaldte vor Ven), havde udtryffeligt sagt, at han

var forelsket i hende, kaldt hende sin Kjæreste, omfavnet og kyssset hende utallige Gange, lovet hende deilige Smykker, som en Brudgom pleier at give sin Brud, og nu skulde han som en Mand af Væge begjære hende af hendes Moder, forlove sig med hende og holde alle sine Løfter inden han reiste. Han kunde ogsaa tage hende med sig og lade hende opholde sig i hans Faders Huus til Brylluppet. Søsteren lo, Jenny græd og skreg, Ferdinand stod som en arm Synder, og jeg recommanderede mig, efter med et Par Ord at have aftalt med ham, at jeg næste Dag ventede ham hjemme hos mig selv.

Han kom ogsaa, men i meget ondt Lune, anslagede sig selv for en ubetvingelig Daarlighed, der ligesom i en Feber-Phantasi havde grebet ham, da han først traf den lille Jenny, som han i denne sin Drømmetilstand havde tillagt den yndigste, frommeste Barnlighed; thi han tilstod, at Intet i Verden forekom ham saa fortryllende som en Pige i den Alder, hvor Barnet er i Overgang til den vorne Jomfru (saaledes vare just hans Ord, jeg erindrer dem endnu); men Jenny — tilføiede han — var ikke Andet end et uopdraget og uartig Barn, og han ønskede blot, at han kunde slippe for nogensinde mere at see hende. Han fortalte mig, at samme Morgen var hele Familien kommen op til ham, med en Ben af Huset, en Geistlig, i Spidsen for Toget,

og at Denne havde formånet ham til at oprette den store Synd, han havde begaaet, og forpligte sig ved en høitidelig Ed til at komme tilbage om visse Aar og ægte Jenny. Forgjæves havde han søgt at forklare for dem, at den hele Sag var en Barnestreg. Jenny havde i sin Hæftighed opregnet hvert lille Kjørtegn, hun havde tilladt ham, og denne hendes Mangel paa Jomfruelighed havde reent berøvet hende den sidste Gnist af hans Tilboielighed.

Saa latterlig og daarlig som denne hele Historie end forekom mig, havde jeg dog Medynk med Ferdinands ubehagelige Stilling og foreslog ham at opslaae sin Bolig hos mig og lade mig gaae tilbage og klare Sagen saa godt jeg kunde. Trolle kunde dog ikke taale at forlade Jenny i Bedrøvelse og Uvenskab. Han kjøbte et Dameuhr og en smuk Kjæde efter den Tids Mode, og bad mig om at bringe begge Dele, tilligemed de venligste Hilsener. Henimod Aften tog jeg en Bogn for i den at hjembringe hans Ruffert og øvrige Effecter, og traadte nu dristig og høflig ind til Familien, foregivende at min Ven havde seet sig tvungen af Omstændighederne til strax at tiltræde sin Hjemreise; han var allerede for flere Timer siden med den hurtigste Befordring afgaaet til et Sted, hvor han ventede mig og sine Effecter, som jeg herved fordrede tilligemed Regning for hvad han var skyldig, hvilket han

havde overdraget mig at betale. Alle stormede nu ind
 paa mig med Skænd og Bebrejdelser, undtagen den
 ældre Søster Miss Betty, som loe. Moderen taug
 dog ogsaa snart; men Jenny græd og gebærdede sig
 noget grueligt. Moderen gik knurrende ud af Stuen
 for at besørge, at de omtalte Effecter bleve udleverede,
 og jeg vovede mig nu hen til Jenny, søgte i de zür-
 ligste Udtryk at bringe min Vens Hilsen og Farvel, og
 overraskte dernæst et smukt Etui med hans Foræring.
 Fra den Krog, hvor Pigebarnet sad paa en Skammel,
 sprang hun op paa denne, og greb med den ene Haand
 Etuiet og med den anden gav hun mig saadant et Dre-
 figen, at jeg, efter hendes Kræfter at domme, maatte
 give hende Ret i den Paastand at hun ikke længere
 var noget Barn. Men jeg var ikke seen, jeg slog begge
 Arme om hende og idet jeg sagde: Tydskken siger, at til
 et dygtigt Drefigen hører et dygtigt Kys, tryffede jeg
 et stærkt Kys paa hendes Mund. Hendes store Fri-
 stighed syntes dog lidt dæmpet ved min Fremgangs-
 maade, hun gik taus hen til Vinduet og aabnede Etuiet;
 og da imidlertid Moderen var kommen tilbage, og jeg
 endnu opholdt mig lidt for at afgjøre det Fornødne med
 hende, var jeg Vidne til at Jenny med en triumferende
 Mine gik hen til Søsteren, viste hende Ferdinands
 Gave, og raabte: „Naa! hvad siger du? Er Dette
 maaskee et Legetoi for et Barn? Er det ikke en noble

Foræring? Seer du nu at Master Trull har været forelsket i mig?" Til Ferdinands Trøst fortalte jeg ham Dette ved min Hjemkomst, og to Dage efter reiste vi fra London; og dermed havde den Historie en Ende.

Captainen loe, men rystede dog paa Hovedet, idet han sagde: „Saadanne Historier ere i Grunden stygge, thi sæt at denne lille Jenny havde været et fromt, barnligt Gemyt, som Trolle jo i Begyndelsen antog hende for, saa kunde hans Lettsindighed dog have gjort hende meget Ondt og idetmindste have fordærvet hende de saa sorgløse Aar, som for ethvert Menneſke kun ere altfor saa og altfor snart forsvundne. Nei da er det Eventyr, jeg veed med Trolle, for saavidt bedre, som deri hverken er Tale om Ufskyldighed eller Trofskyldighed.“ — Efter Grossererens gjentagne Anmodning tog nu Captainen Ordet og fortalte Følgende.

De veed, at jeg for en halv Snees Aar siden gjorde en Reise til Tydskland for min Helbreds og min Fornoielses Skyld. Det første Sted, jeg opholdt mig, var i Berlin, hvor jeg foruden nogle andre Landsmænd traf Trolle og Captain Morell, som De jo kjender?

„Ja jeg kjender ham. Det er en smuk Mand.“

Ja for ti Aar siden var han endnu meget smukkere. Han var dengang Lieutenant ved Husarerne og

naar man saa ham i hans smukke Uniform, kunde man let fæste Lid til det Rygte, at han, uagtet han var meget uformuende, dog havde gjort Lykke hos en Dame, som ellers pleiede at skjænke sin Gunst til den Heisibydende. Denne Dame var en Sangerinde ved Operaen, og var den Tid meget i Belten. Hun var født i Tydskland, men roste sig af italiensk Blod og Herkomst. Morell var ikke blot forelsket op over Dreene, men desuden saa stolt af denne Erobring, at han mangelgang traadte den tilbørlige Discretion noget vel nær, og ikke kunde afholde sig fra at gribe enhver Anledning til at gjøre Mademoiselle Laurettas Skjønhed og Fortjenester til Gjenstand for Samtalen. Mig, som han havde kjendt fra sine Drengenaar, betroede han uden videre, at denne Kjærlighedshistorie var Skyld i, at han, tiltrods for adskillige Omstændigheder, der burde kalde ham fra Berlin, dog ikke havde været istand til at forlade denne Stad, og at dette forlængede Ophold havde opslugt altfor Meget af hans bestemte Rejsepenge, hvortil ogsaa kom, at han, som en daglig Gæst i Mamsel Laurettas Huus, ikke anstændigviis kunde undlade saadanne smaa Opmærksomheder, som ikke gaae af uden Udgifter. Han havde f. Ex. altid den Forrettighed paa alle offentlige Steder, Spadseretoure o. s. v. at følge hende og hendes Tante, en ældre Dame, som levede med hende, og hvis Gunst det var nødvendigt at for-

sittre sig, da hun havde stor Indflydelse hos Niesen. Ved disse og andre Leiligheder søgte han naturligviis at vise sin gode Villie, der, sagde han, jo desværre var Alt hvad han kunde byde en Person, som hele Berlin forgudede og misundte ham. Men ved al denne Lyksalighed var han geraadet i en saa stor Pengeforlegenhed, at han hverken vidste ud eller ind, forend hans gode Skjæbne havde ført den ærlige Trolle til Berlin. Denne velvillige Landsmand havde strax hjulpet ham ud af al Nød og vedblev bestandig at laane ham Penge, skøndt han godt vidste, der ikke var synderlig Udsigt til at faae dem igjen; og denne Handlemaade var saameget smukkere og liberalere fra Trolles Side, som han selv meget misbilligede den unge Mands Forbindelse med Lauretta, hvem han — saaledes meente Morell — bedømte aldeles falsk og ifølge stinsyge Menneskers ondskabsfulde Dypspind. Trolle er ligesaa brav og god, som han er curios og ubegribelig i mange Maader.

Morell og jeg spiste næsten daglig sammen med Trolle, og efter Bordet besøgte vi ofte et eller andet Theater. Dette gif 'nu aldrig af uden en lille foreløbig Strid mellem Trolle og Morell om hvilket Theater vi skulde unde vor Næring, eftersom Morell naturligviis ikke vilde forsamme nogen Opera hvori hans Elskede fremtraadte, og heller ikke kunde taale, at vi Andre vare saa umagløse at foretrække en anden Kunstnydelse.

Som oftest fik han sin Willie, da Trolle godmodigent gav efter, naar han kun først maatte have Lov til at lette sit Hjerte ved at paastaae, at alle Musikkjendere vare enige i, at Mamsel Lauretta ikke var nogen stor Sangerinde, og at hun desuden i det Hele ikke behagede ham. Alt Dette yttrede han imidlertid med en vis Skaansomhed mod den hæftige Elsker, hvilket bevirkede, at Denne aldrig blev opbragt, men tværtimod gjentagne Gange tilbød at presentere ham i Sangerindens Huus, paa det han ved nærmere Beksjendtskab kunde faae et rigtigere Begreb om hendes Værd; Noget, som Trolle altid paa en høflig Maade betakkede sig for.

En Aften gif Trolle og jeg allene ud i Berliner-nes saakaldte „Thiergarten“. Paa Veien faldt Talen paa Morell, og jeg kunde ikke undlade at beklage og dadle den Svaghed, der forforte ham til at tilsidejætte sin Pligt, som udtryffeligt kaldte ham til et andet Sted end Berlin. Trolle billigede min Mening, hvad Pligten angik, men undskyldte ivrig Svagheden, idet han meente, at denne Benævnelse ikke tilkom en Kjerlighed, der var stærk nok til at overvinde alle Hensyn; kun beklagede han, at Gjenstanden for Morells Kjerlighed var den uværdig. Med største Foragt omtalte han den berømte Sangerinde, paastod at hun var et egennyttigt, lavt Fruentimmer, og fortalte til Beviis derpaa adskillige Træk, om hvilke han paastod, at de vare almindelig

bekjendte. Han sagde: „Det har altid været mig ubegribeligt, hvorledes nogen Mand kan for Alvor hænge sit Hjerte ved et Fruentimmer, som ikke er uskyldigt, blufærdigt og reent som Sne.“ — Han sukede dybt ved disse Ord og tilføiede: „Ja det forstaaer sig! man bedrager sig, man søger sit Ideal og troer at see det allevegne. Saaledes er det vel ogsaa gaaet den stakkels Morell.“ — Jeg har ret glemmt disse Ord i min Husommelse, fordi de siden ere forekomne mig saa besynderlige i Trolles Mund.

Da vi vare ankomne til Thiergarten og havde faaet os vel satte i Ro ved et Par store Kruus Al med Rager til, paa godt preussisk, opdagede vi, ved et andet Bord i Nærheden, vor Ven Morell i Selskab med Demoiselle Lauretta og en ældre Dame, som vi strax antog for den foromtalte Tante. Trolle betragtede denne Gruppe med stor Opmærksomhed og blev mere og mere adspredt og ligesom sorgmodig. Da jeg bemærkede denne hans forandrede Stemning, svarede han: „Jeg bliver ganske veemodig af at see paa den Dame, som sidder hos Mamsel Lauretta. Den stakkels Kone har, efter hvad jeg har hørt fortælle, været gift, eller er det vel egentlig endnu, med Sangerindens Farbroder, der har gjort hende meget ulykkelig og tilsidst forladt hende. See engang ret paa hende! Hvilket melancholsk Udtryk have de overstandne Sorger dog

efterladt paa hendes fine, ædle, flege *Physionomie*!
 Det er nok en *Rone*, som er over fyrretyve Aar; men
 jeg finder hende endnu meget smuk og indtagende." —
 Jeg fandt vel, at denne Dame havde et fint og flot
 Ansigt; men noget listigt, syntes mig, noget Lurende
 laae i hendes Dine; det *Edle*, det *Melancholske* kunde
 jeg nu slet ikke faae *Die* paa. Trolle vedblev med
 rorte *Miner* at gjøre sine *Betragtninger* over den
Skæbne, der venter et *Fruentimmer*, som i unge Aar,
 maaskee mod sit *Hjertes* *Onske*, bliver bundet til en
 raar *Karl*, der — som han udtrykte sig — ligesom en
Barbar og *Billedstormer* gjør sig en Fest af at ødelægge
 det *Sjonne* og *Herlige*, som i en mere dannet *Haand*
 vilde blive fredet, ja dyrket.

Allerede næste Middag hørte jeg — ikke uden
 Forundring — at Trolle havde anmodet *Morell*
 om at presentere ham for *Demoiselle Lauretta*, og
 Dagen efter erfarede jeg at denne *Presentation* allerede
 Aftenen iforveien havde fundet Sted, og at Trolle
 ved dette første Møde havde opført sig med en *Cour-*
toisie, som kunde gjøre mangen ung *Cavaleer* til
 skamme.

Der hengik nu nogle Uger, hvori jeg sjældnere saae
 mine to omtalte *Landsmænd*, eftersom jeg deels gjorde
 smaa *Reiser* omkring i Landet, deels havde gjort *Be-*
kjendtskab i et Par *Familier*, hvor jeg jævnlig kom.

Imidlertid lagde jeg dog Mærke til, at Morell i den senere Tid havde faaet noget særdeles Spændt og Virkeligt i sit Væsen og at denne Forandring især viste sig i hans Omgang med Trolle, hvem han tilforn aldrig blev vred paa, men som nu ikke kunde tale ham tilpas.

En Aften kom Morell farende op til mig i mit Logis. Allerede inden han aabnede Munden, blev jeg forfærdet over hans forstyrrede Udseende. I de haardeste Udtryk anslagede han Trolle, sagde, at denne gamle Forræder paa en lumsk Maade havde berøvet ham Det, der var ham kostbarere end Livet, svor med de græsseligste Eder at hævne sig, og det var med Nøie, at jeg endelig fandt Nede i hans egenlige Anklage, som da bestod i, at Trolle med Foræringer og Kjærlighedsbreve havde forført Mamsel Lauretta til at tilstaae ham en hemmelig Sammenkomst. Forgjæves foreholdt jeg ham, at et Fruentimmer, som han tiltroede en saadan Handlemaade, jo fornuftigviis maatte tabe al Interesse for ham. Han svarede: „O min Gud! Du veed ikke, hvad lidenskabelig Kjærlighed er, du kender ikke Laurettas fortryllende Elskværdighed. Hun elsker mig, det veed jeg; hun elsker Ingen uden mig; men saadan en stakkels Pige har ved Exempel og Opdragelse indsuget en næsten overtroisk Erbødighed for disse usalige Smykker, dette affyelige Guld. Tanten, som

altid har vilst sig gunstig stemt imod mig, sit jeg til at sige mig Sandheden; thi jeg har længe havt Mistanke. Hun viste mig et Brev fra Trolle med hans skjændige Duffer og Løfter; og da jeg udbød i Raseri ved den Tanke at hendes Niece kunde ville indlade sig i Eligt, blev den gode Dame ordenlig ganske forundret og spurgte meget naivt: hvorledes noget Saadant kunde oprøre mig? — Min Gud! sagde hun: Er det noget Uhort? Hvad skader den Sag vel Dem? Lauretta elsker kun Dem; men en Pige i hendes Stilling bør vel tænke paa den Tid, da Stemme og Skjønhed ere borte, og Guldet vorer ikke paa Træer. De er den lykkelige Elsker; hos Dem vil hun trøste sig for det Offer, hun paalægger sig ved at bønføre en aldrende Mand, som slet ikke behager hende. — See, det sagde hun ganske naivt, som en meget fornuftig Tale. Jeg er færdig at blive gal! Jeg maatte bedrage mig meget, om dette usalige Møde ikke er bestemt til denne samme Aften. De vilde paa ingen Maade tage imod mig efter Operaen, som de pleie. Men jeg skal visse komme alligevel. Denne Nøgle, hvormed jeg kan aabne en Gang, der fører til Laurettas Bærelser, skal aabne mig en Grav for Trolle eller mig selv. Han skal ikke nyde Frugten af sit Forræderi mod en Ven, der troede ham saa godt."

Med saadanne Talemaader foer Morell frem og

tilbage i Værelset, som en Afjændig. At tale ham tilrette var ikke muligt, og skøndt jeg vel tænkte, at saadanne blodige Anslag som oftest opløse sig til ingen Ting, saa fandt jeg det dog betænkeligt at lade ham gaae paa egen Haand i den Tilstand hvori jeg saa ham. Jeg fik ham derfor overtalt til at tage mig med som Vidne eller Secundant, hvilket jeg lovede at ville være, i Haab om at det skulde lykkes mig at forebygge det Værste; og efter et Par kjedsommelige Timers Venten, til vi kunde slutte, at Operaen var ude, gik vi i Stilhed til det Huus hvor Sangerinden boede.

Det var et Huus af gammeldags Bygning. Bag de to Værelser, som Lauretta selv beboede, var en lille mørk Gang, som fik sin Lysning fra en Niche i hver af Dorene. Denne Gang var et Slags hemmelig Indgang, hvortil kun hun selv og Morell havde Nøgle. Af denne benyttede han sig nu, og ganske sagte listede vi os til Døren til et Cabinet eller Boudoir, som vi uden Hinder kunde beskue gjennem Nuden. Det var oplyst, og et Bord med Forfriskninger stod dækket med to Couverts. Et Dieblis efter vor Ankomst blev Trolle indført af den unge Dames Kammerpige. Ved dette Syn kom Morell saadan til at ryste og bæve, at han maatte støtte sig mod Væggen, og jeg havde min Nød med at tysse paa de Stjældsord, og Forbandedelser, som han mellem Tænderne udstødte mod denne

Kammerpige, af hvem han sagde at have fortsent en anden Behandling. Jeg betragtede Trolle, medens han sad alene og ventede. Han havde pyntet sig efter bedste Skjønnende, men saae forresten ikke ud som en lykkelig Elsker ved det salige Stærnemøde; han sad henseunken i Tanker, og med nysgjerrig Forundring bemærkede jeg, at han fremtog en lille Kapsel, som han bar om Halsen i en Kæde, aabnede, betragtede og kyskede den. Men da man i det Samme hørte Nogen nærme sig den Dør hvorfra han var kommen ind, glemte han hurtig Kapselen og sprang op med ungdommelig Fyrighed. Lauretta traadte ind, og nu begyndte strax en Scene af en meget anden Art, end man skulde have ventet. Trolle, som var ileet mod Døren, traadte et Skridt tilbage, som om han blev forstræffet, bukkede flere Gange og fremførte endelig de ydmygste Undskyldninger for sin Nærværelse.

Her afbrød Grosserereren den Fortællende og spurgte: „Kunde I høre hvad de sagde? Og hvilket Sprog talte de?“ —

De talte naturligviis meget ordenlig Tydsk, og vi kunde høre hvert Ord. Sangerinden svarede venligt, men mærkede imidlertid snart, at en Misforstaaelse maatte finde Sted. De saae forundrede paa hinanden og en Pause opstod. I stor Forlegenhed og med tusinde Bønner om Tilgivelse for at have forstyrret den

unge Dame lavede Trolle sig til at forlade Bærelset, da Lauretta holdt ham tilbage og begjærede en Forklaring over hans besynderlige Opførsel. Hun sagde „Efter de Breve, De har skrevet til mig, de kostbare Foræringer, som De paa den beskedneste Maade har vidst at bringe i mine Hænder ved at henlægge dem i et eller andet Gjemme eller i en skjult Krog, for at jeg skulde finde dem, naar De var gaaet“

Den ulykkelige Trolle gjorde en Bevægelse, som om han skulde falde overende, og slog sig for Panden. Men med Et tog han Mod til sig og sagde: „Ak, min skjonne Dame! Den ulyksaligste Misforstaaelse har hersket i denne Sag. Hvorledes skulde jeg, en gammel, ubetydelig Mand, fordrifte mig til at hæve mine Dine til Demoiselle Lauretta? Hvilke Skatte kunde jeg formaae at byde en Person, som de Fornemste og Rigeste kappes om at hylde? og ovenikjøbet hvorledes kunde jeg tillade mig, saaledes at misbruge den Vens Tillid som har ført mig i Deres Huus, og som selv tilbyder Dem?“ —

Med Forbauselse saae Lauretta paa ham og spurgte hvad hans Mening da var? om han var fra Forstanden? — Han tilstod nu frimodigt, at ikke hun, men hendes Tante var Den, til hvis Gunst han havde beilet, at da de bare samme Familienavn og endogsaa havde samme Begyndelsesbogstav i deres Dobnavn,

saa vare Brevene mod hans Willie blevne forverlede; han fandt imidlertid, at Indholdet burde tilstræffelig have udviist, hvem han meente; desuden havde han ved Vink og Miner noksom givet Tanten at forstaae, at de smaa Billetter og Gaver vare bestemte til hende.

Jeg vil ikke paatage mig at beskrive Mamsel Laurettas Forbittrelse ved denne Opdagelse; hun loe og græd, spottede og skjældte paa eengang, hun ringede og befalede de tililende Tjenestefolk strax at hente hendes Tante. Denne kom hurtigt løbende, Pigen og Tjeneren fulgte med, De syntes Alle at troe, at der var Ildløs, eller Mord og Røvere paafærde. Den arme Tante blev modtagen — som man siger — som en Hund i et Spil Regler, Lauretta overøste hende med Vebreidelser og Skjældsord, sagde, at hun i Forening med den gamle Nar, som der stod, havde havt hende til bedste, at hun af Ondskab og Misundelse havde beredet hende en Idmyggelse uden Lige, viist en usædelig Opførsel, dobbelt affkyelig for en Kone i hendes Alder, og tilsidst befalede hun hende strax at forlade Huset. — Den uskyldige Delinqventinde stod i Begyndelsen som forstenet; men da den opbragte Niece mod Slutningen af sin Tale aabnede et Gjemme og fremtog nogle Drenringe og Kjæder og deslige, som hun kastede efter hende, saa hele Stadsen fløi ud af Væsker og Futeraler, saa syntes et Lys at opgaae for Tanten. Hun skyndte

sig hen at sammensanke sine Eiendomme og stødte Kammerpigen tilside, der i samme Hensigt var ileet til. Den vrede Sangerinde, hvis stærke Stemme i denne Scene havde hørdet sin Berømmelse, kastede sig nu udmattet, grædende og halv afmægtig i en Sofa; Trolle havde grebet Tantens Haand og førte hende til et Vindue, hvor han hvissende tiltalte hende. Morell kunde ikke længere styre sig selv, men foer til Alles Forfrækkelse ind i Bærelset, styrtede hen til Trolle, omfavnede og knugede ham, som han vilde kvæle Menneſket af bare Kjærlighed; derpaa ilede han hen til den vrede Skjønne, der stødte ham fra sig og begyndte at udfjælde ham med. Jeg fandt nu, at min Nærværelse var overflødig, og listede mig sagte til Gangdøren, hvori Nøglen heldigviis endnu sad, hvorpaa jeg sneg mig ud af Huset og gik hjem, meget fornoiet over det fredelige Udfald paa denne frigerſke Begivenhed.

Næste Dag kom Morell til mig, straalende af Glæde. Hverken hans Elſtedes projecterede Utroſkab eller hendes uſtyrlige Arrighed, hvortil vi havde været Vidner, formaaede at røkke hans urimelige Hengivenhed. Arrigheden syntes ham endog at have flædt hende godt, og Utroſkaben tilgav han let, da den — ſagde han — jo ſlet ikke havde fundet Sted. Han fortalte, at Trolle havde bragt ſin Elſtede hjem med ſig til det Hotel, hvori han logerede, og at han der havde

etableret hende i nogle af de bedste Bærelser i en anden Etage end den han selv beboede.

Jeg forlod nu Berlin og tiltraadte efter min Bestemmelse en Reise langs med Rhinen. Da jeg efter en Maanedstid kom tilbage til Berlin, fandt jeg Morell i meget slet Lune; han havde faaet nye Befyringer og nye Medbeilere, der nok vare farligere end Trolle. Denne derimod lod meget vel tilfreds og levede i bedste Forstaaelse med sin Dame, eftersom jeg horte af Andre; thi han selv iagttog den dybeste Tausshed om sine Forhold og var i denne Henseende ganske det Modsatte af Morell. Da jeg egentlig var paa min Hjemreise og om faa Dage vilde fortsætte den, gav Trolle mig nogle Commissioner og Breve til Danmark, og yttrede at han tænkte at opholde sig Vinteren over i Berlin. Samme Dag, som han sagde mig Dette, vare vi Begge med flere Landsmænd indbudne i et stort Selskab hos vor Minister. Efter Bordet bleve nogle Reisende meldte, som vilde gjøre Visit hos Ministeren og hans Frue. Det var en Greve fra et lille tydsk Hof; han reisde med sin Kone til en Gesandtskabspost ved et andet lille Hof (Jeg erindrer hverken Hoffernes eller Mandens Navn). Han selv saae ud som en vranten, udtæret Syirebroder, men hans Dame derimod havde et særdeles fiint og behageligt Udortes, uagtet hun ikke længere var ung. Især lagde jeg

Mærke til hendes forunderlig melodiske Talestemme. I disse Toner, som jeg aldrig kan glemme, endsskjønt jeg hørte dem saa kort, talede hun med Ministerens Frue om den Skæbne, som var bleven hende og hendes Mand tildeel, aldrig at blive længe paa samme Sted. „I min Ungdom,“ sagde hun, „fandt jeg noget Tillokkende ved dette omslakkende Liv. I Ungdommen er man selv ny og føler sig tiltrukken af det Nye; men begynder man selv at blive gammel, saa føler man Trang til at slutte sig til det Gamle, det Tilvante. Deraf kunde man jo rigtignok falde paa den sorgelige Tanke, at denne Verden maa tiltrække os mere og mere, jo nærmere vi ere ved at maatte forlade den.“ — Jeg hørte i denne Samtale, at man havde ventet disse Fremmede til Berlin for flere Maanedes siden, men at de nu kun vilde opholde sig der i faa Dage. Trolle og jeg havde allerede været ifærd med at liste os bort fra Selskabet, da dette Besøg blev meldt. Nu vilde jeg give ham et Bink om at vi skulde gaae, da jeg blev vaer, at han havde nærmet sig den fremmede Dame. De hilsede hinanden som gamle Bekjendte, og da vor Ministers Frue imidlertid fik et nyt Besøg af Damer, som deelte hendes Opmærksomhed, saae jeg Trolle i en dyb Samtale med den tydske Grevinde, en Samtale, der, som det lod, fra hendes Side blev ført med mild, men almindelig Hosflighed men fra hans Terimod

med et Udtryk, som jeg ikke kan beskrive; det var en Blanding af Verbødighed, af Lykkelighed og af Smerte; der var et saa forunderligt Spil af Musklerner i hans Ansigt, at jeg ikke vidste, om jeg skulde lee eller forfærde mig ved at betragte ham. Pludselig foer den plumpe Egtemand hen til dem, og spurgte sin Kone i en raa Tone: om hun havde isinde at opslaae sin Bolig hos den danske Minister? — Hun sprang hurtigt op og tog Afsted. Jeg ved ikke hvad denne flygtige og ubetydelige Tildragelse kunde have for Betydning for Trolle; men Noget maa have været deri, hvad det nu kunde være; thi han var med Et ganske forandret, og vi vare neppe i vor Bogn, før han bad mig fjerne ham hjem, da han var upasselig og ikke kunde tage Deel i et lille Partie, som vi havde aftalt for Aftenen. Dagen efter fik jeg en Billet fra ham, hvori han bad om at faae sine til Danmark bestemte Breve tilbage, da han formedelsk indtrufne Omstændigheder havde forandret sin Bestemmelse og selv nu reiste hjem. Allerede næste Morgen forlod han Berlin, og da jeg endnu forblev der et Par Dage, horte jeg af Morell, at Mamsel Lauretta havde forligt sig med sin Tante, og at Denne igjen var kommen tilbage i hendes Huus med en betydelig Pengesum, som Trolle havde foræret hende til Afsted.

Efter at de to Mænd, hvis Samtale vi her have berettet, havde seet paa deres Uhr og beklaget Tidens altfor hurtige Flugt, skyndte de dem bort. Den unge Maler gik strax efter. Uforsætlig havde han været Bidne til deres Beretninger, der vare blevne fortalte med høi Stemme og uden det Mindste, der tydede paa nogen Hemmelighed. Dog havde den unge Mand, ved Formodningen om at de Talende havde glemt hans Nærhed, strax i Begyndelsen reist sig for at gaae og givet sig ifærd med at sammenpasse sit Arbeide; men Det, han imidlertid horte, opvakte hans Nysgjerrighed og hans Attraa efter at erfare Noget om den underlige Person, hvis stirrende Dickast havde vendt sig mod de samme Binduer og den samme Gjenstand, der havde ført ham selv til dette Sted, og som levede iffe blot i det Billede, han netop var ifærd med at udfaste, men i hans eget Hjerte. Han kunde iffe rive sig løs, han satte sig stille ned igjen og horte de ovenanførte Fortællinger. Helten i disse indgav ham en Interesse, han iffe kunde forklare sig selv, da denne Mand jo var langt fra at staae, som man siger, med Palmer i Hænderne, enten fra den æsthetiske eller den moralske Side. Han gik hjem med Hovedet opfyldt af Det, han havde hørt og seet, og udfastede paa Papiret en Caricatur, hvis Lighed med Trolle var paafaldende og umisfjendelig. Han betragtede den smilende og med Velbehag og

gjemte den derpaa i sin Mappe ved Siden af den Elskedes ungdommelige Billede. Den unge Kunstner betragtede nu dette og sagde ved sig selv: „Dette friske blomstrende Ansigt vil tage sig langt bedre ud, naar jeg faaer det malet ordenligt med Oliefarver. Det, tænker jeg vel, skal lyffes mig, naar jeg har denne Tegning for Die; thi den ligner virkelig overmaade godt; men een Gang endnu maa hun sidde for mig. Sidde for mig? Jeg maa lee af mig selv! Hele Gaden og to Binduesruder ere imellem mig og hende. Jeg kunde omtrent ligesaa godt aftegne hende her hjemme efter Hukommelsen. Men jeg synes dog, at jeg kan saa tydelig see hende, hendes Nærhed begejstrer mig og endnu mere den hjærlige Hilsen, som hun stjæler sig til at sende mig. Hun veed det, hun glætter det, at det er hendes Billede jeg arbejder paa, at det skal være min Skat og Trøst i min Tensomhed. Hvor den gamle Fyr den Trolle sad fordybet i at lorgnere hende! Skulde han være en Medbeiler? I min Lises Hjerte behøver jeg vist ikke at frygte nogen Medbeiler. Men hendes Moder? Hos hende kunde en Svigersøn som denne gamle Herre, der skal være rig og have en Titel, være en farlig Medbeiler, ikke blot for mig, men selv for Mørk! Al jeg kunde ønske det for at ærgre Mørk! Min Lise vilde dog neppe lade sig tvinge, og den gode Bedstemoder vilde sagtens være hende en tro-

fast Allieret. Naa! lad de tilkommende Sorger ikke plage mig, de nærværende kan være mere end nok. Frisk Mod tvinger Modvind til at vende sig, saa sagde jo en gammel Semand.“ —

Maleren tog nu Caricaturen i Haanden og betragtede den opmærksomt. „Hm! denne Caricatur er ret lyffedes mig! Jeg kan ikke selv blive klog paa hvad der er ved denne Original og hans taabelige Legender, som tiltaler mig. Det synes mig som en forvirret Gaade, hvis Oplosning maatte være et betydningsfuldt Ord, en latterlig Maske, bag hvilken jeg anede et interressant og sørgmodigt Ansigt.“

Den næste Formiddag sad Maleren igjen i Conditorsens Vindue, med sit sædvanlige Glas Vand og Sufferbrod, med sine Sortfridtspenne liggende ved Siden, og foran sig den aabnede Mappe, paa hvis ene Side laae Lifes nu fuldendte Billede, og paa den anden den omtalte Caricatur. Han var netop bleven færdig og sagde ved sig selv: „Saaledes, ganske saaledes som hun der sidder, vil jeg male hende. Indenfor Vinduet skal hun sidde. Det skal staae aabent og tjene til en Indfatning for det yndige Billede; det dunkelrøde Gardin skal hæve det brune Haar, de friske Lilier og Roser paa Ansigt og Hals; den lille Jugl i sit Buur tilligemed Resedaen skal staae i Rarmen i den luffede Deel af Vinduet, ligesom nu. Sybordet med

Bogen og den pæne Arbeidskurv skulde staae foran hende; men det smukke Ansigt skal ikke sees i Profil, saaledes som hun der sidder. Nei en face skal det være! Det skal forevige mig eet af de Diebliske da hun, undseelig og frygtfuld for at overrumple, sender mig een af disse huldfulde Hilsener, af hvilken ingen idag er bleven mig tildeel. Hun har dog seet herover, men ligesom om hun ikke saa mig. Mama maa være i Nærheden." — I samme Dieblis vendte den unge Pige sit Ansigt mod Conditorens Vindue, nikkede og smilede til den lykelige Ven, idet en blussende Rødme overtraf de barnlige runde Kinder. Den henrykte Elsker besvarede hendes Hilsen med tindrende Dine, og efter først at have sat sig i Sikkerhed for de Forbigaaendes Blikke ved at skyde Jalousien for den nederste Deel af Vinduet, sprang han op og holdt Tegningen oven over denne, medens han selv med Tegn og Diekast gjorde sin Mening forstaaelig. Lise viste paa sin Side at hun fuldkommen forstod ham, hun vovede endogsaa at nærme sin lille Haand til sine Læber og tilfaste Kunstneren et Kys til Vn. Han besvarede dette paa samme Maade af Hjertensgrund og trykkede desuden det fremstillede Billede til sit Bryst.

Lise foer hurtig fra Vinduet, og den unge Mand, der under denne glædelige Signaliseren ikke havde havt Dre eller Tanke for den Verden, der laae bag ved

ham, vendte sig nu mod denne og saa Trolle, der stod boiet mod den omtalte Caricatur af hans egen Person, idet han opmærksom betragtede den. Ved dette Syn blev Maleren næsten forstræffet. Ubeskrivelig forlegen, som om han var greben i en Drengestreg, blev han staaende ganske taus, uden at vide, hvad han skulde sige eller gjøre. Trolle reiste sin høie Figur iveiret og forekom Maleren i dette Dieblif endnu høiere end han var. Han smilede, og uden noget Tegn til at føle sig fornærmet, sagde han: „I Sandhed! jeg kan selv see, at denne Caricatur ligner mig ganske frappant. Ja det forstaaer sig! jeg vil jo nodig troe, at min Skikkelse er ganske saa spøgelseagtig, at mine Been ere fuldt saa tynde og Fodderne slet saa lange; men lad saa være, jeg vil samtykke i at bære disse Mangler, som de ere, naar jeg paa den anden Side turde troe, at mit Ansigt virkelig har det Udtryk, De har givet det; thi oprigtig talt, saa finder jeg, at tiltrods for den skarpe Næse, de forfaldne Træk, er der noget Interessant i det Physionomie.“ — „Ja tilviisje! Deri har De Ret!“ udbrød Maleren, ganske lettet om Hjertet og bevæget over den gamle Mands Godmodighed. Med en undseelig og trohjertig Mine tilføiede han: „Jeg kan ogsaa med Sandhed forsikre Dem, at det ikke var nogen uventlig Følelse, der styrede min Pensel under dette skjodesløse Udkast, og dersom De ikke vil finde det ubeskedent, saa

vil jeg bede Dem — naar det engang er Dem beleiligt og det ikke generer Dem — at gjøre mig den Ære at sidde for mig, at jeg ordenlig og rolig maa have den Fornøielse at male Deres Portrait. Jeg har malet adskillige, som ikke have været ganske mislykkede." — „De er altfor god, min unge Herre! Det er jo næsten Synd at misbruge den skønne Kunst til at fremstille Noget, der egentlig maa ligned ved et udgaaet Træ. Dog tager jeg med Tak mod Deres Tilbud. Det er altfor fristende for mig at see mit Ansigt saaledes — hvad skal jeg kalde det? — idealiseret — det er ikke engang det rette Ord — nei, jeg kunde sige, mildt og christelig bedømt, saaledes som De allerede har behandlet mig i denne Caricatur. Jeg har mangengang tænkt med Bedrøvelse paa den Dobbeltthed, som er i os Mennesker, og som vistnok ogsaa udpræger sig i vore Ansigtstræk. Den onde Side af vort aandelige Væsen maa kunne fremhæves i Maleriet som med Ord og være sand og lignende, og den gode ligeledes. Caricaturen pleier at være en saadan Fremstilling af vor flette og latterlige Side, derfor morer den os ligesom Satiren, ja desværre som Bagtalelsen. Men De har ved at tage en Caricatur af mig, hvad Physiognomiet angaaer, virkelig skildret mig fra den gode Side, og det skal De have Tak for. En Kunstner seer gennem den ydre Skæl; hvad Andre ikke blive vaer, det aaben-

barer sig for ham baade i Mennesket og i Naturen, og derfor kan ogsaa for Er. et udgaaet Træ, som jeg nævnede før, være af ubetalelig Birkning i hans Værk, da man derimod i Birkeligheden vilde skynde sig at udrydde det. Men da jeg nu er saa heldig paa en saa særegen Maade at have gjort et Betsjendtskab, som jeg ikke agter saa let at lade mig slippe af Hænderne, saa beder jeg Dem gøre mig den Gæde at være min Gæst her ved en Frokost og ved et Glas Madera, eller hvormed det ellers behager Dem at indvie dette vort første Møde. Mit Navn er Trolle, og Deres?" — "Mit ubetydelige Navn er Anton Berner. Deres Navn, Hr. Legationsraad, var mig alt bekendt. Jeg hørte det igaar af de Herrer, som vare her." — "Legationsraad! Ja den Titel forekommer mig altid som et Dgenavn, man har givet mig for at spotte med min borgerlige Birkfomhed, der aldrig har bragt det høiere end til et Kul. Jeg har bestandig forbudt min Tjener at nævne mig ved denne Titel, og mine Benner — hvortil jeg ønsker at turde regne Dem — beder jeg flet og ret at kalde mig Trolle."

Frokosten var nu bragt ind. Trolle viste sig ved denne lille Anretning som en opmærksom og forekommende Bert, og Samtalen blev fra begge Sider meget levende. Imidlertid gjorde de, Enhver især, den tause Bemærkning, at den Anden dog under Samtalens Gang

ikke forglemte at holde Die med Gjenboens Binduer, i hvilke forresten Ingen lod sig see. Inden de skiltes, bleve de enige om at mødes paa dette samme Sted den næste Dag, for at træffe nærmere Aftale angaaende Trolles Portrait, og derpaa gif de Hver sin Bei.

Inden den bestemte Time kom Trolle næste Formiddag. Den unge Pige saavelsom den aldrende Kone sad begge ved Binduet, og, som det syntes, i en dyb Samtale. Trolle syntes allerede at vide Dette, inden han kom ind til Conditoren; thi med en Fart, som om han vilde fange en Fugl i Flugten, foer han gjennem Bærelset, uden at værdige den buffende og smilende Dpvarter mindste Blik. Han kastede sig i en Stol, fremtog sin dobbelte Forgnette, og med begge Albuer støttede i Binduesfærmen, hensant han aldeles i Beskuelsen af de to Fruentimmer, der fra deres Side aldeles ikke lod til at bemærke ham. Dpvarteren, der allerede havde udmærket ham som en Gæst, der fortjente al Opmærksomhed, nærmede sig høflig og spurgte, om han Intet havde at befale. Efter at han flere Gange havde gjentaget sit Spørgsmaal, svarede endelig Trolle: „Giv mig hvad De vil, hvad De har nærmest ved Haanden.“ — Da den forundrede Betjent bragte Dette, vendte Trolle sig til ham og sagde: „Hvem er de Folk, som boe i Stue-Etagen her ligeoverfor?“ — Med megen Beredvillighed svarede Dpvarteren: „Det

er en Fru Derby, en Embedsmands Enke, som boer der med sin Datter og sin Moder." — "Er det Fruen, som sidder der, ligesom den unge Pige?" — "Hun med de blaa Baand paa Skappen? Nei det er ikke Fruen, det er hendes Moder." — "Hvad er hendes Navn?" — "Ja det husker jeg virkelig ikke. Det er en Sø-Captains Enke. Hun har lidt Formue efter sin Mand. Af Renterne af den leve de nok fordetmeste, thi Fru Derbys Pension er vel ikke meget stor." — "Leve de i trange Aar?" — "Nei det troer jeg just ikke. De have sagtens ikke Noget tilovers, de ere nok temmelig sparsomme og nøisomme; men de leve meget ordenlig." Trolle svarede ikke, men sukkede og vendte atter Die og Tanker til et Hisset, ikke af Livet, men af Gaden.

I denne Stilling traf Berner ham, og forundret og fortrædelig blev han staaende nogle Diebliske, inden han tiltalte ham. Med en halv forlegen Mine vendte Trolle sig til ham og bad ham venlig om igjen idag at dele hans Frokost. Berner undskyldte sig med Mangel paa Tid og foreslog at ville sende et Staffeli og øvrige Apparater hjem til Trolle, for at male ham der, og saaledes spare ham den Uleilighed at gaae til et langt fraliggende Qvarteer af Byen og op ad mange Trapper. Efter en kort Hosfligheds-Strid blev Dette saaledes aftalt og en Dag bestemt, da man skulde stride til Bærket; og da Dette var skeet, lod den unge

Maler sig ikke opholde, men ilede bort. I det forreste Bærelse nærmede han sig dog Binduet, og stjal sig til at tilkaste sin Elskede en flygtig Hilsen, som hun paa samme Maade besvarede. Ikke i det bedste Lune gif han bort, og sagde ved sig selv: „Hvad er det dog? Hvad skal det sige, at den gamle Trolle, jeg er færdig at sige den gamle Trolld, sidder der og gloer paa min Lise med sine store Vognette-Dine, som om han var en Klapperslange, der med sin Stirren vilde trække hende i sit graadige Gab? — Er han gal? Eller er han, som de fremmede Mænd syntes at ville antyde, en hjertelos Forfører? I hans Aar! hvor affølgelig! Men hjertelos, det troer jeg ikke. Da maatte al sympathetisk Følelse lyve. Hvilket Udtryk i hans Dine! i hans Stemme! hvilken Forstand, hvilken Godmodighed i hans Tale! — Nei jeg vil troe at en ulykkelig Skjæbne, noget Forfeilet i hans Liv har bragt ham paa Afveie i hans Ungdom; men at han nu i ældre Dage, uden de Lidenstaber Men du gode Gud! hvorfor sidder han da hver evige Dag og stirrer over til det Bindue, saa at jeg, som det gif idag, ikke engang kan have den usle Trost at opmuntre mig med i en halv Times Tid at see den elskværdige Pige, af kun langt fra, da jeg ikke mere tør see hende i Nærheden? Nu! maaskee er det godt, at jeg af og til forstyrres i denne bestedne Lykke. Mit daglige Komme hos Conditoren

kan let blive opdaget, og dets Hensigt er let gjaattet. Mærker den fatale Mærk noget til den lille Telegraf, som Eise og jeg stiltiende have oprettet, saa er Poffer løs, saa kan Eise have Fortræd deraf. Forsigtig maa jeg være. Men jeg kan dog ikke nægte mig selv, uden Ord at sige min elskede Pige, at jeg er stedsse den Samme, at jeg længes og kun tænker paa hende. Jeg synes ogsaa, jeg maa holde Die med Huset, om Alting seer ud efter det Gamle. Og Trolle! Ja med ham maa jeg ogsaa holde Die."

Der hengik nogle Dage, uden at Berner og Trolle traf sammen hos Conditoren. Ogsaa iagttog Maleren, ifølge sine ovenfor anførte Betragtninger, den Forsigtighed, ikke daglig, og især ikke længe at opholde sig ved det hjære Bindue, men han lod sig endogsaa af og til nøie med at gaae et Par Gange frem og tilbage paa Gaden og speide efter et beleiligt Dieblif til at kunne sende Pige en flygtig Hilsen. Dette Slags Stærnemode fandt altid Sted paa en bestemt Formiddagstime, og den unge Pige forseilede sjældent at see og besvare den Elskedes Hilsen, og det ligesaa forstaaeligt for ham, som ubemærket for alle Andre.

Imidlertid havde den unge Maler efter Afale indfundet sig hos Trolle, for at begynde paa det omtalte Maleri. Han folte sig behagelig overrasket ved at betræde dette stille Opholdssted; thi Alting, ligesom den

gamle Tjener til en smuk Hønschund, kom ham med uforstilt Venlighed imøde, ja endogsaa en stor graa Poppegoie boiede med Idmyghed sit Hoved, for at indbyde ham til at vise sig Kjørtegn. Den hele Omgivelse havde et Præg af Ro og Hyggelighed. I et lyst Bærelse, hvis Vinduer vendte ud til en Have, fandt Berner sit Staffeli opstilt. Et Kaffe- og Frokostbord stod ziirlig dækket, og med fornøiet Mine indbød Trolle ham til at tage nogen Forfriskning, inden han begyndte sit Arbeide. Det var kjendeligt, at den gamle Mand var i et meget godt Lune. Han havde pyntet sig paa det Allerbedste, og Maleren kunde neppe bare sig for at smile ved at betragte ham. Han sagde ved sig selv: „Jeg havde betænkt, at jeg vilde male ham i en Slop-rok eller Dverkfjole, for derved at undgaae hans særegne Costume; men jeg troer, jeg havde Uret. Denne fine grønne Kjole, denne guldindvirkede Væst af Atlast passer sig netop til den hele Mand. Saadan gammeldags Ziirlighed synes ligesom en Deel af hans Væsen.

Da saavel Mester som Model havde indtaget deres Pladser, og de første Udkast vare gjorte, kom den gamle Tjener listende ind og tittede med et usigeligt smilende Ansigt paa det begyndte Bærk, og Maleren saae i et Speil, at han bag ved hans Ryg gjorde Tegn til sin Herre, som om han vilde sige: „Hvor det bliver ligt og deiligt!“ — Endogsaa Hunden satte sig tæt ved dem

og betragtede med floge Dine det usædvanlige Stuespil. Med en veemodig Jøselse tænkte Berner: „Det lader til, at mit Komme og mit Arbeide gjør Epoche i dette Huus. Hvor eensformigt Livet her maa være, kunde jeg slutte heraf, om jeg end ikke iforveien kunde tænke mig, hvor tomt en gammel Pebersvends Liv jo sagtens er midt i al Overflødighed.“ —

At der imidlertid i denne gamle Pebersvends Indre bevægede sig et Liv der var langt fra at være tomt, derom overbevistes Berner mere og mere for hver Gang han saaledes tilbragte et Par Timer ene med ham. Trolles Samtale var saa righoldig, han fortalte med saa stor Livlighed om fremmede Lande, hvor han havde opholdt sig, om mærkværdige Personer, som han havde kjendt, han yttrede en saa stor Interesse for de skønne Kunster, talede med saa stor Sagkundskab og Smag om ældre og nyere Litteratur og Kunst, at Berner snart længtes efter den Time, der kaldte ham til Arbeidet, som efter en stor Fornøielse. Ja det gik endog saa vidt, at han tilgav ham, ja selv næsten glemte, at han ofte i denne Tid havde truffet ham hos Conditoren i den gamle forargelige Vorgneren af Vises Bindue. „Ak!“ tænkte den unge Elsker: „hvoreledes kan det dog ærgre mig, at han glæder sig ved Synet af hende og forynges derved? Hvo maa ikke henrives ved at betragte hende!“ — Ogsaa Trolle syntes daglig

mere at finde Behag i sin unge Vens Selskab. Han længtes med Utaalmødighed efter hans Komme og søgte paa alle Maader at sikkre sig hans Nærværelse. Næsten hver Gang, han havde siddet for ham, indbød han ham til at spise til Middag med sig paa en Restauration, hvor han pleiede at komme, og ved denne Leilighed vidste han ikke, hvad han skulde finde paa for at gjøre det ret behageligt for sin Gæst. Han inviterede ham ogsaa til at gaae i Theatret med sig, og for at fornøie den unge Mand betraadte han selv jævnlig dette Sted, hvor han ikke i mange Aar havde sat sine Been. Men han blev ogsaa belønnet for denne Godmodighed, der ved, at hans Interesse for denne Nydelse, der i yngre Aar havde været blandt hans kjæreste, nu gjenfødtes for ham; og saaledes begyndte efterhaanden for disse to Personer et behageligere Liv. Den Gamle glædede sig ved at give, og den Unge, formedels sit knappe Udkomme udelufter fra alle sin Alders Fornøielser, følte sig glad ved at modtage.

En Dag sagde Trolle til ham: „Noget, som ret glæder mig hos Dem, er et Fortrin, som faa Kunstnere nutildags besidde. De har nemlig erhvervet Dem en sand Dannelse. Ikke blot hvad der umiddelbart hører til Deres Kunst, har De tilegnet Dem, men Alt hvad der hører til at være Meeneste i Ordets høiere Betydning. Søg mig: Er De, som jeg formoder, Student?

Berner svarede smilende: „Nei desværre! Jeg kan kun sige som Trop, at jeg har været temmelig nær ved at tage Examen. Min Fader havde bestemt mig til Studeringer, og, fra jeg var en lille Dreng, holdt han mig i en lærd Skole; men et Aarstid inden jeg var færdig til at tage Artium, døde han, og jeg maatte da opgive Studeringerne af Mangel paa de fornødne Penge til at fortsætte dem.“ — „Hvorledes det? Var der da Ingen, som tog sig af Dem?“ — „Nei og Ja kan jeg svare. Min Fader var Fuldmægtig paa et stort Handelscontor. Min Moder var død. Han havde blot mig, og jeg havde blot ham. Alt, hvad han eiede og havde, anvendte han paa min Opdragelse. Da jeg havde en overveiende Lyst til at tegne og male, skaffede han mig en god Lærer. Dette gjorde mig stor Glæde, og al min Fritid, ja egentlig Mere end min Fritid, anvendte jeg paa at øve mig i denne kjære Kunst. Da jeg nu mistede min Fader, var jeg virkelig forladt, uden Ven eller Frænde. Berten i Huset, hvor vi boede, tog sig af mig i min Sorg og Nød, og foreslog mig at informere hans Børn i Tegning, og derimod have et Bærelse og frit Bord hos ham, hvilket jeg naturligviis med Tak modtog. I de samme Dage kom min Tegnemester til mig, og fornøiet over, at jeg nu var tilbøielig til at følge hans stadige Raad, nemlig ganske at hellige mig hans Kunst, førte han mig til en af Kunst-Academiets

Professorer, som med megen Godhed antog sig mig og skaffede mig strax til at blive ansat som Elev ved Academiets. Jeg maa med Taknemmelighed erkjende, at jeg siden fra Academiets Side har nydt al Opmuntring og Understøttelse; jeg har ogsaa for nærværende Tid en Deel Informationer, og ved disse har jeg i Særdeleshed ernæret mig. Der har De i Korthed mit hele Levnetsløb og Regnskab for al min tynde Lykke." —

"O kjære unge Ven! Kald ikke en saadan Lykke tynd! En Kunstners Lod! Vilde De bytte den for nogen anden." — "Maaskee jeg ikke vilde det, dersom jeg ret for Alvor turde troe, at jeg var en virkelig Kunstner; men Tvivl om mit sande Kald martrer mig i mangen Time. Jeg seer af Deres Miner, at De vil trøste mig, eller at De maaskee gør mig den Uret at tiltroe mig en affecteret Beskedenhed. Men jeg vil være saa oprigtig at jeg vil blotte mine svage Sider for Dem. Seer De! Havde jeg en sand Kunstnersjæl, saa maatte der i denne være en stor Bevægelighed, en Skaberkraft til — som den christelige Værebog udtrykker sig — at danne Noget af Intet eller af en ubeqvem Materie. Jeg maatte da — som De selv forleden sagde — kunne see hvad der laae skjult for vulgaire Dine og see det Skjemme hjennem det Trivielle, see Sommerfuglen gjennem Larven. Men her mangler det mig. Kun en eneste Gang har jeg formaaet at udføre et Arbejde efter Opgave.

Hver Gang Academiets Priis-Opgaver blive [mig bekjendte, foresætter jeg mig at concurrere; men min Indbildningskraft er sjelden eller aldrig bevægelig nok til at afløfte et ikke selvvalgt kjært Emne et idealt, et Kunsten værdigt Synspunkt. Og det er galt; thi giv Thorvaldsen hvilket Emne De vil, bestil hos ham f. Ex. et Gravmæle over en ubetydelig Philister, og uden at smigre, uden Alt hvad man kan kalde usandt, skal han vide at forme noget Edelt og Skjont, Noget der henriver og som paa Poesiens Vinger hæver os til en Himmel, hvor intet Menneske ved denne Anledning tænkte at komme. Al! denne Kraft mangler mig, denne elselige Boielighed! det er min største Sorg. Det gaaer mig endogsaa saaledes med Portraiter. Paa de trivielle Ansigter — og det er jo de fleste — kan jeg ikke anvende Flid, de blive skjodesløst behandlede; ja det gaaer saavidt, at de af mine Elever, der mangle Talent, lide af min Ulyst til at lære dem. De ere fordetmeste Børn, og Forældrene, som see alle Guldkommenheder hos dem, see ogsaa deres Genie til Maleriet. De fleste af dem have hverken Genie eller Flid, og naar jeg saaledes den meste Deel af Dagen har gaaet og plaget mig med at give Timer, saa higer jeg efter at komme hjem og opmuntre mig med at arbejde efter mit eget Hoved; men saa er det ogsaa kun efter mit eget Hoved, at jeg formaaer at arbejde. Det, der ikke interesserer mig,

lader jeg staae urørt fra Dag til Dag, og det er paa en dobbelt Maade til min Ulykke; thi det er netop denne tunge Ballast af utafnemmeligt Arbejde, der skal gjøre det muligt for den unge Kunstner at bringe sin lille Baad til at seile. I dit Ansigts Sved skal du æde dit Brød! Denne, den faldne Jords første Forbandelse føler han maaskee tungest af Alle."

"O hjære Berner! De kalder denne Dom en Forbandelse. For mange Aar siden har Rahbek sagt etsteds: at denne saakaldte Forbandelse var den største Bessignelse. Hvor ofte ere ikke disse Ord faldet mig ind, jeg, der, som saamangen Anden, har følt den Ulykke at være født til Rigdom, at være opdragen i den Tanke, at jeg ikke behøvede selv at bane mig min Vej gjennem Verden, at jeg fandt den slagen for mig og kunde vælge hvad Sti jeg vilde. Netop denne tilsyneladende Frihed har gjort mig ufri. Havde jeg været en fattig Student, vilde min Fader gjerne have undt mig Frihed til at vælge Det, hvortil jeg troede at føle Kald. Jeg var bleven Læge, jeg havde overgivet mig til Studium af den trostende, velgjørende Videnskab, som nu er bleven mig fremmed og fjern. Jeg var den hele Dag gaaet omkring for at hjælpe de Syge og trøste de Bedrøvede, og da jeg sympathiserer med de Bedrøvede, vilde jeg derved have trøstet mig selv. Hvad der i mine Pligter var trivielt og besværligt, havde været

den Ager, jeg ved min Svæd skulde bearbejde; men en desto saligere No vilde have ventet mig i mit stille Studerekammer, thi netop i den Deel af vort Arbejde, der er os paalagt som en Byrde, ligger en Befrielse, forudsat at Tvangen ikke er for stor, og at vi udrette vor Deel med en god Villie, thi dette Tryk befrier os fra et langt mere utaaleligt, nemlig Tidens, den tomme Tids. Og her føle vi den rette Betydning af vort Syndesald, denne Svaghed i vor menneskelige Natur, der forvolder at vi kun for Diebliske kan begeistres, at vi stedse maae betale vor Gjæld til Jordens Rødtørst for at kunne med frisk Mod og hjærlig Længsel hengive os til Det der ikke tilhører den; og derfor mener jeg med Rahbek, at den Dom, at vi skal æde vort Brød i vort Ansigts Svæd, er ikke nogen Forbandelse, men et Lægemiddel som den guddommelige Medlidenhed rakte den faldne Menneſſehed, paa det at den i det Arbejde, der er den en Byrde, skulde finde Lyksaligheden af det Arbejde, der er den en Hvile, og saaledes føle sin høiere Natur og mindes om en høiere Bestemmelse."

"Men," sagde Berner: "for enhver ædlere Natur gives der jo Beskjæftigelse nok i Kunst og Videnskab, Studier nok, som kunne befrie ham fra Tidens Tryk, uden at han behøver at bortgive saa mangen ffjøn Time af dette korte Liv til at trælde for et knapt tilnaalt Brød. De selv er jo et Beviis for denne min

Paastand. De mangehaande Kundskaber, De har erhvervet Dem, ere ikke komne af sig selv uden Studium og Arbeide, men til dette Arbeide har De ikke været tvungen for det daglige Brods Skyld. Og desuden er der jo aldrig Mangel paa noget Byrdefuldt, noget Tungt og Stofagtigt, noget af Det, jeg kaldte Ballast i enhver Kunst; og Dette kan man have nok af uden at behøve større Tryk."

"Forstaa mig ret! Det er langt fra at være min Mening, at et Menneske skal spille sine Kræfter i Arbeider, som ere heterogene med hans egenlige Kald, men derimod at han for Alvor skal hellige sine Kræfter til et Kald hvilketsomhelst, som til Noget der har Krav paa hans Liv og hans Kraft, Noget som han altsaa ikke tør tilfidesætte for ethvert Indfald, men hvis Bamskeligheder han skal stride med, og sætte sin hele Sjæl til at overvinde. See det gør sjældent Den som er født til Rigdom. Saa mange Veie til Virksomhed staae ham aabne, at han raadvild prøver mange og vender tilbage fra dem alle. Som Borger i Staten faaer han Intet udrettet, og i Kunsten bliver han Dilettant og ikke Mester; men ikke at være Mester i nogen Ting, tilfredsstiller intet fornuftigt Menneske. Guldet frister til Diebliffets Nydelse, det jævner saa Meget, ikke blot til det Gode, men ogsaa til det Onde. Det præker den falske Lære, at det formaaer at gjøre Uret god igjen,

at erstatte den bortgrædte Time, — som om Dette stod i menneskelig Magt, som om Noget uden Gud formaaede at lade det Gode udspringe af det Onde. Guldet smelter saaledes hen uden at have udvirket noget Godt og Skjont, Livet svinder hen uden at have naaet noget Maal, uden at have tilfredsstillet den høieste Længsel, det bedste Dnsse. Hvor langt anderledes er et Liv, som det der vinker den fattige Kunstner eller Videnskabsmand? Selv skal han bryde sig sin Bei; Nødvendigheden selv fører ham som en streng men viis Mentor ad den rette Sti, og Musen følger med og trøster ham for ethvert Savn. Musen er en ædel Elskerinde, hun spørger ikke om Rang og Stand, om Conveniens og usande Dyder, hun hengiver sig ikke halv til Den, som stjæler sig heel til hende, hun gjør hans Sorger milde og maadeholdne, og jeg tænker, at kun i hendes Omgang maa det være muligt at glemme sin eneste jordiske Elskede. Jeg siger sin eneste, thi egentlig har intet Menneske mere end een. Intet Menneske elsker mere end een Gang.“

Trolle taug og fuffede dybt. Berner fuffede ogsaa. Han gif strax efter bort i dybe Tanker og gjen- tog ved sig selv: „Intet Menneske elsker mere end een Gang! Ja, mit Hjerte er visseelig tilbøielig til at troe paa disse Ord. Intet Menneske elsker mere end een Gang! — Hvor besynderlige ere dog disse Ord i

Trolles Mund! Han, om hvem man fortæller saa underlige Eventyr! Han, som jeg endnu igaar saae reent fortabt i min Lises Betsuelse! — Denne Gaade er ikke saa let at gjætte."

Trolles Portrait var nu saa vidt færdigt, at han ikke oftere behøvede at sidde for det. Berner ønskede at faae det hjem for at lægge den sidste Haand paa sit vellykkede Arbeide, og lod det til den Ende afhente. En Dag, da han netop sad med det for sig, kom den levende Original ind ad Døren. Den overraskede Maler modtog ham høflig og beklagede de mange Trappetrin, som hans Belynder havde maattet bestige for at naae hans meget tarvelige Bærelse. Trolle, paa hvem ingen Anstrengelse var at mærke, svarede: „Ei, mine tynde Been, hvis Længde De vel kjender, løbe endnu saa raadt, som da jeg var tyve Aar. At gaae trætter mig ikke synderligt; men derimod at længes det udsuger mit Hjerteblood, og jeg har ret længtes efter Dem i de fire Dage, jeg ikke har seet Dem. Min Stue var saa hyggelig, medens Staffeliets stod der, og Maleren næsten hver Dag kom. Nu har De vænnet mig til Deres Omgang, og De veed ikke hvad Bane vil sige i mine Aar. Hvorfor kan De ikke komme til mig uden at male mig?" Berner svarede med uhyklet Varme paa denne venlige Tiltale; han folte sig oplivet ved den Godhed og Deeltagelse, der saa

uventet havde kastet sin Solstraale ind i hans eensomme Tilværelse.

Trolle saae sig omkring i Værelset og betragtede de Skizzer samt de heelt og halvt fuldendte Malerier, som opfyldte det. Blandt disse sidste var Lises yndige, med isinesfaldende Kjærlighed udførte Portrait. „Fortræffeligt!“ udbrod Trolle, idet han blev staaende foran det med forslagte Arme. Smilende vendte han sig derpaa til Berner og sagde: „Det er ikke første Gang, jeg seer dette Billede; det er at sige: Tegningen, hvorefter det er malet, den meget smukke Tegning har jeg seet.“ — „Hvorledes?“ spurgte Maleren, allerede heel forlegen ved at være overrasket i Besiddelsen af dette Portrait, som af Glemsomhed idag var blevet udsat for profane Blikke. „Jeg saae det,“ svarede Trolle, „den samme Dag og Time, da jeg første Gang havde den Fornoielse at tale med Dem. De holdt det op for Bînduet, og Dagen skinnede igjennem og viste mig det. I flere Minuter stod jeg bag ved Dem, uden at De bemærkede mig, uagtet jeg buffede og skrabede for Dem og endogsaa tiltalte Dem, og“ — tilføiede han med et skalkagtigt Smil, idet han lagde sin Haand paa den unge Mand's Arm — „det kom, skal jeg sige Dem, deraf, at Deres Sjæl var flyttet over til den anden Side af Gaden, til Gjenboen. Jeg stod og glædede mig ved at betragte ikke blot Kunstnerens Arbeide,

men ogsaa den søde Ven, som blev ham tildeel." — Berner vendte Ansigtet bort. „Bliv ikke vred," vedblev Trolle med hjertelig Godmodighed: „Gud veed, hvor ærligt jeg glædede mig over Deres Lykke." Han tog Malerens Haand. Berner tryffede hans, og spurgte, uden dog at see paa ham: „Finder De, at Portraitet ligner?" — „Jeg synes det, jeg troer det vist! Oprigtig talt, saa har jeg kun meget flygtig betragtet den smukke Original og er egentlig først bleven opmærksom paa hende den Dag — som sagt — da hun saa elskværdig og ligesom frygtssom talede til Dem med stum Betsalighed. Indtil den Tid og Stund har jeg egentlig seet paa hende uden at see hende." Forundret og alvorlig betragtede Berner ham. „Tilgiv mig, men i Sandhed, jeg veed ikke hvad jeg skal tænke. Ikke seet paa hende, siger De? Og dog, hvor mangen Gang har jeg ikke med disse mine corporlige Dine seet Dem sidde og lorgnere hende, som om De Intet i Verden kunde see uden hende." Trolle traadte et Skridt tilbage og saae ligeledes forundret og alvorlig paa Berner. Derpaa brast han i Latter og raabte: „Hvad for Noget? Jeg! jeg skulde have lorgneret den unge Pige! jeg gamle Nar skulde give mig af med at være Deres Medbeiler! Hvor kan Sligt falde Dem ind?" — „Men Gud bevares! Hvad i al Verden studerer De da i de Vinduer ligesom Conditorens?" En flygtig

Rødme overtraf Trolles blege Kinder, og med en let Slingren med Kroppen, som var ham egen, svarede han: „Er Deres Hjertes Dame det eneste Fruentimmer, som De har seet i de omtalte Binduer?“ — „Ja jeg veed ikke Andre, uden ja undertiden sidder hendes Bedstemoder der ogsaa.“ — „Nu vel!“ — „Men du min Gud! Hende kan det da vel ikke være?“ — „Hvorfor ikke?“ svarede Trolle.

En lille Pause opstod, under hvilken han satte sig ned, og idet han kastede sig tilbage i Stolen og vendte Dinene mod Loftet, sagde han til Berner der med Hænderne paa Ryggen og med en spændt, noget ironisk Mine blev staaende foran ham: „Hør min unge Ven! Det er tusinde Gange sagt, at Hjertet ikke ældes; og at den Sætning er rigtig, det føler jeg her.“ Han pegede paa sit Bryst. „Jeg er ikke og jeg ønskede visse-
selig ikke heller at være ufølsom for qvindelig Elskværdighed. Men derimod troer jeg at hos et bedre Menneske, hos Den, hvis Kjærlighed ikke er den blotte Sandselighed, der gjælder det Dødsprog: at Lige søger Lige. Det synes mig naturligt, at denne Sympathie, som vi kalde Kjærlighed, maa trække os til Den, om hvem vi kunde forestille os, at hun var det Ideal, der fra Ungdommen af havde levet i vort Bryst, den Elskede, der trolig var vandret ved vor Side gjennem Livet, hvad enten vi nu ere saa lykkelige at have eiet

en saadan, eller ikke. Desuden har enhver Alder sin Skjønhed. Det skulde smerte mig, om De, som en Kunstner, ikke — for at bruge Gøtthes Ord — kunde see gennem det Slør, som Tiden kaster over en skjøn Skikkelse. Det burde De kunne; thi ikke blot Digteren, men ogsaa den bildende Kunstner bør have Noget af Propheten eller Seeren. Han maa have Det, man kalder Dobbeltsyn. Jeg er ikke Kunstner, desværre, men hos mig bevirkes denne Seen af en aldrig uddød Kjærlighed, som griber mig ved Synet af et qvindeligt Bæsen, netop et saadant som den Kone, om hvem vi tale. Jeg kan aldrig blive fjed af at betragte dette Ansigt, over hvis fine Træk en vis Blegthed, et Udtryk af Mæthed har bredet ligesom et ætherist Slør. Hvilken hoi No, hvilken Resignation lyser ikke ud af dette Physionomie? Er der ikke Noget, der ligesom tyder paa en Overvægt af det Aandelige over det Legemlige, en — hvorledes skal jeg forklare mig? — ligesom Fortyndingen af det Materielle, som gjør det Aandelige mere synligt? — O! naar jeg seer denne Kone sidde saa stille, saa bestedent, med sin sneehvide Kappe bunden med et simpelt Baand om det lille Ansigt, naar jeg seer hende fordybet i den Bog, hun læser i, medens de smaa hvide Hænder hurtig bevæge Strikkspindene, eller jeg seer hende saa mildt, saa moderligt tale med sin unge Datterdatter, da kan jeg ikke rive mig løs fra

dette Syn, og tusinde forglemte Ungdoms = Jøleffer og Erindringer vaagne i min Sjæl og oplive min døde Tilværelse."

Berner smilede og sagde ved sig selv: "Herre Gud! Denne Mand forekommer mig ligesom Don Quixote. Hans Beltalenhed bringer En næsten til at see de Phantasiebilleder, der svæve for ham selv."

Da Trolle taug, sagde nu den unge Maler: "Ja jeg vil ikke disputere med Dem eller Nogen, for at nedsatte Madame Bergs Værd i allerringeste Maade. Dertil holder jeg selv altfor meget af hende. At en vis Fjindhed er udbredt over hendes hele Person, at en ædel og forstandig Sjæl udløser af hendes Ansigt, har jeg ofte bemærket, og det er intet Under. Ogsaa ligner Lise hende langt mere, end hun ligner sin Moder." — "De kjender altsaa denne Familie?" — "Om jeg kjender den? Jeg er beslægtet med den og har fra Barnsbeen havt Omgang med den. Madame Berg kalder jeg Tante. Min Moder var en Søsterdatter af hendes afdøde Mand, Captain Berg." — "Captain Berg! Koffardi-Captain Berg, som førte et Skib der hed: det gode Haab?" — "Ja jeg erindrer at have hørt, at han i mange Aar skal have ført et Skib af det Navn." — "Jh min Gud! saa har jeg meget godt kjendt den Mand; jeg har gjort to Reiser med ham. Den Op-

dagelse er mig meget velkommen; for den Efterretning skal De ret have Tak!"

Trolle taug og faldt i Tanker. Berner saae spørgende paa ham. Efter et lille Ophold sagde Trolle, ligesom opvaagnende af sin Grublen: „Men siig mig, naar De er bekendt og endogsaa beslægtet med denne Familie, hvad bevæger Dem da til at sidde hos Conditoiren og aftegne den unge Pige, som De jo bedre kunde betragte i Nærheden? Hvorfor gaaer De ikke derover, da De jo dog elsker hende? og hun elsker ogsaa Dem, det har jeg beluret, det veed jeg vist. — Bliv ikke vred! Jeg har talt fortrolig med Dem og er Deres sande Ven, det kan De stole paa." —

„Ja det gjør jeg virkelig ogsaa, jeg smigrer mig med Deres Benskab og Godhed, og vil svare Dem ærligt. For fire Aar siden gjorde jeg en Reise i Udlandet ved Academiets Understøttelse, og var borte i tre Aar. Jeg var dengang meget ung, og Lise var endnu et Barn. Da jeg for et Aar siden kom hjem og saae min unge Cousine — som jeg kaldte hende — forelskede jeg mig ret alvorlig i hende. Jeg fortaug min Kjærlighed, men troede dog at vide, at den uskyldige Lise i sit Hjerte gjengældte den. Jeg kunde jo nok sige mig selv, at mine Udfigter vare maadelige og især langt fra Maalet, og at jeg følgerlig burde tie; men jeg vovede at haabe paa Fremtiden, da vi Begge ere unge; og

fjøndt man ikke taler, er det dog ikke saa let at skjule sit Hjertes sande Tilstand." — „Nei!" udbrod Trolle: „Det er visseelig ikke let." — Berner vedblev: „Lises Moder er en underlig Kone. Hun gaaer i en evig Angstelse for den Dag imorgen, og ligesom hun troede at kunne tilvende sig Forsynets umiddelbare Hjelp og Beskjermelse ved en overspændt Pligtfølelse og Afkald paa al Ro og Nydelse, er hun bleven saa exalteret i Moralen og i sin Strengbed mod hvad hun kalder Ondt, at hun, i den Tanke, at jo større Offer man bringer, destostørre Belønning har man tilgode hos Vorherre, er nær ved at offere sin Datter, ligesom Agamemnon, for at faae god Vind. Der er et ungt Menneske, en Jurist, som hedder Mørk, der har faaet sin Gang der i Huset; han har en rig Fader, hvis eneste Søn han er, og dertil forstaaer han den Kunst at indsmigre sig hos Fru Derby med moralske Præfationer, som, nærmere beseete, egentlig kun ere Lovtaler over hendes strenge Dyder og hans egne. Dette mig forhadte Menneske frier til Lise gennem Moderen, og har uden Tvivl faaet Lofte om Datterens Haand. Jeg troer vist, at det er ham, som har gjort Fruen opmærksom paa min Kjærlighed; thi pludselig fik hun det Indfald i sin Moders og Lises Nærværelse at sige til mig: „Jeg mærker, min Gode, at De gjør Cour til min Lise. Hun er et Barn og let at besnære. De har

ingen Udfigt til at kunne gifte Dem med hende og ernære hende anstændigt; og om De ogsaa kunde det, saa maa jeg ærlig tilstaae Dem, at Deres Vandel ikke er saa uplettet eller Deres Character saa moralsk fortræffelig, som jeg fordrer den af min Svigersøn."" — Gud skal vide hvad hun meente med denne sidste Phrase. Forgjæves spurgte jeg hende derom, hendes Tale endte med de trøstelige Ord: ""De kan selvfølgelig ikke fortænke mig som Moder i den Begjæring, jeg herved gjør Dem om ikke oftere at lade Dem see i mit Huus."" —

Trolle udbød: „Gud bevares! hvilken urimelig Kjælling! Men hvad sagde den elskværdige Bedstemoder og det stakkels Pigebarn?" — „Det stakkels Pigebarn brast hæftig i Graad og kastede sig i Bedstemoderens Arme, og denne gode Kone var ligesaa forstenet, som jeg, og søgte med Vink og Miner, men imidlertid uden Ord, at bevæge sin Datter til Mildhed. Naturligviis gif jeg strax min Bei, og den Glæde havde en Ende.“ — „Nei det forbyde Gud, kjære Børner! thi det vil her siige mere end man almindeligviis tænker sig ved denne Talemaade, thi Glæden, hele Livets Glæde kan let have en Ende ved Tabet af Den, man virkelig elsker. O hvor Forældre dog ere strafværdige! De oplække de stakkels Børn, som Landmanden sine Lam og Føl, for at kunne sælge dem, naar de blive store. De lade sig betale for at have giye et Liv, som de ikke have givet

af Kjærlighed til Barnet, med dets hele Livs Lykke. Al hvor jeg hader saadanne Forældre! Men siig mig dog, har De forholdt Dem aldeles passiv siden hin Forviisningsdag?" — „Nei det har jeg just ikke, og det er gaaet Fru Derby, som det fordetmeste gaaer med de hæftige Forholdsregler: De fremme gemeenligen Det, de ville forhindre. Saaledes har jeg rigtignok ikke talt med Lise, heller ikke skrevet til hende, men tværs over Gaden have vi ved Tegn og Miner forstaaet hinanden; og, hvad vi ventelig ikke saa let havde gjort, om Alt var blevet ved det Gamle, vi have uden Ord tilstaaet hinanden vor Kjærlighed, og jeg anseer os for virkelig forlovede." — „Nu Himlen velsigne Deres stumme Pagt! Og det spaaer jeg visseelig, at De, min unge Ven, og Deres Lise, som ligner sin Bedstemoder, De skulle ikke blive opoffrede. Nei det aner mig, at jeg skal være saa lykkelig at forebygge denne Skændighed. For Diebliffet siger jeg ikke Mere." Berner taffede ham hjerteligt, og skjøndt han ved nærmere Eftertanke ikke troede at kunne bygge særdeles trygt paa Trolles Paafund og Planer, fandt han dog en Trøst i hans ærlige Deeltagelse.

Næste Formiddag sad Fru Derby i sin Dagligstue i Samtale med Mørk. Lise sad ved Vinduet med sit Arbejde. Paa den behændigste Maade, som om hun med Tænderne afbed en Traad, holdt hun sit Sytoi

op til sit Ansigt, saaledes at det dannede en Skjerm mellem hende og Dem, som sadde inde i Bærelset; og bag dette Skjold hilfede hun hjærligt den fra det modsatte Vindue speidende Ven, advarede ham forstaaeligt for den Fiende som lurede i Baghold, besvarede hans Klager og Forsikfringer og tilkastede ham et ømt Kys til Afsked; Altsammen saa hurtigt, saa behændigt, at det ikke engang kunde vække mindste Opmærksomhed hos Mørk, skjøndt han under sin Samtale med Moderen bestandig med mistænksomme Bine fulgte Datterens Bevægelser; men da hun nu igjen med ærbar Mine saae ned paa sit Arbejde, raabte han: „Gud! Jomfru Lise! hvor Deres Kinder med Eet ere blevene blodrøde! Seer De Noget paa Gaden, som sætter Deres Sind i Bevægelse?“ Uden at oppebie hendes Svar, foer han til Vinduet og saae til alle Sider, ogsaa til Conditorens Vindue, men heldigviis uden at opdage den advarede Elsker, der itide havde skjult sig bag den foromtalte Jaloufie. „Hvad feiler dig, Lise?“ spurgte Fruen. „Alt!“ svarede Lise fortrædelig, „jeg feiler jo Ingen- ting.“ — Mørk saae vist paa hende og rystede paa Hovedet, men satte sig derpaa hen til Bordet ved Siden af Fruen. Han tog hendes Haand med en sod Mine og sagde: „Min bedste Frue! De seer igjen idag saa lidende ud. Hvorledes har De det?“ — „Er Moder syg?“ udbrod Lise, idet hun reiste sig og nær-

mede sig Moderen. „Jeg er ikke vel,“ svarede Fruen: „jeg har Hovedpine, jeg har ikke kunnet sove inat, jeg har saamange Befymringer, og naar jeg kommer til at tænke paa dem, saa flygter baade Søvn og Sundhed. Alting har været saa dyrt i Sommer. Alle Moders Penge og mine egne ringe Skillinger for dette Dvartal ere opbrugte, og det næste, som skal bruges til de nødvendigeste Udgifter, vil ikke forslaae til at skaffe os det Vintertoi, Hatte og deslige, som vi ikke kunne undvære, om vi ellers skal komme ud af en Dør. Hvordan skal det gaae?“ — „Na lille Moder! vi hjælpe os nok!“ — „Ja det har du nok lært af Bedstemoder at bruge saadanne Talemaader. Du veed ikke, hvad det er at stride med Næringsforger, og Moder har heller ikke prøvet Det, jeg har prøvet. Da jeg giftede mig med min salig Mand, da veed Gud, at han lovede mig, at de knappe Aar, som saa Mange maae piines med, de skulde ikke naae vort Huus, og det Løfte holdt han ogsaa i nogle saa Aar; men efter at han havde mistet sin Formue ved sin egen Uforsigtighed, og han ovenikøbet blev syg og elendig, saa kan jeg vist tælle de Dage, jeg var fri for at græde, og de Nætter, jeg var fri for at vaage.“ Lise gif nu taus hen og satte sig paa sin forrige Plads. Moderen vedblev: „Om jeg har tabt min Sundhed og mit Humeur, er det intet Under. Jeg veed, at jeg har arbejdet over min

Evne, og det gjør jeg endnu; jeg spørger hverken efter
 Nat eller Dag eller Mathed eller Lyst, men gjør min
 Pligt i det Yderste. Og mangengang maa jeg oveni-
 fjøbet høre af Moder, at jeg paa den Maade gjør mig
 Livet suurt til ingen Nytte, og hvad som er værre, gjør
 det suurt baade for hende og min Datter, men det rø-
 rer mig ikke. Min Samvittigheds Bidnesbyrd er mig
 nok og den Tanke, at jeg vel maaskee kan haabe bedre
 Dage af Guds Retfærdighed, som seer, hvordan jeg
 opoffrer mig selv." Mørk udbrod med Begeistring:
 „D min fortræffelige Veninde! med Beundring og
 Glæde har jeg hørt paa Dem. Ja det er herligt at
 beskue den Hoide af Dyd, hvortil den menneskelige Na-
 tur kan komme. Ja De har visselig Ret til at haabe
 paa bedre Dage. Gid det maatte blive min misundel-
 sesværdige Lod at bidrage til at forsøde Deres Liv!
 Jeg har virkelig et Haab om en nærforestaaende Lykke.
 Dem kan jeg nok betro det. Jeg kan endnu ikke tale
 tydeligt om min Plan; kun saameget kan jeg sige, at
 mit Dnskes Dpfyldelse beroer paa min Faber. Han er
 jo sær og borneert, som alle gamle Folk; men jeg tæn-
 ker dog, at naar jeg taler fornuftigt med ham, forstil-
 ler ham, at hvad jeg forlanger er ingen Naade — thi
 jeg foragter og hader Naade — men en Rettighed, at
 min Helbred er delicat, at jeg ikke kan taale Uergrelse,

saa skulde man dog troe, at hans ældste Søn Liv og Lykke"

Hr. Mør blev afbrudt sin Tale ved et stærkt Ryk i Klokkestrængen ude paa Trappen. Lise løb ud for at lukke op, og Trolles gamle Tjener i et meget zjrligt Livree viste sig udenfor Dørrintrinnet, som han ærbødigt kuffende ikke betraadte; men efterat have spurgt, om ikke Fru Berg boede her, leverede han et paa fint rosenrødt Papiir skrevet Brev til denne Dame og bad om Svar derpaa. Udenfor Dagligstuen var en lille Entrée, ikke meget større end et stort Skab. Lise bad ham høflig komme ind i Stuen; han gjorde saa, og blev staaende ved Døren, medens hun skyndte sig med Brevet ind i Bedstemoderens Bærelse. Fru Derby og Mørk maalte den ubekjendte Tjener med Dinene. Med fornem Mine spurgte Mørk: „Fra hvem er Han?“ — „Fra Legationsraad Trolle.“ — „Ja saa?“ sagde Mørk forundret og hvisttede derpaa til Fruen: „Hvor kommer det gamle Affskum til at skrive til Deres Moder?“ — „Kjender De ham?“ spurgte Fruen. — „Ja desværre! Jeg siger desværre, thi det er altid slemt at kjende det Onde.“ — Madame Berg traadte nu ind i Stuen og sagde til Tjeneren: „Hils Deres Herre og säg, at jeg vil have den Gæst at vente ham i aften Klokken sex.“

Da det gamle Sendebud var gaaet, udbrodt Mørk: „Hvorledes, Madame Berg! Vil De modtage det

„Menneske?“ — Fruen raabte næsten paa samme Tid: „Mørk kjender ham og siger at det er en slet, affkyllig Mand.“ — Bedstemoderen loe: „Hvad kommer det mig ved? Han forlanger at tale med mig om Forretninger. Læs selv,“ tilfoiede hun og leverede sin Datter Brevet. Fruen aabnede det og læste høit:

„Høistærede Frue! En gammel Bekjendt af salig Capitain Berg beder Dem om at forunde ham et Diebligs Samtale i Anledning af en ubetydelig Penge sag, som han hændelsesviis har erfaret at være forglemmt og uafgjort. Erbedigtst Ferdinand Trolle.“ —

„Naa du gode Gud!“ raabte Fruen næsten grædende: „Har det ikke nok anet mig, at noget Sorgeligt stod for Døren! I dette Dieblif, da vi ere i den største Forlegenhed for Penge, kommer der ovenikjøbet en Creditor ansættendes med en gammel Fordring!“ Madame Berg svarede roligt: „Hvem siger at det er en Creditor? Det forstaaer sig, det lader jo rigtignok til at det er noget Saadant, men man kan vel tale sig tilrette med Manden. Ialfald, hvor Intet er — siger man jo — har Reiseren forloret sin Ret.“ — „Nei!“ udbrød Mørk: „af den Karl kan der vist ikke ventes noget Godt; men her gjælder det at forstaae sin Zura, og saa har De da mig, Gud skee Lov! De skulde ikke selv tale med ham. Send De mig til ham! Jeg skal med Glæde dreie ham en Næse.“ — „Nei De skal have

Taf, jeg vil nok selv høre hvad han vil mig." — "Men det er en gammel sæl En, en Libertin af første Skuffe, en gruelig Forfører!" — "Na, mig bryder han sig vel ialfald ikke om at forføre," svarede Bedstemoderen leende og forlod Bærelset. "Deres Moder er ordenlig letsindig," sagde Mørk: "Det er nu Tønen fra det forrige Seculum! Det duer ikke, at Folk ere yngre end deres Aar; men saadanne ere de Alle, som sagt, fra den forærvede Tid." —

Efter at have gjort det bedstmulige Toilette indfandt Trolle sig punktlig til den bestemte Time. Meget dybt og med den forømtalte Slingren med Kroppen bukkede han for Lise, som luskede op for ham, dernæst for Fruen, som sad i Bærelset, og fulgte den unge Pige ind til Madame Berg, der ventede ham i sit eget Bærelse. I Døren bukkede han igjen, med et forbindtligt Udtryk, for Lise, der, ganske forundret over hans megen Høflighed, nede for ham og derpaa lod ham ene med hendes Bedstemoder, der havde rejst sig og bød ham en Plads i sin Sofa. Da han efter de ærbødigste Hilsener havde indtaget denne, løstede han sine Dine op paa den Dame, der sad ved hans Side, og betragtede hende et Dieblig taus. Han sukkede og foer med Haanden over sit Ansigt. Det var som om han havde glemt hvad han vilde sige. Han fattede sig imidlertid og sagde: "Medrette føler jeg mig undseelig ved at

frembringe mit Grinde, der vidner om en strafværdig
 Skjodesløshed fra min Side. Jeg har for mange Aar
 siden været saa lykkelig to Gange at gaae som Passa-
 geer med Sibet det gode Haab, som blev fort af
 den gode, brave Captain Berg. Paa den sidste af disse
 Toure anløb vi London, hvor jeg vilde forlade Skibet,
 for at opholde mig en Tid i England. En Banquier,
 til hvem jeg havde Creditiv, var netop bortreist, og jeg
 blev derved sat i en siebliffelig Pengesforlegenhed. Cap-
 tainen var derfor saa god at laane mig hundrede Rigs-
 daler. Da jeg saa Dage efter vilde bringe ham Pen-
 gene, havde han allerede forladt London. Han havde
 vliist mig denne Tjeneste en Dag da han havde meget
 travlt, og gav mig ikke Tid til at skrive et Beviis for
 det Modtagne. Desuden sagde han, at det hastede in-
 genlunde med Betalingen. Da jeg igjen kom hjem til
 Kjøbenhavn, søgte jeg ham; men han var atter gaaet
 tilsoes, og man sagde mig, at ogsaa hans Frue var
 bortreist, og siden . . . ja jeg veed ikke at forklare,
 hvorledes det er gaaet til, at jeg har funnet forglemme
 denne min Gjæld, men først for et Par Dage siden
 har jeg i en gammel Annotationsbog fundet den opteg-
 net; og overmaade vred paa mig selv opfylder jeg her-
 ved min forsømte Pligt, og beder ydmygt om Deres
 Tilgivelse."

Under denne Replik havde Trolle fremtaget sin

Tegnebog, og udtaget en i fint hvidt Papiir jürlig indlagt splinterny Hundreddaler-Seddel, som han nu rakte Madame Berg, der tøvede lidt med at modtage den. „Det er besynderligt,“ sagde hun: „Salig Berg var saa overmaade noiagtig i Pengesager, men med intet Ord har han nogensinde nævnet denne Sag for mig eller Nogen, saavidt jeg veed.“ — „Al, min Frue! saameget mere maa jeg føle mig bestjæmmet ved hans Godhed.“

Madame Berg tænkte nu som saa: „Hvad skulde vel bevæge et Menneſſe, jeg aldrig har seet, til at bringe mig hundrede Daler, dersom de ikke tilkom mig medrette? Det er da ikke paa den Maade, Folk pleie at bedrage hinanden.“

Hun modtog altsaa Pengene med Tak, og indlød sig forbindtligt med den gamle Ven af hendes afdøde Mand, om hvem Samtalen nu dreiede sig og forlængedes til begge Parter's Fornøielse. Trolle fortalte adskillige smaa Begivenheder fra de omtalte to Soreiser, og nævnedes blandt Andet, at En af Paaſagererne, som gav sig af med at tegne, havde afbildet Skibet, med Captainen staaende i Forstavnen, Styrmanden og Flere af Dem, som vare ombord, og at denne særdeles velykkede Tegning var endnu i hans Hænder. Madame Berg havde elsket sin Mand overordenlig høit, og hans Skib det gode Haab, paa hvilket hun selv havde sei-

let med ham, havde været hende som en dyrebare Ven og var nu i hendes Sind den gode Erindring om hendes allerbedste Dage. Med stor Interessé og synlig Bevægelse lyttede hun derfor til Trolles Ord, og han, som bemærkede Dette, greb denne Leilighed til at bede om Tilladelse til at komme igjen en af Dagene og ikke blot bringe Tegningen, men have den Ære at forære hende den, en Gæst som hun af de ovenanførte Grunde med Fornøielse tilsagde ham; og saaledes endtes dette første Møde til største Tilfredshed for de Paagjældende.

For en Kone, der allerede havde gjort adskillige Stridt ind i de halvtredsindstyve Aar, var Madame Berg virkelig en ualmindelig behagelig Person. Umis- kjendelige Træk af fordums Skønhed og en vis for- dringsløs Smagfuldhed og Nethed i hendes Dragt og hele Omgivelse, forenet med en Føinhed i Omgang, der vidnede om Dannelse og indre Værd, gjorde hende til et hjært Møde, selv for Den, der ikke forstod at vurdere hendes Fortrin. Hun havde i sin Barndom faaet en omhyg- gelig Opdragelse og siden uddannet sine Øyner i et indholdsrigt Liv, til hvilket hun havde havt Leilighed ved meget at færdes i Verden og mellem Menneffer, eftersom hun i mange Aar havde fulgt sin Mand paa endeel af hans Reiser og levet med ham paa fremmede Steder, hvor hendes tiltrækkende Personlighed havde gjort hende søgt og indført i mange forskjellige Sel-

flabskredse. Det var saaledes intet Under, at Trolle, der allerede i sit exalterede Hoved havde udkastet sig denne Dames Billede med de fordeelagtigste Farver, fandt i hendes Nærhed, at hun endnu overgik hans Forventning, hvilket han ogsaa samme Aften yttrede for Berner, inderlig frydende sig over sin vel opfundne List med den opdigtede Gjæld, hvormed han, efter sin Mening, for Spotpriis havde tilkjøbt sig Afgang til dette Huus. Den unge Maler sagde ved sig selv: „Herre Gud! Saadanne dristige Foretagender vilde nu aldrig falde mig ind at forsøge; men det forstaaer sig, jeg har heller ikke det Hjelpemiddel som denne Mand eier. „„Geld giebt Muth,““ det er et sandt Ord! Det seer man her.“ — Imidlertid glædede han sig ved den Tanke, at der ved Trolles Komme i Fru Derbys Huus var aabnet et Slags Communication mellem ham og hans Lise.

Fru Derby, der ifølge Mørks Ytringer ansaae Trolle for et Slags grumt Rovdyr, der gif om og søgte hvem han kunde opsluge, var, medens den frygtede Person var inde hos hendes Moder, gaaet op og ned ad Gulvet, inderlig utaalmodig over den lange Samtale, hvoraf hun spaaede sig lutter Ulykke og fordoblet Pengesorg. Forgjæves søgte Lise at berolige hende og sagde i sin Ustykthed: at den Fremmede var en galant, smuk gammel Mand; en Udladelse, som hendes Moder

tog hende meget ilde op og spurgte, om hun allerede gav sig af med at finde Behag i Galanterie og forestraf et glat og falsk Væsen for den ærlige Egesfremhed.

Endelig kom da den frygtede Gæst, fulgt af Madame Berg, der med megen Artighed præsenterede ham sin Datter og Datterdatter, og henvendende sig til den Første, tilføiede: „Legationsraaden er en gammel Ven af din salig Fader, og han har havt den Godhed at love, at han oftere vil unde vort stille Huus sin Nærværrelse.“ Fruen var færdig at synke til Jorden over sin Moders ubegribelige Daarlighed; hun neiede taus og mut for Trolle, der med særdeles Verbødighed tog Afsked med Damerne og gik, fulgt tildørs af den høflige Bedstemoder. Lise havde ogsaa reist sig, men vovede ikke, af Frygt for Moderen, at løfte sine Dine op paa den Fremmede, der med inderlig Belvillie betragtede og hilsende hende.

Han var neppe ude af Døren, førend Fruen udbrød i en Strøm af Vebreidelser mod sin Moder for den venlige Modtagelse og Indbydelse, der var bleven den Fremmede tildeel, og endte med at sige: „Dg fortæl mig nu reent ud hvad Ulykke han videre har bragt os. Hvordan fik du den Pengesag arrangeret med ham?“ — „Jo det gik temmelig godt. I vor Ulykke faae vi at finde os, som vi kan.“ Efter disse Ord henvendte Bedstemoderen sig til Lise, tog Hundreddaler-Sedlen

og leverede hende den, idet hun sagde: „Bed vor Pige gaae over til Conditorens for at faae denne Seddel byttet, og tag derpaa tredive Rigsdaler af, som jeg forærer dig til den Hat og de øvrige smaa Dnsker, som jeg veed, at min slittige og nøisomme Pise længe har næret.“ Med Kinder blussende af Glæde kastede den unge Pige sig om Bedstemoderens Hals, og Madame Berg fortalte nu sine forundrede Tilhørerinder hvad der var foregaaet mellem hende og den formeente Creditor. — „Men du min Gud!“ raabte Fruen: „Der maa jo dog være noget Verligt og Rettskaffent ved den Mand.“ Og den uventede og i rette Dieblis arriverede Lykke, som han havde bragt i Huset, talte med Et hundrede gode Grunde for ham, tiltrods for alt det Onde, som Mørk om Formiddagen havde tillagt ham. Og da nu Trolle, faa Dage efter, bragte den belovede Tegning, blev han indbudet til at blive og drikke Thee med Familien. Hans Samtale og Væsen behagede i høi Grad, han blev anmodet om oftere at tage tiltakke, og saaledes var da Trolle indført som Huusven i Fru Derbys Huus.

I de samme Dage, som Dette tildrog sig, havde Berner netop fuldendt Trolles Portrait; og inden han besorgede det indsat i Rammen, kom den gamle Herre efter Malerens Dnske op til ham for at besee det og gjøre sine Bemærkninger, om der var Noget, han on-

skede forandret. Trolle var henrykt over sit Billede og havde Grund dertil, thi dette Portrait var et sandt Kunstværk, opfattet og udført med Genie og Kjærlighed. Det var en vel idealiseret, men dog levende og tro Afspæiling af Originalens hele Væsen. Noget Harmonisk var fremherskende i det Hele. Den gamle Mand i sin ziirlige Dragt fra en forsvunden Tid, og hvis udtryksfulde Træk ogsaa vidnede om en forsvunden Skjønhed, om forsvundne, men ikke indholdsløse Dage, sad i en Rænestol, med den ene Arm lænet i Rarmen af et Vindue, gennem hvilket man saa Toppen af et blomstrende Kastanietræ. Den anden Haand hvilede venligt paa Hovedet af hans Hund, der med Forbenene havde reist sig mod hans Knæ. Hele Omgivelsen, paa Træets vaarlige Blomstren nær, var ganske saaledes som den i Virkeligheden fandtes i hans foromtaltte Bærelse; men dog var der Noget ligesom idealiseret i enhver af disse Details. Efterat Trolle i varme Udtryk havde takket Kunstneren, blev han taus og tankesuld staaende for Maleriet. Endelig sagde han med bevæget Stemme: „Jeg bliver heel underlig tilmode ved at staae og betragte dette Billede. Jeg kan selv see, at det er mig, og det forekommer mig, som om jeg stod udenfor dette mit jordiske Væsen og betragtede mig selv. Og da seer jeg paa den gamle Ferdinand Trolle med en sand Medynk. Betydningsfuldt synes mig Alt i dette skønne

Kunstværk. I dette Physionomie viser sig Noget, der tyder paa en skøn Tanke af den skabende Natur, sørgelig tilintetgjort af et forseilet Liv. Med den høire Haand støtter den stakkels Pebersvend sig paa sin Hund, som Symbol paa den Trostløshed, der aldrig forlød hans Hjerte, men Hovedet vender han dog til den modsatte Side, til de for Vinden svævende Toppe af det vilde Kastanietræ, der med sine yppige og skønne, men ufrugtbare Blomster synes at vinke ham." — De taug Begge nogle Diebliske. Derpaa vendte Trolle sig fra Maleriet, satte sig ned og sagde derpaa smilende til Berner: „Jeg er forresten kommen i et andet Grinde foruden det at beundre Deres Arbejde; men de Betragtninger, jeg nu, næsten mig selv ubevidst, har yttret, kan godt tjene som Indledning til hvad jeg har at afhandle. Siig, kjære Berner: Veed De hvad det er at føle sig ene? at savne et menneskeligt Væsen, som vil modtage, for ikke engang at sige gjengjælde vor Kjærlighed? Veed De hvad det er at længes?" — „Om jeg veed det? Al, kjære Hr. Trolle! De kjender mit Forhold til Eise, og desuden, betænk, at jeg siden mit sextende Aar ikke har eiet noget Menneske, der tilhørte mig eller hvem min Tilværelse var vigtig." — „Gud ske Lov! Hvad De siger, kommer mit Dulle imøde. Den korte Tid, hvori jeg har nydt Deres Dngang, har allerede saaledes vænnet mig til Deres Nærvarrelse, at jeg ikke længere kan leve i mit eensomme

Hjem uden at savne Dem ubeskriveligt. Jeg kan ikke længere sidde mellem fremmede, mig som oftest byrdesfulde Naboer ved Middagsbordet paa Restaurationen, hvor jeg flere Gange nød Deres Selskab. Jeg trænger til en ung Ven, til hvis Livs Behageligheder jeg kunde stræbe at bidrage; jeg trænger til den Illusion, at der er Een, for hvem min Tilværelse er et Gode." — „O kjære Hr. Trolle!" udbød Berner rørt og greb hans Haand. — „Lad mig tale ud, kjære unge Ven! Tag mod et Forslag, jeg vil gjøre Dem! Jeg har mange Bærelser, hvoraf flere staae ubenyttede; flyt hen til mig og lev med mig. Forstaa mig vel! jeg vil ikke genere Dem, saa lidt som jeg selv er vant til at lade mig genere. Vi arbeide Hver i sit Lukas, naar vi ville det; vi gaae Hver sine Veie; men vi samles daglig paa en eller anden Time, som det convenerer os; De er hver Middag min Gæst paa Restaurationen, og tillader mig at besørge vore fælleds huuslige Fornødenheder, hvorimod jeg forbeholder mig den Gjengæld, at De aldrig falder paa den Tanke, at De er mig Taknemmelighed skyldig, da Det, jeg gjør, kun stæer for at fremme min egen Lykke og Tilfredshed."

Dette vennehulde Tilbud, gjort med saa stor Delicatesse, med saa umiskjendeligt Udtryk af en ærlig Hengivenhed, bevægede i høi Grad den unge Mand. Med hjærlig Erbødighed greb han Trolles Hænder og tak-

fedde ham, idet han tilføiede: „Da min stakkels Fader
fekte, at Døden nærmede sig, var han saa bekymret for
min Skyld. Gud tilskikke dig en anden Fader! sagde
han, og denne hans sidste Ven er hørt. I Dem fin-
der jeg en Fader, og i Sandhed, jeg skal være Dem
en Søn.“

Paa samme Dag droge den unge Kunstner og hans
Bærk ind i Trolles Bolig og indtogte hver den for
dem bestemte Plads. Berner foresandt to venlige
Bærelser og desuden eet, fuldkommen skiftet og indrettet
til Atelier. Den gamle Ven havde gjort sig en Glæde
af at lade Alt indrette bekvemt og paa sin Maade
prægtigt for den velkomne Gæst. Smukke Kobber-
stykker prydede Bæggene, Meubler og Tilbehor var
Alt sammen Prægtstykker fra det forrige Aarhundrede.
De lignede deres Eier, de vare med Omhyggelighed
opbevarede som Minder om en forsvunden Tids Luxus
og Rigdom. Berner havde omtrent i sin hele Leve-
tid kun med Anstrengelse formaaet at forskaffe sig det
høist Nødvendige. Det sorgfrie Liv, den Overflødighed,
hvoraf han nu pludselig saae sig omgivet, var ham en
ligesaa ny som lykkelig Tilstand; men hvad der endnu
gjorde ham lykkeligere, var den Kjærlighed, der i dette
fredelige Hjem fra alle Sider straaede ham imøde, lige-
fra den faderlige Ven, gennem den gamle Tjener og
Pige, ned til de umælende Dyr. Det gamle Ungfars-

hnuſ var ligesaa ſtille ſom overordenlig propert og i alle Maader accurat og punktligt. Kun ſjeldent kom et Par af Trolles gamle Venner til Beſøg hos ham. Hver Formiddag gif han ud, men var paa Kloſſeſtletet at træffe paa den ſamme Reſtauration, hvor han altid ſpiſte og hvor Berner næſten aldrig forſømte at møde ham. Aftenen, ſaae han gjerne, at hans unge Ven tilbragte med ham, og da Denne desuden havde meget ſaa Forbindelſer, ſoiede han ham ogsaa heri, medens Trolle paa ſin Side gjorde hvad han kunde for at gjøre diſſe Aftener behagelige, gif jævnlig tilligemed ham i Theatret, og ſøgte enhver Anledning til at fornoie ham.

Lidt efter lidt blev Trolle ſjeldnere hjemme om Aftenen, og ved ſin Hjemkomſt ſagde han til den vens-
tende Berner, at han havde tilbragt en lykſalig Aften ved Madame Bergs Side i Fru Derbyſ Huus. Den unge Maler glædede ſig da ved at høre fra ſin Liſe, men han maatte ſukke dybt hver Gang han erſa-
rede, at Trolle gif hen til dette hans forjættede Land, uden at han ſelv turde følge med ham.

Imidlertid havde den gamle Elſker i Fru Derbyſ Huus vidſt at indſmigre ſig med en Smidighed, ſom gjorde hans fordums diplomatifke Studium al Vre. Fuld af Opmærkſomheder, vdsende med Foræringer, havde han ſaa godt forſtaaet hvad han turde byde. Enhver iſær, at han aldrig havde givet mindſte Foræ-

gelse, og Huset's tre Fruentimmer nærede desuden Hver paa sin Side en hemmelig Speculation og deres egne Tanke i Henseende til ham. Madame Berg forundrede sig vel mangengang over den til Courtoisie grændsende Artighed, han viste mod hende, men skrev hans partiske Godhed for hende paa det Venstabs Regning, som hun troede der havde været mellem hendes Mand og ham, Noget, hvorfor hun paa sin Side følte Belsvillie for ham. Dernæst haabede hun ved Leilighed at kunne bevæge ham til at anvende den Indflydelse, han havde vundet i Huset, til i Forening med hende at befrie hendes kjære Lise fra den befrygtede Forbindelse med Mørk. Fru Derby speculerede paa Muligheden af ved fortsat venstabelig Omgang med den gamle rige Mand, som var uden Kone og Børn, at blive betænkt i hans Testament og derved engang for Alle befriet fra sine Vengstelser for den Dag imorgen. Lise, der havde erfaret, at hendes Elsker var optagen som Son i hans Huus, betragtede Trolle som en god Genius, uden at tale om, at han stod fiendtlig ligeoverfor den forhadte Mørk, og naar Denne, som jævnlig hændte, traf ham der i Huset, begyndte han strax med Drillerier og Spydigheder, hvilke Trolle besvarede med en Bittighed, en Koldblodighed og aandelig Overlegenhed, der henrykkede Lise, fornedede Madame Berg, forvirrede Fru Derby og bragte Mørk til Fortvivlelse. Under fire Dine med

Fruen beklagede Denne sig bittert, og sagde flere Gange: „Naar jeg dog bare kunde overbevise Dem om, hvad det er for et Menneske, som De der har indført i Deres Huus! Dersom De bare vidste, hvad jeg veed om ham!“ Gengang tilføiede han: „En af mine Venner har i Ublandet taget Afskrift af et Manuscript, som en Mand har laant ham. Det indeholder en Historie om den gode Hr. Trolle. Dersom den var bekendt, vilde ethvert honnet Fruentimmer vende ham Ryggen. Jeg har skrevet til min Ven, som er bosat i Holland, for at formaae ham til at laane mig Manuscriptet, men han har nægtet mig det og foregivet, at han ikke kunde finde det. Det er bestemt kun en Udflugt, og det skal ikke komme mig an paa selv at rejse til Holland for at faae det og derved, som jeg haaber, rense Deres tilforn ustraffelige Huus fra at være et Tilflugtssted for Strid og Bitterhed og de sletteste Sæder.“ Disse Taler af hendes Indlings Mund opfyldte Fru Derby med stor Uengstelse og Raadvildhed. Saaledes gif flere Maanedes der hen.

Trolles gamle Tjener, den ærlige Thomas, havde fattet en inderlig Godhed for den unge Maler. Naar Denne sad for sit Staffeli, hvilket gjerne var Tilfældet hver Morgen, gav Thomas sig ofte Grinde ind til ham for at see Arbeidet være under hans Haand, hvilket forekom ham som en sand Trolldom. Baade

ved denne Leilighed og om Aftenen, naar Berner var ene hjemme, og Thomas opvartede ham ved Theebordet, vilde Denne gjerne fremføre et lille Ord og nyde den Bederqvægelse, i ham at finde en villig Tilhører af de smaa ortrolige Meddelelser og Historier, som det interesserede ham særdeles at fortælle. Den gamle Mands Godmodighed, hans store Opmærksomhed for Berner og desuden den Interesse, som Denne selv fandt i Beretningerne, hvilke næsten bestandig dreiede sig om den i mangen Henseende gaadesfulde Trolle, forvoldte, at han som oftest villig deeltog i disse Samtaler. Den gamle Thomas var sin Herre hengiven med Liv og Sjæl og aldrig gladere end naar han kunde udbrede sig i Fortaler over hans ædle Character, hans menneskelige Hjerte. „En Bog i tredive tykke Bind, vilde ikke forslaae,“ sagde han engang, „om man vilde optegne alle de ulykkelige Mennesker som han har reddet fra Elendighed, alle de Fattige som han har sendt mig til med Hjelp; thi fordetmeste sender han mig og forbyder mig at nævne hans Navn; thi han gjør det Gode for Guds Skyld, ikke for Verdens Ros, og derfor vil Gud vist ogsaa velsigne ham her og hiøset, og tilgive ham hvad der af smaa menneskelige Skrøbeligheder kan hænge ved ham, thi Herre Gud! intet Menneske er reent for Synd, og vi falde Alle i mange Stykker.“ — I Samtalens Gang sagde han videre:

„Seer De, kjære Hr. Berner! Min Herre har kun havt en eneste Svaghed, og den, siger man, — og det troer jeg vist ogsaa — følger gemeenlig med et meget blødt og godt Hjerte. Det er de slemme Fruentimmer! dem har han holdt altfor meget af. I yngre Dage — for nuomstunder troer jeg dog ikke — men som sagt, i yngre Dage havde han jo mange Historier, som i det Hele gif ud over ham selv, thi de Dwindfolk de ere listige som Slangar, det kan De rigtig troe; og om det ogsaa lader til, at de ere forlibte i et Menneske, saa tænke de dog ikke reelt og trofast imod ham. Saadan en Historie kan jeg forresten takke for min Lykke, at jeg er kommen i Hr. Trolles Tjeneste, den tænker jeg paa med Glæde, og den fik ogsaa en ganske god Ende. Den skal jeg fortælle Dem.

Min Fader har jeg aldrig kjendt. Min Moder var en fattig Enke og ernærede sig med Spind og Strikning. Jeg var i Lære hos en Skomager. Det havde min Fader ogsaa været. Vi boede i Ebeltøst, hvor jeg er født. Min Moder var fra Holssteen og havde en rig Broder, der havde sat sig ned som Lærredshandler i Kiel. Da jeg kunde være en sytten, atten Aar, kom der et Brev fra denne min Morbroder, som skrev, at da han søgte om et ungt Menneske til Hjælp i sin Handel, En som kunde læse, skrive, regne

og staae i Boutiken, og som var tro og stikkelig, saa vilde han gjøre vel imod mig og antage mig til denne Post og sørge for mig i alle Maader. Vi bleve meget glade, baade jeg og min salig Moder, og jeg reiste strax til Kiel. Men du gode Gud! jeg kan da rigtignok sige, at jeg kom af Skjærsilden i Helvede, for et urimeligere Menneffe end min tydske Morbroder har jeg aldrig kjendt. Han var af de Hellige; men Gud bedre det, for hellig han var! Han tænkte saamænd mindre paa Gud end paa Mammon; at strabe Penge sammen og gjøre sig til af sin Rigdom, det var al hans Bedrift i denne Verden. Mig fattige Dreng behandlede han, især i Begyndelsen, som jeg kunde være en Hund; men da jeg, Gud skee Lov, dog var munter og slink og paa- passelig og ogsaa snart lærte at tydskes, som jeg hidtil ikke godt havde forstaaet, saa fik han snart Nytte af mig, og da han ikke gjerne vilde miste mig, holdt han sig efterhaanden dog lidt mere i Skindet. Han havde en eneste Datter paa min Alder, hun hed Elisabeth og det var et deiligt Barn

„Dg,“ sagde Berner, afbrydende: „Thomas og Elisabeth bleve vel snart et Par Elskende?“ —

Alt nei, Hr. Berner! nei langt fra! Naar man, som jeg, har sine syv Dage i Ugen med Slid og Fortræd, saa har man Andet at tænke paa end Forlibelse. Man kan ikke engang forlibe sig, om man aldrig saa

gjerne vilde. Og hvad Elisabeth angik, saa havde hun en hemmelig Kjæreste, en meget dygtig og stiftelig Snedkersvend, som hed Otto Kurz. Han havde friet til hende, men faaet en Kurv af Faderen, fordi han ikke endnu var Mester og ikke eiede Penge til at udrede Udgifterne for at blive det. Dette betroede Elisabeth mig selv; thi naar Faderen gif ud om Aftenen, tog Elisabeth sit Arbejde og satte sig ud i Boutiken hos mig, og vi trøstede os da med at klage vor Nød for hinanden. Hun fortalte mig med grædende Taarer, at hendes Fader havde forlovet hende med en aldrende Christiansfelder, som sagde, at Borherre selv havde befalet ham, at frie til hende. Hun derimod sagde, at hun vilde hellere døe end krybe i den Christiansfelder Ronehue og følge det langfrakkede, langnæsedede Heldøer til hans utaaeliche Hjemstavn. Pigen havde i Grunden et lystigt Sind og græmmede sig over at Faderen forbød hende alle de Fornoielser, som Ungdommen holder af.

Engang, Dagen før Pindseasten, sagde Morbroder til mig, at da Boutiken nu i Helligdagene skulde lukkes, befalede han mig næste Dag at følge Elisabeth over til Neumühlen til nogle Slægtninge, hvor hun skulde blive til anden Helligdag. Jeg skulde ogsaa blive der, sagde han, og følge hende hjem igjen; det var Sommerdage, saa jeg kunde vel faae et Natteleie i en Vade

eller paa et Høloft; og forresten forærte han mig fire Skilling Courant til videre Fortæring og Forlystelse, med Formaning om ikke at øde dem. Elisabeth fik otte Skilling til at bestride Farten over Fjorden frem og tilbage. Vi vare neppe ude af Huset, før den lystige Pige tog mig under Armen og med hjertelig Latter hvisttede til mig: „Sørg du ikke hverken for Penge eller Fornoieelser, jeg skal nok forsyne os med begge Dele!“ Siden sagde hun: „Du veed nok, at jeg forestaaer den lille Handel med Traad og Uldgarn, og jeg maatte ikke være min Faders Datter, om jeg ikke passede at tage mine Procent af Indtægten; og vi ville heller ikke være saadanne Narre at sidde og kuffelure hos den kjedsommelige Familie, vi skal besøge. Det er tidsnok naar vi komme til Sengetid. I Eftermiddag vil vi spadserere og spise tilaften paa et smukt Sted, og imorgen Aften vil vi gaae til Dands i Dorfgarten; der er Fugleskydning og Bal, og Otto kommer der ogsaa. Den fattige Dreng, som gaaer om med Traad, bringer tidt saadant let lille Bud imellem os.“ — Jeg var noget frøgt som for at deeltage i disse dristige Planer og forestillede hende, at Morbroder kunde faae det at vide; men hun satte Mod i mig og sagde: „Ere vi engang slupne ud af Buret, saa ville vi ogsaa flyve.“

Under denne Samtale vare vi komne til Baaden, som skulde føre os over Fjorden. Der sad en ung,

smuk og prægtig klædt Herre ved Bandet. Han blev ganske ligesom slagen ved Synet af den skønne Pige; han reiste sig og sagde til Færgekaren, at han vilde ogsaa over til Neumühlen. I Baaden satte han sig uden Omstændigheder ved Siden af Elisabeth, og talte meget galant til hende. Hun svarede ham ogsaa meget frit og belevent. De kom snart i Passiar med hinanden, som om de vare gamle Bekjendte, og jeg forundrede mig over Elisabeths Kjæfthed, og tænkte ved mig selv: Gud skal vide om Otto dog kunde lide Dette, hvis han saae det. Da vi kom iland, gik vi først en Spadseretour, og den fremmede Herre fulgte med os, og da det led mod Aften, gik vi ind i Ellerbeck, til nogle Folk som Elisabeth kjendte. De dækkede op for os i en Have, hvor vi spiste og drak Vin, og den fremmede Herre var Elisabeths Gjæst saavel som jeg. Hun betalte for os alle Tre. Derpaa tog han fra Ellerbeck over til Kiel, og vi Andre gik til Neumühlen, hvor de Folk, vi skulde besøge, toge artigt imod os og gav ogsaa mig et godt Kammer til Natteleie.

See, den fremmede Herre det var nu ingen Anden end min gode fjære Hr. Trolle; og det er rigtig nok underligt, men jeg sværger Dem til, Hr. Berner, det var mig allerede den Aften, som om mit Hjerte rørte sig i mit Bryst, naar han saadan venligt og uden al Stoltshed talede til mig, og da han blinkede med mig

ved Bordet, saa fik jeg ligesom en Anelse jeg kan ikke beskrive det, og da jeg blev ene med Elsbeth og vilde ligesom formane hende, fordi hun saadan havde været saa fidel med en fremmed fornem Herre, saa maatte jeg strax tie stille, da hun svarede: „Herre Jesus! hvor kan man andet end være det deilige Menneſte god? Har du vel nogenſinde ſeet ſaadan en uforlignelig Cavaleer?“ —

Næſte Dag, ſom var forſte Pindſedag, ſagde Elsbeth til ſine Huuſfolk, at hun ſkulde gaae til Dorfgarten, hvor der boede en fornem Frue, ſom hun ſkulde tale med om noget Traad og Garn, ſom Denne havde beſtilt hos hende. Vi gik da i god Tid, og om trent paa Halvveien mødte vi Otto, ſom, efter Aftale med ſin Kjæreſte, gik og ventede paa os paa et aſtalt Sted. De ſtakkels unge Folks Glæde over at ſee hinanden frit, og deres Bedrøvelſe ved at tale om Chriſtiansfeldterens var ſaa rørende, at de græd og jeg græd med dem. Da vi kom til Ballet i Dorfgarten var allerede Hr. Trolle der, og det ſlog mig rigtig nok, thi jeg kunde vel begribe, at det var for Elsbeths Skyld, da hun havde ſagt den forrige Aften, at hun kom paa Ballet. Han gik ſtrax hen til Elsbeth og bød hende op til Dands, og hun ſlap paa Timen Otto og dandsede med Herren, der ſmidſkede for hende, alt det han kunde, og ſtakkels Otto blev noget lang i

Ansigtet ved at see paa dette Syn; men han fandt sig dog taalmodig deri og nænnede ikke at sige noget ondt Ord til hende derfor. Siden dandsede hun med Otto og ogsaa med Andre, men da jeg ikke forstod at dandse, men sad i en Krog og saae til, saa kom Hr. Trolle og var saa artig at sætte sig hos mig for at tale med mig; men det var sagtens ikke for min Skyld, men for at udsperge mig om Elsbeth. Jeg har aldrig i mine Dage kunnet lyve for ham og heller ikke kunde jeg det den Aften. Jeg fortalte ham Alt hvad jeg vidste, undtagen den Sag med Otto, thi den havde Elsbeth betroet mig. Men Forlovelsen med Christianfeldt lod til ret at gaae ham til Hjerte, og han svor paa at det skulde blive til Egen. Han dandsede da igjen med Elsbeth, ikke een, men flere Gange, og da vi gik fra Ballet, fulgte han med os. Staffels Otto gik paa den ene Side af sin Kjæreste og Hr. Trolle paa den anden, og jeg sjoffede bag efter og forundrede mig over at Pigebarnet talte meget mere med den fremmede Herre end med sin gode Otto, som hun saa sjelden kunde komme til at tale med. I Ellerbeck havde Otto bestilt sig en Vaad, og da han gik i den, spurgte han Hr. Trolle, om han ikke ogsaa skulde over til Kiel og vilde følge med; men han svarede Nei, han havde et Logis i Neumühlen. Nu bød han Elsbeth Armen, og talte ganske sagte med hende, saa jeg,

som gif bagefter, ikke kunde høre hvad de sagde. Da vi kom hjem, fortalte Elsbeth Jøllene i Huset en lang Historie om hvorfor vi kom saa sild. Der var ikke et sandt Ord i den, men det lod saa troværdigt, og gif saa flinkt som det stod prentet. Da vi næste Eftermiddag skulde seile hjem igjen, sad Hr. Trolle allerede i Baaden, og da To af Slægtningerne i Neumühlen fulgte os ned til Bandet, saa lod han og Elsbeth, som de slet ikke kjendte hinanden; men aldrig saa snart havde vi stødt fra Land, førend han satte sig hen til hende og hviskede med hende ligesom Aftenen iforveien, og det var ligesom jeg var reent borte og tilovers. Han fulgte hende næsten lige til vor Gadedør, saa forlod han os da endelig. Jeg knurrede lidt paa Elsbeth for hendes frie Opførsel; men hun loe mig ud, og derved blev det.

Jeg horte eller saae Intet mere til den fremmede Herre, og den Sag var saa godt som glemt; men en Tjortendagstid efter, som jeg sidder en Aftenstund og skal opgjøre nogle Regninger, kommer Morbroder pludselig hjem, efter at han nylig var gaaet ud. Han faar ind til mig i Boutiken og siger: „Hvad er det for Historier, I have for her hjemme? Jeg sad i min gode Ro, som jeg pleier, hos et Par af mine gode Venner, da En kommer og fortæller mig, at Elsbeth hver Aften, naar jeg er ude, har Stavnemøde med en lang Karl

nede i Haven. Det er Snedfersvenden, det sværger jeg paa, og du er i Vedtog med dem." Og herpaa udbrod han da i Skjældsord og Trudsler mod mig og forlangte Havedersnøglen, der ikke var til at finde og ikke stak i Laasen paa den tillukte Dør. Han befalede mig strax at følge ham derned og tage et Brækjern med for at bryde Laasen op. Men Dette gjordes ikke nødvendig, thi saasnart vi nærmede os, aabnede Elisabeth selv Døren og kom os imøde med en Mand i en lang mørk Frakke og en bred Hat. Tænk Dem, hvordan jeg blev tilmode! jeg kjendte strax Hr. Trolle, saa underlig udstufferet som han end var. Det var en Midsummeraften, og endnu temmelig lyst. Elisabeth sagde: „Det er en Mand fra Christiansfeld, hvilket Fader nok kan see paa ham. Han er kommen for at hilse fra min Kjæreste." Morbroder tog nu fat paa Hr. Trolle, og spurgte om hans Navn og Haandtering, og Hr. Trolle svarede, saavidt mig syntes, meget raff og troværdigt. Han skyndte sig bort, men maatte love at komme igjen næste Dag. Morbroder var en huul Karl, han troede ikke Freden, og saasnart han havde fulgt den Fremmede ud af Huset, tog han Elisabeth ved Armen og stødte hende ind i hendes Kammer, hvor han luffede hende inde, og truede hende med Prygl og Sult, dersom hun ikke gik til Beskjendelse. Næste Morgen tilfød hun Alting, og Morbroder kom nu ind til mig og sagde: „Den Hallunk, som var her

iaftes, er en rig Karl fra Kjøbenhavn. Det er sandt hvad Elsbeth siger om ham. Jeg har været i hans Logis og talt med Berten, og desuden forespurgt mig hos en vederhæftig Mand, som kjender ham. Han er et godt Parti, han skal ægte Tosen. Jeg skal lære ham at løbe efter Pigerne. See her er en Seddel, som jeg har ladet Elsbeth skrive til ham, og hvori hun sætter ham Stævne til iaften, naar det mørknes. Den skal du bringe ham, og naar han saa kommer, skal du og jeg og to stærke Karle, som jeg har bestilt, gribe og binde ham og kaste ham ned i Kjelderen, hvor han skal blive indeluffet, til jeg, enten med at true ham med Prygl og Sult, eller paa en eller anden Maade faaer ham til at lade sig vie til min Datter." Jeg forestillede ham det Bamskelige ved en saadan Fremgangsmaade, der kunde ende til hans egen Skade; men han loe i Skjægget og sagde: „Ja jeg skal nok først raadføre mig med min Advocat. Det er en herlig Mand, en prægtig snu Ræv." —

Jeg løb strax til Hr. Trolle i den Hensigt at advare ham, og fortalte ham Alt hvad der var passeret. Han takkede mig hjerteligt og sagde, at da jeg nu for hans Skyld udsatte mig for min Morbroders Mistanke og Straf, raadte han mig til strax at forlade hans Huus og tage Tjeneste hos ham. Jeg skulde faae det ligesaa godt som han selv, sagde han, og Gud velsigne

ham! det Ord har han ogsaa holdt mig. Han vilde nu strax forlade Kiel og reise til Hamborg; der kunde jeg træffe ham. „Men,“ sagde han derpaa, „hvordan redder jeg den lille Elisabeth fra Christiansfelderen? Giv mig et Raad! Jeg er rig, det kommer mig ikke an paa Penge.“ — „Naar saa er,“ svarede jeg, „saa maaskee jeg kan hitte paa Raad.“ — Jeg skyndte mig nu hen til Otto, fortalte ham Sandheden reent ud, sagde ham, at Penge til at blive Mester kunde han vel faae, ifald han nu, da han vidste Elisabeths lille Feiltagelse, vilde ægte hende alligevel. Den stakkels Otto blev i græselig slet Humeur, men sagde dog efter nogen Betænkning, at det kom an derpaa, han vilde tale med Elisabeth i Centrum. Men her vare gode Raad dyre, thi Faderen havde luffet hende inde. Jeg gik nu hjem igjen og stak en Sedde gjennem Nøglehullet paa hendes Dør, hvori jeg bad hende at stenne og klage sig, som om hun var syg. Faderen kom lidt efter ind i Dagligstuen, og hørte denne Jamren i Kammeret ved Siden. Han gik ind til hende, og hun bad om Vand og sagde, hun havde havt Krampe og Besvimelse. Jeg fik ham derpaa indbildt, at der havde været Bud efter ham fra et Sted langt borte, hvor der var Noget at fortsene, og da den syge Elisabeth ikke kunde vare udeluffet fra al Hjælp, betroede han mig Nøglen til hendes Dør, med mange Trudsler, ifald jeg bedrog ham. Saasnart

han var gaaet, hentede jeg Otto, han og Elisabeth talte sammen og forligte sig. Hurtig gik jeg nu til Hr. Trolle, der flyede mig meget Mere end Otto behøvede. Morbroder kom hjem og hilste mig med et dygtigt Drefigen, fordi jeg havde ladet ham løbe med Uimstangen. Jeg var allerede noget oplært i Elisabeths Skole, jeg undskyldte mig og digtede Noget sammen. Men da nu Aftenen kom og ingen Herre indfandt sig, blev det endnu værre. Morbroder foer efter mig i Kaseri med en stor Jern-Ålen; jeg flygtede og tyede hen til Otto. Næste Morgen indfandt han sig hos Morbroder, fornyede sit Grieri, fremviste sin Rigdom, og da Elisabeths Fader begyndte at vroele om sit Løfte til Christiansfelderen, sagde Otto efter mit Raad, at hvis han nu igjen fik en Kuro, vilde han skrive til denne hellige Mand og aabenbare ham Alt hvad han selv vidste, og Mere til, om Elisabeths Historie med den danske Herre, saa vilde Morbroder nok faae en Streg i sin Regning. Manden blev betænkelig, Ottos Penge laae paa Bordet i det klare Guld, Elisabeth blev kaldt ind, hun sagde, at hun følte sin Død, om hun ikke fik Faderens Samtykke til at faae sin Otto, og fort sagte, de bleve strax forlovede, og Morbroder maatte skrive til Christiansfelderen og tage sit Ord tilbage. Jeg troer, han vilde nok ogsaa have taget mig til Raade igjen; thi han spurgte Otto, om han vidste hvor jeg var, og

talte om at jeg kunde komme hjem igjen; men jeg sagde mange Tak. Om Aftenen, da jeg vidste, han var ude, gik jeg dog til Elisabeth for at tage Afsked med hende. Den stakkels Pige takkede mig og græd ved at sige mig Farvel. „Ak!“ sagde hun: „Den danske Herre var altfor smuk og artig, han bedaarede mig reent. Jeg kan just ikke sige, at han lovede at ægte mig, men jeg troede dog, det var hans Mening. Nu seer jeg nok desværre, at hans Hensigter ikke vare redelige, og at den stakkels Otto, som ikke er saa smuk og veltalende, dog er meget bedre.“ — Jeg passede nu min Smule Fattigdom sammen og tog den med mig. Elisabeth forærede mig to Siletørklæder og et lille Guldhjerte, som jeg endnu bærer her i mit Uhrbaand, og næste Morgen reiste jeg til Hamborg, hvor jeg strax traf min gode Herre. Seer, den Historie fik nu en god Ende efter min Mening.

„Nei,“ svarede Berner: „den Mening kan jeg ikke saa ganske tiltræde. Den stakkels Otto tabte dog egenlig den bedste Deel af sin Lykke, thi Elisabeth havde faaet Smag paa en Elskværdighed, som han ikke besad, og tiltrods for hans gode Hjerte elskede hun ham ikke længere.“ —

Jo Gud bevares, Hr. Berner! De have levet saa godt sammen, at Guds Engle maae glæde sig derover. De have syv Bern og have havt Glæde af dem alle.

sammen. De ere alle forførgebe, og det gaaer dem vel. Det er ikke længere siden end sidst i denne Sommer, da jeg med min Herre var i Holsteen og Hamborg, da besøgte jeg dem og glædede mig over at de havde det saa godt.

Saa Dage efter denne Samtale kom en Borgermand, som forlangte at tale med Legationsraaden. Da han ikke var hjemme, førte den gamle Pige ham til Berners Dør, og bankede paa den, for at kalde paa Thomas, som var derinde. Men inden Denne, som havde sat sig i god Ro, fik sig reist og naaede Døren, var Manden allerede gaaet lige ind i Bærelset. Han var gammel og corpulent og pustede svært efter sin anstrengende Gang. Berner forlod sit Staffeli og bød ham en Stol, som han med megen Taksigelse modtog. Da han var kommen lidt til Aande, rakte han Haanden til Thomas og hilfede ham som en Bekjendt, og henvendende sig derpaa til Berner, sagde han: „Hvem er den gode, artige unge Herre, som jeg her har den Ære at see?“ Thomas lod ikke Maleren Tid til at svare, men udbrod i sin velmeente Iver: „Det er Hr. Berner, en stor Maler og Kunstner; det kan De see, naar De betragter de skjøne Malerier herinde, som han allesammen er Mester for.“ — „Ei, ei! de rare Billeder! Ja det er jo meget moersomt at see paa. Voer De

her hos Legationsraaden?" — "Ja, han har havt den Godhed at overlade mig denne smukke Bopæl." — "Ja," raabte Thomas, "Hr. Berner er som en Søn af Huset. Hr. Trolle holder af ham, som om han var hans egen." — "Nu!" sagde den Gamle, "saa glæder det mig at gjøre Deres Bekjendtskab; thi Hr. Trolle er en Mand, for hvem jeg har den største Respect, og som jeg er stor Taknemmelighed skyldig, thi han har handlet imod mig, som det sjældent skeer, Gud bedre, at det ene Menneske handler mod det andet. Jeg kommer ogsaa idag for at bede ham om Noget. Det er jo rigtig nok efter min Kones Tilskyndelse. Hun meente, han vilde ikke sige os Nei. Vi vilde bede ham gjøre os og vor ældste Søn den Ære at staae Fadder til hans første Barn, en lille Pige som skal døbes paa Søndag. Min Kone skal selv holde hende over Daaben, og hun vilde gjerne have saadan en god Gudsfader som Hr. Trolle. De andre Faddere ere ellers ogsaa meget hønnet; men det forstaaer sig, det Bedste er godt nok. Min Søn skulde jo egentlig selv være kommen og have bedet Legationsraaden; men, gode Thomas, De kjender jo nok Sorgen, og veed hvordan han er. Han har aldrig villet hvad han skulde ville. Han har havt det altfor godt og mageligt og været sin Moders Disteem frem for Noget af hans yngre Søskende. See det er Ulykken! Han var fra Lille af bestemt til at lære

Urtefræmmerhandelen og til i Tiden at bestyre det Hele, og blive min Conpagnon. Det var, synes mig, ikke Noget at kimse af; men da vilde han være alle andre Slags Ting, ja saagar, Gud forlade mig, Asteur ved Comedien! Men saa til syvende og sidst saa gif han hen og forlibede sig i sin nuværende Kone, og sagde, at naar han maatte faae hende, saa vilde han med Ryshaand tage mod mit Tilbud og forestaae Handelen. Vi soiede os da efter ham, skjondt Pigen var et fattigt Barn. Men troer De nu, at han er fornoiet? Nei, det kunde saa være et Aar efter Brylluppet, saa betroede han sin Moder, som spurgte ham, hvorfor han gif og hængte med Hovedet, at han kjædede sig med sin unge Kone, hun var saa ensfoldig. Han havde nu været gift i otte Aar, og hans Kone havde ingen Børn født ham, men da hun nu så denne lille Pige, saa siger min Kone til ham: Maa Jørgen! nu veed jeg da, du maa være glad? — Men tænk Dem hvad han svarede: Nei saagu er jeg ikke! thi hvad der ikke før har været æfelt og uordenligt der hjemme, saa er der da nu! — Saadan er han! Borherre selv kan ikke gjøre det Menneſte fornoiet. De boe da i Huset hos os, og nu vilde vi Gamle gjøre en pæn Fadderstads for dem, og min Kone vilde da, han skulde gaae og bede Legationsraaden staae Fadder. Men Gud bevares! det vilde han slet ikke. Hvorfor,

sagde han, skulde man gjøre den fremmede Herre Uleilighed?" —

Thomas, der med stor Interesse havde lyttet til den foregaaende Replik, indlod sig nu videre med den Talende angaaende Dennes huuslige Omstændigheder, og den gamle Mand syntes ogsaa ret at finde Behag i at udbrede sig over denne Materie. Da Thomas yttrede, at den omtalte Svigerdatter var en kjon lille Kone, sagde den Gamle: „Ja saamænd er hun saa, og der er heller intet Ondt i hende; men lidt sjoffet er hun jo, Staffel, og Vorherre har iffe heller betroet hende saadan et stort Pund, som han har givet min Kone; for det er viist og sandt, at det Hoved, der sidder paa det Menneffe, det er mageløst. Ja jeg kan tale om, at jeg har faaet en Medhjelp i hende; thi næst Gud og den gode Hr. Trolle, som jeg iffe kan være noksom erkjendelig, saa kan jeg rigtignok takke hende for min Fremkomst. De veed nok Bested herom, min kjære Thomas!" — „Ja, ja!" — svarede Thomas med en halv polist, halv undseelig Mine. Manden vedblev: „Det er en Historie, jeg aldrig kan tænke paa uden med Fornøielse, og jeg maa ogsaa fortælle den til denne unge Herre, at han maa høre hvor god hans gamle Belynder ogsaa har viist sig mod mig og Mine."

Seer De! Da jeg skulde giftes med min Kone, saa levede endnu min salig Svigermøder, og hun sad i Næringsdrift, som den ældste Søn forestod. Jeg talte nu med hende, og sagde at jeg vilde blive en holden Mand, naar jeg kunde udvide mig med Dit og Dat og iblandt Andet indlade mig i et Huuskjøb, som var mig tilbudet. Det var en fornustig Kone, den salig Sjæl, og hun svarede mig: „Ja ja, Hans Baum! Der er jo Sikkerhed nok for Pengene, og til Juni, om Gud vil, saa kan du faae dem hos mig.“ Naar glad blev jeg! Jeg gjorde mit Bestik, indlød mig i Handel med Folk udenlands og kjøbte Huset og giftede mig. Men hvad skeer! Saa døer saagu min Svigermøder i April, og da min Kone og de to Brødre skal dele, saa er der, mod alle Mennekers Formodning, ikke saa Meget, at hun paa sin Part kan faae den Sum, som den salig Kone havde lovet at laane mig. Der manglede, Gud bedre det, hele Tretusinde. Hvad var herved at gjøre? Ud med det Hele skulde jeg, eller jeg var reent ulykkelig. Jeg løb fra Herodes til Pilatus, jeg kunde ikke opdrive Mere end Tretusinde og det endda til skjændige Renter. Jeg gik som det forvildede Faar, og gnaven var jeg, det er ikke at nægte. Saa kommer der en Dag en god Ven og siger til mig: „Gi hvad, min gode Baum! I gaaer her og falder sammen og driver om og serger for Penge. Det jæv-

ner sig vel. Men I skulde hellere blive hjemme og passe paa jeres unge Kone, for jeg kan sige jer, at naar I er ude, saa har hun Besøg af en galant Cavaleer." — Hu! saadan som jeg blev, det kan jeg ikke udsige, jeg synes jeg kan fornemme det endnu! — I mange Dage gik jeg ikke ud af mit Huus, men blev i Boutiken og saae efter, hver Gang Noget gik den Vej gjennem Gadedøren ind i Huset eller op ad Trappen. Ja Gud bevare hvert Menneske fra denne hersens Jaloufie! Det er en Satans Plage! — Der kom imidlertid ingen Moders Sjæl. Men saa indrettede jeg mig finere. Jeg gik nemlig ud en Aften, og sagde til min Kone at jeg ikke kom hjem før Klokken Ti; men hvad gjorde jeg? jeg kom hjem inden en Time og listede mig sagte op ad Trappen og rev Dagligstue-døren lige op med Fæt. Og hvad seer jeg! — Ja jeg troede at jeg havde faaet en Norelse! En fremmed Cavaleer, som jeg aldrig før havde seet, sidder lige tæt ved Siden af min Kone! Han reiser sig og bukker og stammer Noget frem, som jeg ikke forstod; men min Kone kommer hen til mig og siger: „Glæd dig, kjære Mand! jeg har seet, hvor du har gaaet og sørget over vor Forlegenhed, og derfor har jeg paa min egen Haand vovet at henvende mig til denne Herre, der er saa god at ville laane os hvad vi behøve, naturligtvis mod Sikkerhed og lovlige Renter. Nu kan De selv tænke

Dem, hvordan jeg blev forvandlet fra Sorg til Glæde! Den gode Hr. Trolle — for ham var det, som De maaskee alt har gjættet — han bad mig komme hjem til sig en Dag, han bestemte, og da flyede han mig Pengene og eftergav mig ovenikjøbet Renterne i de første ti Aar. Og stor Betsignelse har der været ved hans Penge; thi det er Gud skee Lov gaaet mig meget efter Dnsse, og dertil kom endnu, at lige siden har jeg levet grumme¹ godt med min Kone; forinden den Tid var jeg tidt vranten og skjønnede ikke nok paa hende, og hun var altid meget knibst imod mig, og det lod snart som hun ikke kunde lide mig. Jeg spurgte hende den Dag, som jeg taler om, hvordan hun havde faaet fat paa Hr. Trolle, og saa fortalte hun, at hun havde siddet i Vinduet i sine Sørgeklæder, som hun bar for sin Moder, og seet bedrøvet ud, og i det Samme var der kommet et Regiment forbi med Musik, og hun havde luffet Vinduet op for at see paa det, og saa saae hun, at en fremmed Herre stod og saae paa hende med saadant et godt Ansigt, ligesom om han havde Medlidenhed med hende, og saa var det livagtig som Musikken sagde, at den Mand vilde være vor Hjælp i vor Betsymring; og han hilsede hende og hun ham igjen, og derpaa gik han ind i Boutiken, og saa gik hun ogsaa derned, og da hun kom der, stod der ogsaa En af vore Betsjendte og talede med Herren, og ham spurgte hun,

hvem den Herre var; saa sagde han hende, det var den rige Trolle, en Søn af den rige salig Trolle paa Christianshavn. Derpaa blev det hende indgivet at gaae hen og spørge hvad han befalede, og give sig i Snak med ham, hvorpaa han lovede at hjælpe os.

See saadan gif den Sag. Hvad som imidlertid mangengang har gjort mig ondt, er at vi aldrig siden har seet Hr. Trolle i vort Huus, uden een Gang, da han var saa god at staae Fadder til vor Søn, og nu ville vi dog gjerne efter saa mange mange Aars Forløb have den samme Glæde engang endnu; og da saadan en god Leilighed er dertil, saa kommer jeg nu og beder ham gjøre det lille Barn og os den Gæ.

Thomas sagde, at hans Herre kom snart hjem, og den ærlige Baum blev derfor siddende og gav sig nu ret i en god Pasfiar med Berner, der imidlertid igjen havde taget fat paa sit Arbeide.

Da Trolle kom, modtog han den gamle Bessendt med stor Artighed, bød ham af sin bedste Bim, klinkede og drak den Nyfødtes Skaal, og takkede for Indbydelsen. Dog undskyldte han sig for selv at møde, men bad derimod om at blive indskreven som Fadder i Kirkebogen og at maatte sende sin lille Geddatter en Gædergave. Baum var ikke vel tilfreds dermed, men sagde omsider: „Ja siden intet Andet kan være, saa gjør os

da den Fornoieelse at sende os Hr. Berner i Deres Sted. Jeg har nu gjort Bekjendtskab med ham, og det er en rar ung Fyr.“ — Berner indvilgede i dette Forslag, og Baum gif hjem i ganske godt Lune. Thomas ryffede Berner i Kjolen og hvisttede: „De skal ikke tale til Herren om den Gamles Historier. Herre Gud! De kan jo nok begribe hvordan alt Det hænger sammen.“

Berner som havde taget det Hele i den bedste Mening, blev overrasket af denne sidste Bemærkning. Om dens Grundighed blev han imidlertid temmelig overbevist, da han næste Søndag indfandt sig til Faderstadsen, og saae den ovenomtalte Jørgen Baum; thi denne Mands overordenlige Lighed med Trolle var paafaldende for den unge Maler, der desuden i denne Lighed fandt Stof til mange physionomiske Betragtninger. I Trolles characteristiske og interessante Physionomie var en besynderlig Blanding af noget Melancholskt og Dybsindigt med et sangvinskt, og man kunde vel tilsoie, letsindigt Udtryk. Et ironisk Smil spillede dertil ofte om hans Mund. Hos den stakkels Jørgen derimod var alt Dette ligesom parodieret. Det Melancholske og Dybsindige var hos ham mørkt og fortrædeligt, det Sangvinske desigt og det Ironiske vrangent. Den lille Familieheiid, anstillet til Vre for hans eget Barn, syntes slet ikke at interessere ham.

Hans Kone var smuk, saavidt man kan være det med et temmelig dumt Ansigt. Jørgens Moder Madame Baum havde et klogt og listigt Phsyionomie. Hun spurgte meget til Trolles Befindende og var kjendelig stød, fordi han ikke selv mødte. Hun havde mange yngre Børn end Jørgen, to gifte Døttre vare tilstede med deres Familier, og det yngste Barn, en Pige paa nitten Aar, som ogsaa stod Fadder, var meget smuk. En vis Kjedsommelighed lod til at svæve over den hele Kreds, og den gamle Baum var den Eneste, der syntes fornøiet og som med Velvillie modtog den fremmede Gæst, der ogsaa selv følte sig fremmed i denne Families Midte.

Da Berner gif hjem, sagde han ved sig selv: „Jeg troer virkelig, at jeg i min gode, kjære Trolles nærmere Bekjendtskab er i visse Maader kommen i en god Skole; thi jeg maa tilstaae, at jeg, som de Fleste af mine Pige, ofte med Vetsindighed har betragtet disse forbudne Kjærlighedshistorier, og altid meent, at i Almindelighed døde det Slags Forbindelser en sagte Død, uden at fortjene nogen Gravsang. Men jeg begynder nu at troe, at sjelden eller aldrig opløses et saadant Forhold, uden at en og anden af Livets bedste Glæder gaaer tabt her i Tiden og maaskee i Evigheden. Jeg er ret bleven forstemt ved at see Baums Familie. Denne stikkelige gamle Mand, der i sin ensolbige Tro-

skyldighed velsigner Hr. Trolle som sin Belgjører, ærer sin Kone som sin trofaste Medhjælp, som han kalder hende, — denne Jørgen, der i sin medfødt Natur føler et Element, der strider mod den Omgivelse, hvori Skjæbnet har sat ham, — alt Dette smerter mig. Det er ligesom det betyngede mit Sind; thi jeg elsker og ærer Trolle tiltrods for al Uret, hvori han kan være skyldig. Noget umiskjendelig Vædt udlyser dog af hans hele Væsen, og mod mig er han altfor god; thi det forekommer mig næsten, som om jeg havde usurperet min Plads i hans Huus og hans Hjerte, som om den nærmere tilkom Jørgen Baum og Gud veed hvilke flere." —

Da Trolle næste Dag kom til Fru Derbys, bemærkede han allerede udenfor Døren til Dagligstuen, at flere høirostede Stemmer lode sig høre derinde, som det syntes i en hæftig Ordstrid, og da Lise efter Sædvane aabnede Døren for ham, saae han, at hun var ganske forgrædt. Mørk var i Stuen, og baade han og begge de ældre Damer syntes forlegne ved Trolles Indtrædelse. Da han var raadvild, om han skulde blive eller gaae, og fremstammede nogle Undskyldninger, sagde Fru Derby: „Alf kjære Hr. Legationsraad! De er meget velkommen, og det er godt at vi blive afbrudte i en tosset Dispute om Barnefreger." — „Barnefreger!" gjentog Lise med sagte Stemme, gennem

hvilken dog en vis Forbittrelse lød. „Ja Barnestreg!“ svarede Fruen: „og du maa skamme dig, du som er Skyld i det Hele, at du oveniud vil gjøre dig vred over en uskyldig Spøg.“ — Lise gik hen i en Krog for at skjule sine Taarer. Madame Berg sagde: „Det er imidlertid dog en Spøg, hvorover den stakkels Pige har grædt baade igaar og idag.“ — „Og jeg,“ sagde Trolle, „vil aldrig kalde den Spøg uskyldig, som koster vor kjære, elskværdige lille Lise saamange Taarer.“ — Han gik hen til hende, tog venlig hendes Haand, førte hende frem til Bordet, satte en Stol til hende ved Siden af Bedstemoderen, tog selv Plads ved den anden Side, og sagde derpaa: „Tal, lille gode Lise! fortæl Deres gamle Ven hvad der er hændet. Antag mig til Deres Ridder, indtil en værdigere indstiller sig.“ — Mørk, som i en stor Sindsbevægelse havde siddet og gynget, paa sin Stol med et tvunget, haanligt Smil, sagde nu: „Slige forældede Galanterier tænker jeg at Lise vil frabede sig; thi her er i Sandhed iffe Spørgsmaal om Riddere og aldeles ingen Trang til Forsvar.“ — „Jo!“ raabte Lise hæftig: „det er her virkelig, og jeg vil fortælle den gode Hr. Trolle Alting. Det var igaar Aftes, da sad jeg, som jeg pleiede, ved Vinduet, og arbejdede og“ Mørk afbrød hende: „og saae ud paa Gaden og hilsede en vis Forbigaaende og fulgte ham med Dinene. Det saae jeg,

som kom i det Samme." — Med qvalt Graad svarede Lise: „Jeg veed ikke hvad De mener, og kan ikke svare for hvad eller hvem mine Dine kan være faldne paa, og det kommer ikke heller denne Sag ved." — „Jo det kommer meget denne Sag ved, thi derved var De bleven saa adspredt, at De glemte at skyde Slaa for Døren til Gangen." — Madame Berg sagde alvorlig: „Men De selv glemmer i dette Dieblit, at det ikke er Dem, men Lise, der skulde fortælle Legationsraaden om sin Bedrøvelse." Mørk blev stød og begyndte, hvor han slap, med sine Bemærkninger om Grunden til Lises Adspredthed; Madame Berg lod ham ikke komme til orde, men henvendende sig til Trolle, sagde hun: „Kort at fortælle: Min Datter og jeg gik ud, Lise glemte at lukke Entree-Døren ilaas efter os, men gik ind i mit Værelse, hvor hun satte sig til at læse. Da vi kom hjem, neppe en Time efter, fandt vi Døren aaben og savnede et Uhr som hang paa Bæggen herinde. Da dette Uhr er Noget som min Datter sætter en stor Priis paa, blev hun meget ilde tilmode, og Lise blev saa bedrøvet at hun næsten har tilbragt den hele Nat med at græde. Det kan jeg bevidne, da hun sover i samme Kammer som jeg, og da den stakkels Pige ikke formaaede at holde op at græde og jeg ikke formaaede at være ligegyldig ved at vide hende saa bedrøvet, saa har jeg ogsaa tilbragt en

føvnløs Nat, hvilket jeg ikke kan undlade at bemærke til nærmere Eftertanke for Forfatteren til dette lille moralske Experiment; thi kort sagt, nu for en Timestid siden kom Hr. Mørk og bragte Uhret, som han havde taget paa Bæggen, for ved denne Spøg at lære Lise, hvilken Frugt der kan høstes af at lade Døre staae aabne.

Om Trolles Mund spillede det forømtalte ironiske Smil. Mørk sagde: „Da en saadan Frugt virkelig meget let kunde være høstet herved, og Skjodesløshed og Uorden i det Hele ikke bærer gode Frugter, saa troer jeg at have gjort Jomfru Lise en Tjeneste ved at vise hende Dette, uden at hun i Virkeligheden har havt den Skade deraf, som hun kunde havt.“ — „Den Skade i fire og tyve Timer at være saa bedrovet, som jeg har været, er virkelig Nok,“ udbød Lise. — „Det er dog vist,“ sagde Trolle, „at Hr. Mørk er Den, som har havt meest Skade af denne Spøg, da han, som det lader, har skadet sig meget i Jomfru Lisens Gunst, og et Tab af denne Natur vilde jeg for min Deel behøve en meget længere Tid til at forvinde end fire og tyve Timer, saa at Hr. Mørk efter denne Beregning dog er Den, der har tabt meest.“ — „Gud bevares!“ raabte Frue Derby: „jeg vilde blive meget vred paa min Datter, dersom hun for Alvor kunde bære Nag til en Ven, der siger hende en Sandhed, om den ogsaa er

ubehagelig. Den, der forbedrer os ved at gjøre os opmærksomme paa vore Feil, er vor sande Belgjører, og jeg, som Lises Moder, takker Hr. Mørk for den Værdom, han saaledes uden Bebreidelser har givet hende; thi Norden er en væsentlig Feil hos et Fruentimmer." —

"Men," sagde Bedstemoderen, "for Norden kan man vist ikke beskylde vor Lise, og den Feil, en enkelt Gang at glemme at lukke en Dør af, er dog visseelig ikke saa stor, at den fortjener en Straf, der koster saa mange Taarer." —

"Jalsald," raabte Lise, "har Hr. Mørk ikke Ret til at straffe mig." —

"Jeg har ikke tænkt paa at straffe Dem, Gensfru Derby! Jeg har udsat mig for alle de Ubehageligheder, jeg nu maa taale, af Interesse for Dem og for Det, som er det Væsentlige for Dem, som for Enhver. Vær De mig ikke kjær og dyrebar, saa brød jeg mig ikke om Deres Handlinger; men nu ligger hver allermindste Ufuldkommenhed mig paa Hjerte, og jeg vilde gjøre Dem opmærksom paa en Feil og gjøre det paa en ufornærmende og siin Maade." —

Med samme Mine som før sagde Trolle: "Idetmindste var denne Maade, om ikke den allerfineste, saa dog den meest originale, jeg kan tænke mig, til at vise sin Hengivenhed for en ung Dame, man vil gjøre sin Cour." —

"Ja!" udbrod Mørk, "jeg tvivler ikke paa, at Hr. Legationsraaden vilde vide at anvende ganske andre

Midler for at behage." — „Ja dermed smigrer jeg mig virkelig."

Denne Samtale, hvori Enhver af de Paagældende lod en indre, længe næret Bitterhed fremstikke, hvilken egentlig kun havde ventet paa en Leilighed for at skaffe sig Lust, tog en endnu ubehageligere Bending, da Fru Derby med svært Artillerie kom den gamle Baabens broder til Hjælp, og i en Tale om det sande Maal for al Kjærlighed og Venstskab, det at forbedre hinanden og fremme det Gode, ophøjede Mørks rene Dyd, hans hos en ung Mand sjeldne Ustraffelighed, og yttrede, at han var Den, til hvem en Moder med Fortrosthed kunde overgive sin Datters Skjæbne, hvorhos hun meget tydelig slog paa, at hun saa godt som ansaae ham for Lises Forlovede. Mørk kyskede hendes Haand med et Udbrud af Henrykkelse. Madame Berg og Trolle taug forlegne, men Lise saa ud, som om en Vampyr havde omsnoet hende og udsugede hendes Blod.

Trolle fandt sig uhyggeligt tilmode, og gik snart. Udenfor Dagligstuen var, som sagt, en lille Entree. Da Lise fulgte ham ud igjennem denne, for at lufte den ominose yderste Dør efter ham, vilde han sige hende et Par deeltagende Ord; men han havde neppe begyndt, for den stakkels Pige brast i Graad og sagde sagte: „Alf jeg er saa ulykkelig!" — „Nei fjære Barn!" udbrød Trolle og greb hendes Haand: „Fat Mod!

De har Berner, som vaage over Dem! Jeg skal hilse Dem fra En, hvis Tanker stedsse ere hos Dem, skøndt han ikke selv tør vise sig her. Men han skal snart turde vise sig! Tro mig! Jeg har en Plan, Altning skal blive godt.“ — Lises unge Sjæl greb Haabet og Trosten ligesaa hurtigt som Frygten. Med glædestraalende Dine og et saligt Smil paa Læberne, medens Taarerne endnu trillede hende ned ad Kinderne, boiede hun sig over Trolles Haand, som for at kysse den; men den gamle Ben gjorde en hurtig Bevægelse, som om han vilde falde paa Knæ, men slog derimod sin Arm om hende og tryffede et Kys paa hendes taarefulde Kind, hvorpaa han fjernede sig med en Ynglings lette Trin.

Da han under fire Dine med Berner fortalte ham hele denne Scene, følte den unge Mand sig mere end nogensinde gennemtrængt af sin Kjærlighed, og Trolles Deeltagelse var saa varm, saa ungdommelig, at Berner syntes at tale med en Jævnaarig; og det samme Haab, som Trolle nylig havde indgivet Lise, den samme Fortrøstning til en endnu ikke fuldkommen gennemtænkt, men heldbringende Plan greb ogsaa med sympathetisk Magt hendes Elfers Sind.

Trolles Gang i Fru Derbys Huus var en Trostens Kilde for Berner; thi hver anden, tredje Dag fik han ved Trolle Efterretninger om sin Lise,

og uden at Denne direct bragte Bud mellem de Elskende, blev dog indirect et og andet lille Ord verlet mellem Disse, thi Lise forsmægte aldrig at følge Hr. Trolle gjennem Entreen, og denne overmaade korte Bei var lang nok til et Par, vel noget forblommende, men dog fuldkommen forstaaelige Repliker. Foruden den Lykke, som en saadan Meddelelse indeholdt for de adskilte Elskende, var det desuden en stor Beroligelse for Berner at vide, at der var Een, som kunde vaage over hans Lise og være hende en mandig Stotte, og som en saadan blev Trolle ogsaa betragtet af den unge Pige. Det er naturligt, at paa denne Maade knyttedes et nyt Baand, opstod en inderligere Fortrolighed mellem Berner og hans gamle Ven; og umærkeligt antog deres Forhold den naturlige Character af en Faders og Søn, saaledes at Trolle, uden selv at vide det, var kommen til at kalde den unge Mand Søn og sige Du til ham, og at Berner som oftest kaldte ham Fader Trolle; og man kan tilføie, at de elskede hinanden høiere end de selv vidste, da de Hver paa sin Side vare beskæftigede med andre Interesser.

Hvad Trolle angik, da var det vist, at de unge Elskendes Skjæbne laae ham saa alvorligt paa Hjerte, at man vel kunde sige, at en dobbelt Magnet trak ham til Frue Derbys Huus: baade denne Dames Datter og hendes Moder. Det Betsynderlige, ja næsten Patter-

lige i hans Sværmeri for den Sidste maa ventelig dog have foresvævet ham dunkelt; thi siden hiin første Samtale om denne Materie havde han aldrig mere talt til Berner om sine Følelser for denne Kone, uden med en Forbeholdenhed, der kunde udtydes som et Udbrud af Venskab og Erkjendelse af hendes Fortrin. Kun til sig selv sagde han, at blandt hans mange Elskede havde Ingen mere nærmet sig hans Ideal end denne gamle Dame; heller aldrig havde han i tidligere Forhold af denne Natur viist sig ærbødigere og mere tilbageholden, hvorhos det ogsaa er viist, at der i denne Kones hele Væsen var en saa fordringsløs qvindelig Bærdighed, en saa mild Alvorlighed, at der ikke gaves mindste Traad, hvortil man kunde knytte en Ytring af saadanne Følelser, som kunde synes upassende med hendes Alor og Character. Hiin Scene, som havde ført ham nærmere til Lise, havde imidlertid ogsaa ført ham nærmere til hendes Bestemoder, da det var tydeligt, at her var et Punkt, hvor en fælleds Interesse forenede dem.

Allerede næste Formiddag søgte han hende og traf hende ene i hendes Bærelse. Her talte han uforbeholdent om de unge Elskende og forelagde hende den Plan, han til deres Bedste havde udkastet. Med Varme greb Madame Berg denne Udsigt til sin elskede Lises Lykke; roet og glad takkede hun den henrykte Ven, hvis

Haand hun greb og tryffede med begge sine, og i en
 lang, for begge Parter behagelig Samtale aftarle moa
 nu til mindste Detail, hvorledes man bedst skulde udføre
 sit Forehavende. Det Vanskelige var at faae nogle Ti-
 mer i Råd, hvor man var sikker paa ikke at overraskes
 af Mørks Nærværelse; thi dette Menneſte, som ikke
 havde Mangel paa ledige Timer, kom flere Gange om
 Dagen til Fru Derby; og naar man mindſt ventede
 ham, ſaae man ham, hvor man end var. Saaledes
 havde Trolle flere Gange i Vinterens Løb indbudet
 Damerne til i hans Selskab at beſøge Theatret. De
 havde da ſtedſe taget Pladſer i Nummer = Parquettet.
 Af ſommelig Beſſedenhed havde Berner holdt ſig i en
 tilbørlig Afſtand, ſkjøndt han aldrig havde forſømt denne
 Leilighed til i flere Timer at kunne ſee ſin Liſe og
 endogsaa til at give og modtage en og anden ſjæalen
 Hiſſen. Mørk derimod, ſom altid ærgrede ſig ſvært
 over diſſe Theaterbeſøg med Trolle, havde hver Gang,
 naar det paa nogen Maade var gjørligt, ſeet at for-
 ſkaffe ſig Billet og tilkjøbt eller tilbyttet ſig en Plads
 ſaa nær Liſe ſom muligt, hvorved han for al ſin
 Møie nød den bittere Løn at ſee den Mødbydelighed,
 hvormed hun ſporede hans Nærhed, og de udtryksfulde
 Blikke, ſom hun og Berner ſendte hinanden, Noget
 der aldrig undgif hans ſkinsyge Dine.

Vinteren var nu gaaet hen og Foraaret var kom-

met. En Aften, da Berner allerede var gaaet ind i sit Sovestue, bankede Trolle paa hans Dør og traadte derpaa ind med et fornøiet Ansigt. Efter høflige Undskyldninger for sit ubetimelige Komme, sagde han: „Jeg ønskede at du skulde lægge dig tilsengs med et glad Sind, og derfor vilde jeg strax bringe dig en Invitation til imorgen, som jeg mener vil være kjærkommen. Du er nemlig indbuden tilligemed mig til at tilbringe Aftenen hos Fru Derbys. Det er Madame Bergs Fødselsdag, og denne elskværdige Kone forlangte udtrykkelig at glædes med sin kjære Fætters Nærværelse paa den første Aften i sit nye Aar. „Hvem veed,“ sagde hun, „om jeg sidder iblandt jer, naar denne Dag kommer igjen? Lad mig derfor denne Gang see Dem om mig, som ere mig kjærest, og paa dette Billaar vil jeg finde mig i at Mærk allerede er indbuden.“ — Jeg fik det Indfald at foreslaae Familien at begynde den gode Dag imorgen med at kjøre ud og hilse den nys begyndte skønne Aarstid i den lysegrønne Skov, og spise til Middag paa et eller andet smukt Sted, og derpaa sagde jeg: at da de vare saa gode at indbyde deres Slægning, min Pleieson, hvorfor jeg takkede dem, saa bad jeg ogsaa om Tilladelse til at maatte indbyde ham til at deeltage i den lille Tour, som jeg vilde foranstalte. Madame Berg tog strax Ordet og sagde, at det vilde meget forøge hendes Fornøielse, og

Fru Derby samtyffede da ogsaa, skjøndt med en noget tvungen Mine."

Med Glæde omfavnede Berner den gamle Ben og taffede ham, men tilføiede: „Men nu lader Fru Derby vist den paatrængende Mørk Dette vide, og saa have vi ham paa Halsen, som vi pleie." — „Ja det var sagtens hendes Mening; thi hun vilde endelig vide, hvorhen vor Reise skulde gaae. Men jeg forstod Uret og foreslog at kjøre til Frederiksberg og spadserere i Slotshaven og Søndermarken og siden spise til Middag paa Skydebanen. Men jeg har alt betænkt, hvordan vi skulle narre Mørk."

Næste Dag til bestemt Tid kom altsaa Trolle med en Wienervogn og afhentede Damerne, der syntes alle at være i det bedste Lune. Inden de stode i Vognen, hørte Trolle Fru Derby befale sin Pige, hvis Hr. Mørk kom, da at sige en accurat Bessked om den forestaaende Tour. Trolle taug og lod som han ikke hørte denne Ordre; men neppe var man passeret Besterports Ravelin, før han uden videre befalede Kudsken at kjøre om ad Farigmagsveien ud til Drdrup. „Tilgiv, mine Damer! at jeg forandrer vor Bestemmelse; men Beiret er virkelig alt for smukt til at forsumme at besøge den gode Dyrehave. Denne lille Plet er i mine og mange andre end mere bereiste Folks Dine een af de skjønneste i den vide Verden og en

Perle i vort Land. Om det ikke er Dem imod, saa vil vi tage vort Maaltid i Ordrups Kro, i et af Lysthusene i den venlige lille Have." — Fru Derbys Betænkeligheder bleve overdøvede af Bedstemoderens og Lises Bifaldsraab, og Bognen rullede raskt afsted til det betegnede Sted, hvor man steg ud og begav sig strax paa en Spadseretour til Skoven. Ved Rilden i Ordrups Mose sad Berner efter Aftale. Ved Selskabets Nærmelse reiste han sig og hilste dem. Lises Hjerte bankede, da hun saa ham. Trolle hilste ham med et venligt Haandtryk og sagde, henvendende sig til de ældre Damer: „Jeg behøver da ikke at præsentere Dem Deres egen Slægtning; men dog fremstiller jeg ham her som min Pleiesøn og kjæreste Ven, og takker Dem nok engang for den behagelige Dag, de forunde baade ham og mig.“ Madame Berg hilste venligt sin unge Frænde, der med hjertelige Lykønskninger kyssede hendes Haand. Fru Derby taug. Trolle bød hende og Moderen hver sin Arm og ilede ned ad Heien med dem. Fruen saa sig tilbage, med ængstelig Mine ved at see sin Datter ved Berners Side; men Trolle sagde: „Kjære Frue! lad os gaae foran de Unge. Det træffer sig ret heldigt, at vi Tre kan være ene sammen; thi jeg ønsker at tale med Dem og Deres Moder angaaende en Sag der er os Alle vigtig.“ —

Efter et lille Ophold vedblev han: „Det er unød-

vendigt at sige hvad De sikkert veed, at Berner elsker Deres Datter. Det synes mig ogsaa klart, at han ikke er hende ligegyldig. Jeg haaber, at De ikke anseer mig for en Fremmed, ikke tvivler paa min Hengivenhed for Dem og Deres Huus, og derfor vover jeg at spørge Dem: Kunde De have Noget imod, at denne brave, talentfulde unge Mand blev Deres Svigersøn?" —

"Ja, Hr. Legationsraad!" svarede Fruen med blussende Kinder: "det vilde jeg have Noget imod. Uden just i dette Dieblif at indlade mig paa at udvifle alle de Indvendinger, jeg medrette kunde fremføre mod en saadan Forbindelse, vil jeg blot nævne een: Han kan ikke ernære min Datter, ikke sikkre hende for Næringsforger.... Jeg beder Dem, afbryd mig ikke! lad mig først tale ud! — Jeg veed iforveien hvad De vil sige, jeg har heller ikke glemt Alt hvad min Moder i den Henseende næsten daglig foreholder mig; men min Moder veed ikke hvad det er at sørge for det Daglige, og De, Hr. Trolle, er en rig Mand og veed det endnu mindre. Men jeg veed det! Da det gik tilbage for min Mand, da han blev en Lazarus og jeg maatte lide baade med ham og for ham, da veed jeg hvad jeg udstod; jeg skæmmede mig saadan i mit Udseende paa et eneste Aar, at jeg ikke kunde kjende mig selv, det kan Moder vist bevise; og derfor skal ikke noget Menneske afdisputere mig, at Sygdom og Næringsforger ere de største

Ulykker, der gives i Verden, ja næsten de eneste; thi alt det Øvrige er i Grunden kun Indbildninger." —

„Alf Frue! Gud forlade Dem en saadan Tale!“ udbrod Trolle med et Udtryk af dyb Smerte. Madame Berg sagde ogsaa sukkende: „Min Gud! kjære Trine! Regner Du da vore Elskedes Død, deres Sorger, deres Bildfarelser og vore egne for Intet?“ — Trolle trykkede hemmeligt hendes Arm til sig, idet han halvt sagte tilsoiede: „Og vore Videnskaber, vor Anger, vore Tvivl!“ — Han vendte sig derpaa til Fruen og sagde med stærkere Stemme: „Kjære Frue! tillad mig at sige, at denne Deres Indvending mod Berner, hvor grundet den end i sig selv kan være, er her overflødig. Naturligviis vilde jeg ikke have talt hans Sag, om jeg ikke havde betænkt en saa vigtig Omstændighed. De siger, jeg er en rig Mand. Jeg har været en meget rig Mand og har endnu Formue nok til Flere end mig selv. Jeg er ene, jeg elsker Berner som en Fader, og som en saadan vil jeg sørge for ham. Jeg anholder herved formelig om Deres Datters Haand til et Menneſte, som jeg anseer for min Søn. Vil De give ham Deres Pise, skal jeg etablere det unge Par. Jeg vil bede disse kjære Børn at lade mig leve hos dem. De ville forsøde mit eensomme Liv, og jeg vil søge at give al den Gjengjæld som staaer i min Magt.“ — Fruen taug, slet ikke vel til-

mode. „Nu Trine!“ sagde Moderen: „Du betænker dig? Er det Glæde og Taknemmelighed mod Guds Forsyn og mod denne vor ædle Ven, som binder din Tunge?“ —

Med en Stemme, hvori dog en vis tiltvungen Fasthed var kjendelig, svarede Fruen: „Ja jeg erkjender visseelig Legationsraadens Godhed og takker ham, men hans Forslag kan jeg ikke antage. Jeg troer ved denne Leilighed at burde aabenbare, at jeg, af Kjærlighed til min Datter, af moderlig Vængstelse for hendes Skjæbne, har lovet Mørk hendes Haand. Ja, ved et høitideligt Løfte har jeg forpligtet mig til aldrig at tillade hendes Forbindelse med nogen Anden.“

Baade Trolle og Madame Berg foer sammen, og den Sidste udbrod ganske mod Sædvane i Vebreidelser mod Datteren. Fruen lod sig ikke forstyrre, hun holdt en prægtig Røvtale over Mørk, berømmede hans Forstand, hans rene Dyder, hans Hengivenhed for hendes egen Person; „thi,“ sagde hun, „der kan vel Ingen fortænke mig i det Dufte, at mit eneste Barns Vægtemand skal nære venlige Følelser for mig. Han elsker Lise usigeligt, uden dog at smigre for hende og fordærve hende; hendes Sjæls Vel er ham helligt. Dertil kommer, at han har Udsigt til en hæderlig Stilling i Staten, at han har en høvedrig Fader, hvis Urimeligheder og Særheder han bærer paa en beundringsværdig

Maade." — "Forlad mig, Frue! Hvad dette Sidste angaaer, da kjender jeg noget til den gamle Grosserer Mørk og hans Forfatning. Han er velhavende, ikke hovedrig, han har mange Børn, alle Døttre, paa denne Søn nær; men Ingen af dem vil faae nogen Rigdom, naar de engang skulle dele deres Arvepart, og hvad denne Faders Særheder og Urimeligheder angaaer, saa troer jeg, at han langt mindre kan beskyldes for Sligt end hans Hr. Søn." — Med Iver udbød Madame Berg: "Na Sonnen er hverken meer eller mindre end en ung Philister, der i sin Selvtilbedelse vil indbilde sig selv og Andre, at han besidder alle de Dyder og Fuldkommenheder, som han neppe kjender uden af Navn, og som have ligesaa lidt sand Grund som hans store Forhaabninger om Rigdom og Embede." — "Og Embeder," udbød Trolle, "ere dog ialfald Noget, hvorefter der skal ansøges, Noget, som ikke beroer paa et Menneſkes egen Villie, ikke engang altid paa hans egen Fortjeneste, da derimod en duelig Kunstner forekommer mig mere selvstændig, selv i dette lille Land, hvor Kunstneren ikke just gaaer paa Roser. Berner skal efter min Plan kunne leve for sin Kunst og føre et sorgfrit Liv, som den duelige Kunstner fortjener." — "Hans Duelighed," svarede Fruen, "forstaaer jeg ikke at bedømme, og i det Hele tilstaaer jeg, at jeg ikke har megen Interesse for hans Kunst. For Den, som kjen-

der hvad alvorlig Bekymring vil sige, for Den, som opslider sig selv i Arbejde for det Nødvendige, tabe disse saakaldte skjønne Kunster det store Værd, som den fornemme Verden tillægger dem. De ere Lurusvare, en Forlystelse, Noget som forekommer den travle Arbejder som et Slags Lediggang." — „Gud bevares!" hviskede Trolle, Madame Berg rystede paa Hovedet. Man gif et lille Stykke Bei uden at tale. Endelig sagde Trolle: „Men glemmer De da reent Deres Datters egen Billie; thi i denne Sag maa hendes Billie dog vel komme i Betragtning." — „Er De underrettet om min Datters Billie?" — „Bevares, Trine!" udbrod Madame Berg: „Kan Nogen af os, kan Mørk selv tvivle paa hendes Sindelag? Bliv ikke vred! men dit Løfte til Mørk, uden Lises Samtykke, betyder Intet; du har ingen Ret til at give et saadant Løfte Afbryd du nu ikke mig! Jeg veed, at Lise elsker Berner, elsker ham ikke af flygtig Pigelune, men af et trofast Hjerte, der har sat alt sit Haab i Livet til ham. Jeg troer, der er en Forstaaelse imellem dem; ved hvilke Midler de underholde den, veed jeg ikke, men hvorledes den er opkommen, det veed jeg: ved din egen Fremgangsmaade. Da du forbød vor unge Fætter dit Huus, da lærte du den uskyldige Lise Navnet paa hendes Hengivenhed for ham, da gav du ham Anviisning paa Erstatning i hendes Hjerte for den uretfærdige

Haardhet, hvormed du behandlede ham." — "Da du selv," svarede Fru Derby, "er saa haard at tale saaledes til mig, saa vil jeg reent ud bekjende, at jeg har vigtige Grunde, som jeg endnu ikke har omtalt. Jeg anseer Berner for en ryggesløs Person, for et slet, hjerteløst Menneske, for en Spottesugl."

Da de Andre, med Forundring over hendes Udsættelser, trængte ind paa hende, paastod hun at være underrettet om, at Berner ved en festlig Sammenkomst med nogle Kunstbrødre havde været stærkt beruset, og at han i Rom havde havt en Elskovshandel med et simpelt Fruentimmer; og da Madame Berg udbød: "De Historier har du af Mørk," svarede hun hæftigt: "Ja da har jeg af mig selv, at hans Character er slet, uden Medfølelse for Andre, fuld af Ringagt for alt Det der ikke er glimrende. Jeg kunde fortælle hundrede Beviser derpaa. En Aften i forrige Vinter, da han var hos os, kom jeg ved Bordet til at omtale den Nød, som de fattige Folk led, og den slemme Bane hos Mange af dem at trøste og varme sig ved Brændeviinsdriften. Jeg kunde ikke uden dyb Bevægelse omtale de ulykkelige Koners og Børns Skjæbne, naar Manden og Faderen beskjænktes og med et ondt Sind kom hjem til dem i det øde Huus. Det lød som om Berner opmærksom hørte paa mig. Men da jeg taug, hvad sagde saa han? "Maa jeg ikke i den An-

ledning udbede mig en Sopsen af den Cognac som der staaer?"" — De leer! Naa da maa jeg sige, at jeg finder det slet ikke morsomt og heller ikke artig mod mig. En anden Gang, da min Cousine, min gode Veninde besøgte os med sin Datter, sad Berner og ligesom legede med en Blyant og et Stykke Papiir, og da jeg blev opmærksom paa det spudske Smil, der stod paa hans Ansigt, saa jeg mit Snit og rev ham Papiiret af Haanden i det Dieblis, da de Fremmede gik og han selv just reiste sig for at hilse. Og vil De nu tænke Dem: han havde afbildet Moderen i Form af en gammeldags Maskine, og Datteren som en langhalset Flaske, og det saa livagtigt, at Enhver kunde kjende de Stakler i dette æfle Billede. Er saadant Noget ikke affkyligt? Det veed Gud og alle Mennesker, at min Cousine er en rejskaffen og stræbsom Kone, der ikke har Dovenskab eller Bellevnet at takke for sin svære Figur, og hendes arme Datter er mager og udtæret af Sorg over en ulyffelig Kjærlighed til et slet Menneske, der spottede hende. Er Dette Noget at haane og drive Spot med? Viser det et menneskekjærligt Hjerte?"

Trolle vendte sig bort for at skjule sin Latter, og Madame Berg sagde: „Hør, Trine! jeg kan ikke bære mig for at lee af disse Historier og af den latterlige Bigtighed, du tillægger dem. Jeg bedømmer Berner bedre end du, jeg har ham kjær og ønsker at kunne

forene ham med min Yndling, din Datter; men tro imidlertid ikke, at jeg er Lises Fortrolige, hvad hendes Kjærlighed angaaer. Nei jeg har æret dine moderlige Rettigheder; men tvinge eller overtale vor gode Pige til at gifte sig mod sin Tilboielighed, det skal du ikke, saalænge jeg lever; det skal jeg vide at forebygge, det siger jeg dig ærligt. Kan du taale at see din Lise ulykkelig, saa kan jeg ikke." — "Ulykkelig! hvorfor skulde hun blive det? Ved Mørks Side vil hun daglig blive frommere og bedre, hun vil finde en Ven og Støtte i sin Mand; ingen Sorg eller Mangel vil nedtrykke hende. Hvad vil hun da mere? Lad hende forresten finde sin Lykke i sine Pligters Opfyldelse, det er den bedste Lykke." — "Sine Pligters Opfyldelse? Det er et Ord, som du og Flere henkaste saa flygtigt. Som om det var saa let at opfylde sine Pligter, som om det var muligt uden Kjærlighed!" — "Har du nu glemt, Moder, hvor ofte du har glædet dig ved at omtale din kjære tydske Grevinde, der, bunden til en raa, i alle Maader uelsk- værdig Mand, er et usoranderligt Menster paa Blidhed og Elskværdighed, som ingen Modgang har formaaet at undertrykke? Har du glemt dine egne Ord? Altsaa er det dog muligt at opfylde sine Pligter uden Kjærlighed; og den Selvfornægtelse, du dadler hos mig, den ophoier du hos hende." — "Ja Trine! thi hos denne min Veninde var Alting Kjærlighed, Kjær-

lighed til alt Levende, trofast Udholdenhed og Overbærelse med en Egtemand, der stod saa dybt under hende. Der gives Sjæle, der ere ligesom fødte til klosterlig Resignation, til et indre Liv i Religionen; vi Andre kunne ikke ret fatte det. Hun er En af hine Faa, hendes Selvfornægtelser ere hende ingen Dffre, hun kjender dem ikke selv, de er hende en indre Nødvendighed, istedenfor at dine ere dig tunge, unaturlige og ofte i alle Maader unødvendige. Tilgiv mig! Det er sandelig ikke min Hensigt at saare dig."

Trolle var af Dpmærksomhed paa disse sidste Ord standset i sin Gang. „Hvem er denne tydske Grevinde? Jeg beder Dem, nævn mig hendes Navn." — „Det nævner jeg gjerne," svarede Madame Berg: „Hun er forresten mere dansk end tydsf. Hendes Navn er Clara von Meerstein." — „Clara, født Gordon?" — „De kjender hende?" — „Ja, og De?" — „Ja jeg har kjendt hende fra vor tidlige Ungdom. Da jeg strax efter mit Bryllup første Gang fulgte min Mand paa hans Soreise, da blev jeg syg i London, hvor hun, ogsaa nylig gift, opholdt sig med sin Mand. Som min Landsmandinde tog hun sig kjærligt af mig og var mig en Trostens Engel i min forladte Tilstand, da min Mand var nodt til at fortsætte sin Reise og maatte efterlade mig paa det fremmede Sted, indtil han paa Hjemreisen fra Vestindien

afhentede mig. Et hjerteligt Venskabsbaand knyttedes imidlertid mellem min elskelige Clara og mig. Det har holdt sig friskt og uforandret gjennem alle Livets Omstændelser. I senere Aar have vi flere Gange mødt hinanden paa fremmede Steder og altid underholdt en fortrølig Brevverling." — "O min bedste Veninde! Stig mig, har De nylig hørt fra hende? Hun er Enke! Det er jo to Aar siden at hendes Væner løstes." — "Jeg har i lang Tid ikke hørt fra hende. Hun er for nogle Maaneder siden reist — jeg veed ikke ret hvorhen — for at raadspørge en Forretningsmand, med hvem hendes Mand stod i Forbindelse. Grevens Slægtninge gjøre hende næsten al Arvepart stridig, da hendes eneste Barn døde som Lille, mange Aar før Faderen, og jeg troer at hun maa skatte sig lykkelig, isald hun til den ringe aarlige Sum, som tilstaaes hende i Enkepension, kan beholde det lille forgjældede Gods her i Sjælland, som hun har efter sine Forældre." —

Trolle taug og hensank i dybe Tanker. Det lille Stykke Bei til Drøups Kro blev tilbagelagt i fuldkommen Taushed. De to Elskende, som glædestraalende nærmede sig, bleve nedslagne ved at see de Aldres alvorlige og spændte Miner, der ikke forkyndte noget heldigt Resultat for deres høieste Ønske.

Et nydeligt Maaltid var tilberedt i Haven. Man satte sig om det landlige Bord. Den skønneste Som-

merdag oplivede den hele Omgivelse. Narcisser og Hyacinther duftede i Blomsterbedene i Haven, Juglene quiddrede; men de stakkels Menneſker, ſom ſkulde nyde al denne Herlighed, ſøgte forgjæves at overvinde deres beſtemte Stemning.

Da de om Aftenen kom hjem til Fru Derbys, var Mørk der allerede. Han havde — ſom han udtrykte ſig — gaaet ſom en Nar den hele Formiddag og gjennemlobet Frederiksberg-Have og Omegn, og havt megen Uleilighed for at komme ind i Søndermarken, og var ogſaa gaaet der ſom en Nar; ved hvilken Yttring Trolle afbrød ham og ſagde, at han dog talte om ſig ſelv i altfor ubehagelige Udtryk, — en Bemærkning der endnu mere opirrede den allerede Fortrædelige. Fru Derby var urolig over hans Misfornoielse. De unge Elſkende ſaae bedrøvede ud. Madame Berg og Trolle ſøgte forgjæves at bringe en rolig og livlig Samtale i Gang. De vare ſelv ikke i godt Lune. Aftenen gik deſigt og ubehageligt hen, og ſaaledes endte denne Dag, hvortil man fra alle Sider havde glædet ſig.

Da Trolle næſte Formiddag beſøgte Madame Berg, bemærkede han, at et ſorgmodigt Præg var ſjendeligt i hendes hele Væſen. Samtalen faldt naturligviis paa den forrige Dags Begivenhed, og Trolle ſøgte at indgive ſin Veninde et godt Haab om at deres Plan dog ved Tid og Udholdenhed ſkulde lykkes. „Det haaber jeg

ogsaa," svarede hun: „og det er heller ikke egentlig Det, som trykker mit Sind; men Tanken om min Datters Forseerthed opfylder mig med Bekymring og med Anger; thi min Samvittighed siger mig, at gode Anlæg have faaet en sjaev Retning ved den Lettsindighed, hvormed jeg selv overgav min opvoksende Pige i Hænder, hvis Kræfter jeg ikke noksom kjendte. Jeg elskede min Mand saa høit, min Vængsel, min Vængstelse for ham, naar han var paa Reiser, var uindholdelig. Han selv vilde saa ugerne lade mig blive tilbage; ogsaa han længtes, og var desuden, som Somænd ofte pleie, ikke fri for en vis Overtro. Han troede, jeg bragte ham Lykke, og paastod, at de Reiser, paa hvilke jeg ikke havde fulgt ham, havde været mindre heldige. Bort ældste Barn, en herlig Dreng, havde allerede fra sine tidligste Aar fulgt sin Fader paa Soen, hvortil han syntes at være skabt. Alt Dette bevægede mig til at overlade min Datter fra hendes sjette Aar til min Mands Søster, der vistnok havde et moderligt Sindelag imod hende, men iøvrigt var usikket til at opdrage hende. Min Mand ønskede det saaledes, min Sen klyngede sig til min Hals og bad mig følge med dem. Pigebarnet var sygeligt; der kunde ikke være Spørgsmaal om at tage hende med. Jeg forlod da det arme Barn og saae hende kun af og til i korte Mellemrum, ligetil hun ved sit Giftermaal traf et Balg ganske mod mit Dnske.

Jeg er straffet for min Uret: jeg har mistet min Mand og min Søn, og jeg har ogsaa mistet min Datter, thi den Trøst af hendes Dngang, som skulde forsedet mine ældre Dage, er borte. En saadan Trøst lever dog for mig i min hjære, yndige Lise, og saaledes maa jeg bejsende, at jeg er lykkeligere end jeg fortjsener."

Taarerne stode i den bedrovede Moders Dine. Trølle fclte sig inderlig glad ved hendes Fortrolighed. „Alt min elskede Beninde!" raabte han: „Hvor kan De være saa uretsfærdig mod Dem selv! Hvad Andet skulde De have gjort under disse Omstændigheder end Det De gjorde? Kan De anklage Dem for Deres Kjærlighed til Deres Mand? Den Lykkelige! Hans Lod paa Jorden var saa skjøn, at han maa sayne den i Himmelen." — „D tal ikke saaledes! Lad os haabe at der, hvor han er, der er intet Savn af det jordiske Liv. Hvor kunne vi, De eller jeg, uundvære disse lyksalige Forestillinger om en Verden, hvis Porte dog snart skulle aabne sig for os? Denne Morgen, hvorpaa vi haabe, maa trøste os for Astenens Dunkelhed." — „D hjære Beninde! Nu er Touren til mig at sige: Tal ikke saaledes! De er jo endnu ikke gammel; idetmindste falder det Ingen ind, som seer og horer Dem." — „Om ogsaa saa var, er det dog vist at det lider ad Asten med mig, og at jeg bør gjøre mig fortrolig med denne Tanke, med den Resignation, som især tilkommer de ældre Aar.

Videnskaber klæde undertiden Ungdommen, men de vanzigire Alderdommen; og i denne Anledning har jeg ogsaa idag gjort mig selv Vebreidelser for den Hæstighed, de haarde Ord, hvormed jeg igaar tiltalte min stakkels Trine. Den stille Aften bør have stille Veir, i Livet, som i Naturen; ellers bliver den raa og ubehagelig."

— "Af, hvad skal man gjøre for at efterleve disse Tidsbestemmelser, jeg kunde sige disse Conveniensformer for hvad der passer for det ene Decennium og ikke for det andet? Det er Ungdommen som foreskriver Moderne, i Dette som i Klædedragten. Den foreskriver Alderen strengere Regler, end denne nogensinde har paalagt den. Livet er dog skjont og frister den Gamle som den Unge."

— "Dog paa forskjellig Maade. Jeg siger ogsaa at Livet er skjont; men jeg anseer det for et stort Gode, at det efterhaanden ligesom knytter sig til et andet Liv, som vi dog i mangen Time længe efter, et Liv, hvori ikke blot vore Drømme boe, men hvori ogsaa de Forudgangne, som længtes efter os her paa Jorden, maaskee med Længsel vente vort Komme. Af! De vil ansee mig for en Sværmerfke. Men jeg troer dog vist, at De selv kjender denne Følelse. Der er vist ogsaa Noget, som vinker Dem fra hiin Strandbred." — "Nei!" udbrod Trolle med en dybt bevæget Stemme: "Nei, jeg er et fattigt Menneske. Jeg kan ikke engang sige, at jeg dog eengang besad det Herligste, eengang traf et

Væsen, som opfyldte min Sjæl og tillige gjengjældte mine Tølelser; nei, jeg har Intet, hverken her eller hi-set." — Madame Berg følte sig inderlig rørt ved hans Ord: „Jo, min ædle Ven! De har Deres taknemmelige Berner, som skal være Dem en Søn; min Lise skal være Deres Datter. Dette er de naturlige Baand, der skulle forskjønne vor Alderdom. Ogsaa mig har De! Af et ærligt Hjerte har jeg Dem kjær, og beder Dem: forsmaa ikke mit Venskab." Hun rakte ham Haanden. Trolle kyskede den mange Gange. Taarerne stode dem Begge i Øinene. Han skyndte sig bort og følte sig forunderlig greben ved denne Samtale.

Han kom som sædvanligt i Fru Derbys Huus; men hans Væsen syntes forandret. Han var mere alvorlig, og det Courtoiserende i hans Tone mod Madame Berg var forvandlet til en rolig, venlig Opmærksomhed. Saaledes forekom han hende langt mere elskværdig, og hun fordobblede sin Opmærksomhed for den gamle Ven, og viste ham en Hengivenhed, som ret vederqvægede ham, men dog ikke formaaede at adspredde hans mørke Stemning. En nervøs Hovedpine, hvoraf han undertiden led, anfaldt ham i dette Tidsrum med saadan Voldsomhed, at han tilsidst maatte holde sig hjemme, ikke i stand til at kunne foretage sig nogen Beskæftigelse, hvortil Dinenes Anstrengelse var fornøden. Med sønlig Omhed og Omsorg søgte Berner at pleie

og adsprede den Vidende, og en Dag, da han forekom ham endnu mere nedtrykt end sædvanligt, kunde han ikke modstaae Fristelsen til at yttre den Tanke, at hans gamle Vens Ildebefindende snarere maatte hidrøre fra aandelige end legemlige Grunde. „Vilde det ikke maaskee lette dit Sind at dele dine Bekymringer med en Ven, med en Son? Du har været og er stedse saa god imod mig. Du har befalet mig at ansee dig for en Fader. Vil du nu ikke unde mig den Beroligelse, at jeg ogsaa fra min Side kunde give Noget, ikke altid blot modtage? at min Hengivenhed, min Dmgang ogsaa kunde være en Trost for dig?“

Trolle takkede ham venligt for hans hjærlige Ord og tilføiede: „Jeg føler tilviis, at jeg ikke længere er ene, siden jeg har dig, at jeg er utafnemmelig naar jeg klager over min Skjæbne. Men deri ligger vel sagtens den strafværdige Side af min Character, at jeg ikke har Styrke til at modstaae de hæftige Indtryk af det Tilfældige som moder mig, at et Ord der bliver sagt mig, en Tanke som opstaaer hos mig, behersker mig og ikke lader min Fornuft komme til orde. Og herved kommer jeg ganske naturligt til at opfylde dit Ønske og forklare dig Grunden til mit slette Lune, saa vidt som slige Selvbetrægtninger lade sig forklare. Det er allerede mange Dage siden at jeg havde en Samtale med Madame Berg, hvori hun med særdeles Alvor

omtalte min Alder, henvisste mig udelukkende til Alderdommens Resignation og til hiin dunkle, ubekjendte Strandbred. Hendes Ord vare milde og floge; men ... jeg veed ikke ... de gjorde et Indtryk paa mig, som om jeg aldrig havde hørt eller tænkt noget Saadant før, og dog er der vel Intet man oftere høre omtale eller nødes til at bemærke, end Tidens Flugt og Dødens Bished. Alt Dette har ført mig til at anstille manges Betragtning over mig selv. Jeg maa med Tak til min gode Skjæbne erkjende den sjældne Lykke, at jeg er lige som fritagen for de legemlige Svagheder, som pleie at følge Alderdommen. Ingen Sygdom nedtrykker mig; thi denne nervøse Hovedpine er en gammel Fiende, der som oftest mere skriver sig fra psykiske end physiske Aarsager. I ingen Ting har jeg af legemlige Grunde været nødt til at forandre det Liv, der fra min Ungdom er mig tilvant. Jeg vandrer hele Mile uden Anstregelse, mine Sandser ere usvækkede, jeg arbejder, læser og skriver til langt ud paa Natten. Alt Dette, forenet med et eensformigt, eensomt Liv, der udelukker manges Berørelse og Paamindelse fra den udvortes Verden, har forvoldt, at Aarene ere gaaet ligesom ubemærkede og utalte over mit Hoved. For Alvor har jeg ikke endnu fattet den Tanke, at jeg er en gammel Mand, og jeg tilstaaer, at jeg ikke, som jeg burde, er forliget med de Ord: Alderdom, Død, Resignation. Jeg tænker dem

med Gysen. Det gaaer mig som Born, der ikke ere trætte og søvnige, men dog skulle gaae tilfængs. Al! det er kun Den, der har arbeidet om Dagen, for hvem Hvilen er sød om Natten. Mod Dagens Ende finder jeg, at Dagværket ikke er udrettet, og at jeg desuden ligesom venter, længes, ja haaber paa Noget, som jeg ikke selv kan forklare, og som det ialfald er for sildigt at haabe paa; kort sagt: jeg nodes til at bekjende, at mit Liv er hengaaet uden Nytte."

"Nei, kjære Fader! Dit Liv har været en Sundhedskilde for mange Lidende. Og jeg, som hos dig har fundet et Hjem, da jeg var forladt! Af alle dine Belgjerninger er din indholdsrige Dmgang den, jeg meest vilde begræde, om jeg mistede dig eller din Godhed for mig. O! misund ikke dig selv og din Dmgivelse, at din Sjæl er ung og dit Legeme sundt og kraftigt! Er det ikke en Belsignelse for os Alle? Det er et sandt Ordsprog, at det er ikke Aarenes Tal som danner Alderdommen. Og i en vis Forstand er Alderdommen heller ikke som en Sygdom, der overfalder Mennesket ganske uden hans Medvirkning. Nei den faste, stærke Villie maa kunne holde Ungdommen noget tilbage over den almindelige Grændse, ligesom Lagerne paaastaae, at den kan forlænge Livet hos den Syge. Sjælen maa kunne haandhæve sin Magt over den dødelige Deel af vort Væsen. See vi ikke ogsaa Exempler

derpaa hos de meest Udmærkede af Menneskene, som have opnaaet en høi Alder?"

Trolle smilede og rakte ham Haanden. „Kjære Berner!“ sagde han: „Hvor stor Magt en hjærlig og dannet Sjæl udøver over sin Omgivelse, det lader du mig føle i dette Dieblif. Den Lægedom, som en tro og hengiven Bens milde Ord indgive os, er ogsaa kun sparsomt bleven mig tildeelt, især i den sidste Deel af mit lange Liv. Først af din Haand modtager jeg den tilfulde. Jeg vil nu ogsaa ganske overgive mig til denne Nydelse og derfor betro dig, at der igaar indtraf en ny Omstændighed, der har foreget mit melancholiske Lune. Under min Upasjelighed har jeg befalet Thomas at sige Alle, som vilde tale med mig, at jeg Ingen modtog, da jeg var syg. Men igaar kom her en Semand, som nævnede sit Navn, der var mig bekendt, og leverede et Brev, som han bad mig læse; han vilde da om et Par Dage komme igjen, for, om muligt, at faae mig itale. Jeg aabnede Brevet, et andet, fiint skrevet og angst, var indsluttet i det. Med stor Anstrengelse og Forøgelse af min Hovedpine læste jeg Omslaget. Det er fra en Præst i Jylland, der skriver, at hans Paarørende, den Semand, som er Overbringeren af dette Brev, og som er en brav Mand, har ved et uheldigt Skibbrud mistet sit Skib og al sin Eiendom, at et Haab om hos mig at finde Bistand i

denne Nød er opstaaet hos dem Begge, især ved Hjælp af Grindringen om en kjær Afdød, som jeg sikkert ogsaa bevarede i mit Minde; til den Ende sendte han mig et Brev som vist vilde interessere mig. Saaledes omtrent lyde de faa Linier, som indslutte et Brev til den omtalte Præst, hvilket jeg forgjæves har martret mine Dine med at ville læse, og hvis Indhold foruroliger mig. Den Haand, som har skrevet det, er forlængst i Graven. Forgjæves har jeg for mange Aar siden søgt at udforske Grunden til hendes pludselige Forsvinden for mig. Maaskee vil jeg heraf erfare den. Jeg leverer herved dette Brev i din Haand, kjære Berner, og beder dig læse det for mig, uagtet jeg forudseer, at denne Læsning maaskee vil nedsætte mig i din Agtelse. Men jeg veed ikke, hvorfor jeg skulde følge mine Bildfarelser og Forseelser for min eneste Fortrolige. Det er en Lettelse at skifte for en trofast Ven."

Med venlige Htringer modtog Berner det paa lagte Hverv. Det var Aften og mørkt i Beiret. Man tændte Lampen. Trølle dreiede sin Stol saaledes at han vendte Ryggen til Bordet, for at undgaae Lysets Skin, som han sagde; men rimeligvis tillige for at skjule den Bevægelse, som Forventningen om Det, han vilde faae at høre, opvakte hos ham. Med klar og ofte bevæget Stemme læste Berner Følgende.

Kjøbenhavn, den 10. April 1820.

Kjære Brøder!

Erindringen om det fortrolige Venſkab, ſom i vor Barndom og første Ungdom forbandt os, giver mig Mod til at tage min Tilflugt til dig i min Ulykke — en Ulykke der vel er den bittreſte af alle: den, ſelv at have indviſlet ſig i et Næt af Forvirring, af Uret og Bangere, der endogsaa, naar man ſønderriver det, dog ikke mere kan ſjænke os en Udgang til Frihed og Fred. Dog, et Tilflugtsſted, hvor den Skamfulde og Forladte kan ſkjule ſig, det anraaber jeg dig om at maatte finde hos dig. Jeg har forladt min Mand, han ſelv har forſkudt mig; jeg opholder mig ſkjult og hemmeligt hos en ſimpel Kone, der engang har været i min Tjeneste, og til hvis Godhed jeg er hentyet i min Nød. Du forſærdes over mine Ord? Du vender dig med Foragt og Brede fra mig? — Al, Johan! jeg benſalder dig! hav Taalmodighed til at høre mig! Jeg vil beſjende Altting for dig med den ſterſte Oprigtighed, alle mine Tanker og Handlinger i den Tid vi have været adſtilte. Maafſee, naar du har læſt diſſe Blade, vil du dog have Medlidenhed med din engang ſaa kjære Mariane.

Det er atten lange Aar ſiden vi ſaaes, og i al den Tid have vi kun ſjelden hørt fra hinanden. Du var vred paa mig, fordi jeg, tiltrods for din Villie, intgik et Egteſkab, ſom du ſaa hæftigt fraraadede mig.

Af, tilgiv mig! jeg er straffet for min Forblindelse! Jeg har mangengang tænkt paa vore senere Samtaler. Erindrer du det endnu? Du var nylig kommen hjem fra Jylland, hvor du i to Aar havde opholdt dig; der blev stor Glæde hjemme i vort fattige Huus, da du underrettede vore Forældre om den Lykke, at din Herremand, i hvis Huus du var Huuslærer, havde kaldet dig til Præst paa hans Gods, og at du snart skulde have Bryllup med en ung Pige, der bragte dig en god Medgift. I sin Glæde sagde vor Moder: „Nu maae vi Forældre da ret takke Gud for hans Naade mod vore Børn; thi nu er du paa grøn Øvst, og din Søster er paa Vei til at gjøre en stor Lykke, thi en rig, smuk og fornem Mand frier til hende.“ — „Hvem er han?“ spurgte du hurtigt. Jeg kan endnu see den triumferende Mine, hvormed Moder svarede: „Det er saamænd Hr. Ritmester Vermann,“ og det alvorlige Ansigt, hvormed du gjentog: „Ritmester Vermann! Ja saa! frier han til Mariane? Da haaber jeg, at hun er saa fornuftig at give ham en Kuro.“ — Siden sagde du, at du kjendte Ritmesteren, især fra hvad din Herremand, der var hans Fætter, havde betroet dig om ham; at det var et Menneske af en svag Character, at han for kort siden havde mistet sin unge Kone, der havde bragt ham en betydelig Formue, og som var af en anseet, men stolt Familie, at han

havde Børn af sit første Ægteskab, og at jeg, ved at ægte ham, kom i Forhold, hvort jeg ikke passede, og som vilde gjøre mig ulykkelig; endvidere at den Forælskelse, der nu havde bragt denne Mand til at nedlade sig til at begjære min Haand, kun var en Illusion, der snart vilde forsvinde, thi Forfængelighed var den eneste Videnskab, hvortil han var istand. — Ak, hvor ofte har jeg maattet tænke paa disse Ord! Den Søndag, kort før din Afreise, da du bad mig gaae en Spadseretour med dig, og paa denne Bei anvendte al din Betalenhed for at formaae mig til at afflaae Ritmesterens Tilbud, var jeg saa undseelig og saa beskemt over at høre dig saaledes nedsætte, hvad jeg satte saa høit, saaledes adsprede de straalende Forhaabninger, som jeg nærede, at jeg ikke havde Mod til at indlade mig med dig, eller til at tilstaae, som jeg burde, at jeg elskede Permann, at jeg ikke kunde rive mig løs fra ham. Du reiste, jeg gav ham min Haand, og først da vovede jeg skriftlig at bekjende dig min Kjærlighed. Du svarede mig i en fortrydelig Tone. „Du, Mariane, er ogsaa forfængelig,“ skrev du: „Bøgt dig, at ikke denne lave Tilbøielighed skal forvolde din Ulykke.“ — Maaskee, i disse sidste Dage har jeg tænkt det, maaskee var der ogsaa i disse dine Ord noget Prophetisk. Men Saa meget er dog vist, at jeg af ganske Hjerter elskede Permann. Og om jeg folte mig smigret ved hans Kjær-

lighed, om den Skjæbne, han tilbød mig, forekom mig som et Himmerige paa Jorden, var det noget Under? Du veed selv, i hvor trange Raar vi ere opvoredede. Om noget Undværligt, end sige Overflodigt og Fornoieligt, kunde der i vore Forældres Huus aldrig være Spørgsmaal. Du gav maadeligt betalte Informationer jeg syede og var lyffelig ved at finde Fortjeneste hos en Modehandlerinde, i hvis Boutik jeg for en ringe Betaling arbejdede, og hvor jeg tillige maatte hjælpe med Udsalget. Baade der og paa Veien dertil undgik det ikke min qvindelige Forsængelighed, at mit Udseende vakte Opmærksomhed. Jeg mærkede ofte, at mangen Herre, baade ung og gammel, gav sig Grinde ind i Boutiken for at see mig, og søgte Leilighed til baade der og paa Gaden at nærme sig til mig. Skjøndt alt Dette glædede mig hjerteligt, var jeg dog allfor gjennemtrængt af vor gode, fornuftige Moders Udvarsler til at indlade mig paa nogensomhelst Maade med disse mine Forsølgere. Dog tilstaaer jeg, at jeg fik Tro til min egen Skjønhed, og tillagde denne Gave et vistnok langt høiere Værd, end der tilkommer den; og stedse beklagede jeg, at mine fattige Raar nægtede mig alle Midler til at gjøre dette Fortrin mere iøjnesaldende. Naar jeg arbejdede paa en smuk Hat, en nydelig Kappe, prøvede jeg den hemmeligt for Speilet, og suffede, naar jeg saae den overgaae i Hænderne paa en eller anden Dame, som

den langt fra ikke flødte saa godt som mig. Al min Deel af denne Verdens Herlighed bestod i, at jeg til Vindsefesten kunde faae nye Baand til en af de aflagte Hatte, som Madamen, jeg arbejdede hos, sædvanligviis var i Besiddelse af og overlod mig til Ven for min Flid og Paapasfeligbed; og naar jeg da, pyntet med denne og hvad Mere jeg saaledes kunde stykke sammen, kunde gaae ud og spadserere med Moder eller en af mine Medsøstre af Boutik-Tomfruene, var Dette det Høieste af hvad jeg endnu havde smagt af Livets Goder. Dog, eg gjør mig selv Uret! At see dig igjen, naar du frisk og veltilmode kom hjem om Aftenen, medens du endnu boede hos vore Forældre, og i din Fraværelse at faae Breve fra dig, var visselig min største Glæde; thi ærligt og inderligt hængte mit Hjerte ved min eneste Broder.

Saa en af de nysomtalte Spadseretoure i Vindse-Helligdage var det, at jeg første Gang mødte Ritmester Lermann i Frederiksberg-Have. Jeg havde seet ham før, han var vor Gjenbo og havde flere Gange hjulst mig, naar jeg engang imellem sad indenfor vort Vindue om Morgenene, inden jeg gik ud. Han hjulpede nu atter ved dette Møde, og da den unge Pige, som fulgte med mig, ved at gaae over en af de hvælvede Broer i Haven, gled med Foden, sprang han til og forhindrede hende fra at falde. Vi neiede og takkede; han tog An-

ledning heraf til at nævne mig ved Navn og omtale-
vort Naboskab. Vi vare nær ved Udgangen af Haven
og vilde forlade den; han sagde, at han ogsaa vilde
gaae hjem og bad om Tilladelse til at følge med os,
da vi skulde samme Vej; vi vare undseelige og kunde
ikke udfinde noget Paastud til at undslaae os for hans
Selskab. Han var smuk, han talte høfligt og beskedent
med mig, og da vi skiltes ad ved min Huusdør, følte
jeg mig beængstet og lykkelig, som jeg aldrig havde følt
mig tilforn. Efter denne Dag mødte han mig hver
Aften, naar jeg gik hjem fra Boutiken. Det varede
ikke længe, før han tilstod mig sin Kjærlighed; men
uagtet jeg elskede ham mere end Ord kunde udsige,
betroede jeg dog min Moder den hele Sag og opførte
mig aldeles efter hendes Raad.

En Aften, da vi, som sædvanligt, gik ved hinan-
dens Side, sagde han: „Jeg maa virkelig troe, at De
har Mistillid til mig, og ikke antager mine Hensigter
for redelige. Jeg ærer og elsker Dem dobbelt for Deres
Ærbarhed, og vidste jeg blot, at De gjengjældte min
Kjærlighed, saa skulde Intet i Verden holde mig fra,
imorgen den Dag at begjære Dem af Deres Fader.“
— Jeg følte mit Ansigt blusse, idet jeg svarede: „Min
Fader kan træffes fra Klokken otte imorgen paa Kjob-
mand Bangs Contor.“ — „Tak, min elskede Pige!“
raabte han og kyskede min Haand.

Hvor glad min Fader blev ved et saa fordeelagtigt Tilbud, saa udbad han sig dog nogle Dages Betænkningstid for mig og min Moder, hvis Stemmer her maatte høres. I disse Dage kom du tilbage, og dine Indvendinger opsatte min Skjæbnes Afgjørelse i flere Dage. Denne Opsættelse syntes stærkt at forøge Lermanns Iver for at erholde mit bestemte Ja. Du reiste, han talte med mig, al Betænkelse forsvandt i hans Nærhed, jeg gav ham henrykt mit Løfte, og da hans Huus stod færdigt til at modtage en ny Huusmoder, saa blev vort Bryllup bestemt til saa Uger efter. Han førte sine Børn til mig, en Pige paa sex og en Dreng paa fire Aar. Kjærligt sluttede jeg dem Begge i mine Arme; den lille Pige havde allerede en vis Dame-Tournure; men Drengen kastede sig om min Hals og saae paa mig med et Par saa ærlige, trofaste Bine, at han fra samme Dieblis vandt en Søn's Plads i mit Hjerte. Lermann sagde mig, at disse Børn siden deres Moders Død befandt sig i hendes Forældres Huus, og at disse hans Svigerforældre, over hvilke han holdt en varm Lovtale, ønskede at beholde dem, endogsaa efter hans forestaaende nye Giftermaal. Det gjorde mig ondt. Det havde været mig en kjær Tanke at være den Elskedes Børn en kjærlig Moder. Bedrøvet og taus saae jeg paa dem. Den lille Dreng hængte sig ved min Arm, som om han forstod og deledede mit

Dnsfe. Jeg kunde ikke afholde mig fra at bønfaalde min Forlovede om at forandre denne Bestemmelse. Han gav efter, hvad Drengen angik; men i Henseende til Pigen var han ubøielig. Han sagde: „Min Svigermoder vilde tage det ilde op, og det vilde ogsaa være Synd mod Natalia; thi hvorledes kunde hun faae en saadan Opdragelse, som denne fuldkomne Verdensdame vil give hende, eller lære Alt, hvad Denne vil sørge for at hun lærer? Der hører Noget til nuomstunder, for at et Fruentimmer kan med Være vise sig i Verden.“ — Det var første Gang, at en ængstelig Anelse om mine nye Forhold opstod hos mig.

Efter mit Dnsfe skulde jeg først som Vermanns Hustru indføres i hans Omgangskreds. Da jeg nu faa Dage efter Brylluppet skulde føres omkring i denne, var det ham meget magtpaaliggende, at jeg maatte tage mig ud til min Fordeel. Smykket og udpyntet langt over mine fordums dristigste Dnsfer, holdt jeg nu min første Indtrædelse i de omtalte Svigerforældres Huus. Disse Folk gjorde hvad man kalder et stort Huus. Alting der var for mig en ny Verden. De modtog mig med kold Hosflighed og spændte Miner. Jeg var forlegen og forstemt, og blev det endnu mere, da Fruen i Huset med Et brast i Graad og gik ud af Bærelset. En Kammerjomfru kom ind og bad Herren om en Flaske Draaber, hvilke Denne fremtog, og imidlertid

betragtede den over Fruens Glædefindende sultende Jomfru mig med nysgjerrige Blikke. Herren gik ud med Draaberne, og Hermann fulgte ham og lod mig blive ene. De kom snart igjen, og Herren bad mig undskylde at hans Kone ikke kom tilbage, da hun befandt sig ilde. „Seer De, min lille Frue!“ sagde han: „En Moder bliver altid Moder, og Synet af Dem ... De forstaaer mig, og undskylder.“ — „Alf,“ svarede Hermann: „En Moder, som Deres Frue, behøver vist ingen Undskyldning. Hendes kjærlige Moderherte er en Elskværdighed meer.“ — „Ja Gud skee Lov for vor lille Natalia!“ sagde Svigerfaderen, idet han trak Barnet hen til sig og kyssede det: „I hende lever vor tabte, yndige Leopoldine. Vi gave ogsaa ugjerne Slip paa den lille Harald. Min lille Frue, De har gjort os en stor Sorg ved at berøve os ham, og nu maa De idetmindste sørge for at han besøger os meget ofte.“ — Med hvilket Sind jeg steg i Bognen efter dette Besøg, kan du tænke dig. Jeg kunde ikke lade være at græde. Det var i de første Hvedebrødsdage. Hermann trøstede mig kjærligt, og da de øvrige Bister gave et bedre Resultat, fordobblede han sin Omhed for mig, og jeg glemte snart denne Sorg.

Uagtet jeg netop paa min Bryllupsdag havde fyldt mit tyvende Aar, var mit Ubekjendtskab med Berden

større end mangen Piges der fylder det tolvte. Af de
 overfladiske Betragtninger, jeg havde anstillet over mine
 nye Forhold, havde jeg ikke uddraget Noget, som kunde
 ængste mig for min Personlighed. Jeg tænkte, at naar man
 vogtede sig for at støde mod det Sommelige, naar man
 dertil var smuk og godt klædt, var Dette nok til at ind-
 tage en god Plads i ethvert Selskab; at naar man var
 from, ordenlig og huuslig, og elskede sin Mand, saa
 var Dette nok til at gjøre ham lykkelig. Til min store
 Smerte og Idmygelse lærte jeg snart, hvor slet en
 Rolle jeg spillede i min nye Kreds, samt hvor ubeha-
 geligt denne Omstændighed virkede paa min Mands Til-
 fredshed. Det Selskab, som samlede i de omtalte
 Svigerforældres Huus, bestod egentlig af Slægtninge
 og Benner, som i mange Aar havde levet sammen i et
 stadigt Kredsløb af Selskaber i deres forskjellige Huse,
 hvori nu ogsaa mit var iberegnet. Man gjorde sig vel
 al Umage for at inddrage i denne Cirkel Alle, som i
 Kunst og Litteratur vare i Belten, men disse Personer
 vare dog kun at betragte som Cometer, der flygtigt
 gjenneifare det stadige Planetsystem. I denne Verden
 var jeg som falden fra Skyerne. Alle de Erindringer
 om fælleds oplevede Scener, som man med Behag
 gjenkaldte hinanden, alle Mesterværker i Kunst og Lite-
 ratur, alle Hentydninger paa Sligt vare for mig et
 fremmed, uforstaaeligt Sprog; thi var min Rundskab til

Livet end ringe, saa var den til Litteraturen endnu
 langt ringere. Den skrev sig fornemmelig kun fra Leie-
 bibliotheks=Bøger, som Modehandlerinden laante mig
 Loverdag Aften, til at forlyste mig med om Søndagen.
 Jeg tænkte nu ofte, at disse Søndagsglæder vare langt
 at foretrække for dem, jeg nu skulde nyde; thi Søndag
 var netop den Dag, da vi paa ingen Maade maatte
 mangle i Svigerforældrenes Huus. Her sad jeg nu
 forladt og stille i en Krog med et eller andet Arbeide.
 Nogle Gange fordristede jeg mig til at gennemblade
 nogle Kobberværker, som til almindelig Tidsfordriv laae
 paa Bordet i et Cabinet; men jeg havde intet Begreb
 om hvad en Deel af dem forestillede, og saaledes tiltrak
 jeg mig den Ubehagelighed, at denne min Uvidenhed
 engang kom for Dagen, idet nemlig to Herrer af Sel-
 skabet fulgte ind efter mig, og indløde sig med mig om
 disse Billeder; hvilket forresten vilde være gaaet hen
 uden videre Fortræd, dersom ikke min Mand var kom-
 men til, og havde hentet Stof til mange Dages Er-
 grelse over hvad han kaldte en Prostitution for mig.
 Til alt Dette kom nu den uophørlige Lovtale over den
 afdøde Frue, thi den gik aldrig af uden med Sidehug
 ikke blot til mig, men ogsaa til Vermann, der havde
 fornedret sig til at vælge en sin første Kone saa
 uværdig Efterfølgerinde. Saaledes hørte jeg engang Svi-
 germoderen — ikke sagtere, end at jeg godt kunde for-

staae det — svare en anden Dame, der formodentlig havde yttret sig velvillig om mig: „Na ja! Det er et fjønt Træbillede. Men hun, som der sidder,“ tilføiede hun med et Blik til Datterens Portrait, hvoraf Exemplarer, malede, tegnede, lithographerede i enhver Maaner og Format, vare ophængte i alle Værelser, „hun var Liv og Sjæl og Aand og Alt hvad Menneſket kan være. Men man seer, at det Trivielle kan bringe det Herligste i Glemmebogen.“

Ved utallige lignende Yttringer og ved min hele Stilling opkom i min Sjæl en Bitterhed, som jeg i mine uskyldige Dage ikke havde havt Anelse om. Jeg nærede et virkeligt Had til den Afdøde, for hvis Skyld jeg maatte taale saa mange Krænkelser, og Intet kunde være mig behageligere end at høre hende dadlet. En ugift Dame af forresten sat Alder havde været hendes Veninde, og forsemt aldrig at græde og sukke hver Søndag ved at betragte hendes Portrait. Engang da hun, med sit Pommertørklæde i Haanden, stod hængsunken i denne sorgelige Nydelse, befandt jeg mig hændelsesvis ved hendes Side og lod mine Dine følge hendes. Hun vendte sig til mig og sagde: „Det er et interessant Portrait og overmaade ligt. De har vel aldrig seet hende? Ja, smuk var hun ikke, og — besynderligt nok — man skulde ikke af Udtrykket i dette Physionomie kunne troe, at en saa udmærket Sjæl havde oplevet det.

Thi udmærket var hun. Hun kunde lære hvad det skulde være og gjøre Alt hvad hun vilde. Det forstaaer sig — thi Sandheden maa man jo beskende — hun havde de Feil, som ere store Genier egne: hun var lunefuld, uordenlig, lod Huus og Born skjotte sig selv. Jeg har ofte foreholdt hende det; men som sagt, saaledes ere nu engang alle store Genier.“ — Den Fornoielse, jeg følte ved denne i sit Slags nye Povtale, blev endnu foreøget, da en gammel Major, som altid havde viist sig mig bevaagen, hvistede til mig: „Hun var min Sjæl! ikke mere Genie end jeg, men hun var en Skat for Forældrenes Forsængelighed, medens hun levede, og saa er hun endnu efter sin Død.“ — Jeg var i godt Humeur i mange Dage efter disse Ittringer. Saaledes gjærede de onde Videnskaber i min endnu unge Sjæl.

Et Aarstid var gaaet saaledes hen. Da hændte det sig, at jeg i et Selskab var Bidne til en Dispute mellem to Mænd, som ikke horte til vor almindelige Cirkel. De talede om Opdragelse, om Instituter, og den Ene kom ved Samtales Bending til at sige, at intet Menneske var saa forsomt, at det ikke med god Villie og naturlig Forstand kunde forskaffe sig den fornødne Dannelselse, endogjaa i en Stil-ling, som udelukkede Andres velvillige Medvirkning. Dette var een af de Ittringer, der, ubevidst for Den, som fremfører dem, ligesom bæres til os af en velgjø-

rende Luftning, og som et frugtbart Frokorn faldt lige ned i Sjælen og slaae Rod der. Jeg lyttede begjærligt til hvert Ord, da Den, som havde udtalt denne Mening og nu mødte den Andens Indvendinger derimod, nævnede flere Bøger baade af vor egen og den tydske Litteratur, hvilke, selv uden at man behøvede at regne Oversættelser fra andre Sprog med, vilde lade en ny Dag opgaae for Den, som i sit eget Indre havde Modtagelighed for den. „Den ene Bog,“ sagde han, „vil give Anvisning paa den anden, og en Kreds af venlige, interessante Venner og Lærere vil snart samle sig om Den, der maaskee savner Disse i sin personlige Omgiivelse.“ — Jeg syntes at disse Ord vare som sagte til mig. Jeg gjentog i min Erindring Opregnelsen af disse Bøger, og bad Hermann skaffe mig dem. Han lod til at finde Behag i mit Dnske, og forskaffede mig Adgang til at kunne erholde al den Læsning, jeg vilde forlange. Jeg lærte snart, hvor sande den omtalte Mands Ord havde været. En ny og bedre Verden aabnede sig for mig. I alle mine ledige Timer hengav jeg mig til denne for mig saa nye, saa tiltrækkende Beskæftigelse. Jeg forstod lidt Tydsk, jeg arbejdede mig, ikke uden Moie, ind i dette Sprogs Aand; jeg indskrænkede mig ikke udelukkende til MorfskabsLæsning, og glædede mig usigelig over de Fremskridt, min Videns og Tænkning daglig gjorde. Den

Frugt, min Mand haabede af min bedre Oplysning, høstede han vel ikke; thi i vor almindelige Selskabsfreds var og forblev jeg stum og tilbageholden. Det var mig eengang for alle umuligt her at kunne vinde nogen Frihed; kun stille og ubemærket, ved Siden af En eller Anden udenfor den faste Stof, lyffedes det mig at holde en Conversation vedlige. Hvergang det hændte sig, at en saadan, ikke ganske ubetydelig Person skænkede mig Opmærksomhed og syntes at foretrække mig, [var det ligesom min Mand vendte tilbage til mig med den første, gamle Kjærlighed, da derimod de altid paanye gjentagne Krænkelser havde den modsatte Virkning paa hans Sind og Opsørsel; og uagtet denne vakkende, forfængelige Tænkemaade stedse viste mig Sandheden af dine Bemærkninger, var dog min Hengivenhed for ham saa fast indgroet i mit Hjerte, at jeg altid med Glæde gjengjældte hans Omhed, naar den vendte sig til mig. Den bedste Frugt af mine Studier udeblev ikke: jeg blev roligere, mine forvirrede Tanter klarede sig, og lidt mere Mod og Holdning gjorde min Stilling taaleligere. Saaledes løste jeg mig ofte fra Svigerforældrenes Selskaber, hvor man gjorde Fordring paa min Nærværelse, blot, som det lod, for at sørge over den, og derimod tilbragte jeg Søndag Middag hos mine egne Forældre, om hvis Omgang med min nuværende Freds der aldrig havde været Tale. Naar jeg da om

Afstenen indfandt mig i den mig ubehagelige Cirkel, havde jeg bedre Sind til at taale den.

Flere Aar forløb saaledes uden nogen Forandring. Min Steddatter havde allerede fra sit ottende Aar gaaet i et af Byens fornemste Instituter. Om hendes store Talenter dreiede Samtalen sig uophorlig, endog saa naar hun selv var tilstede. Hun var mig næsten en Fremmed; thi hun indlød sig ikke gjerne med mig, og hvad hun talede med Andre, forstod jeg ikke, da det fra hendes første Barndom var vedtaget, aldrig at tale andet Sprog med hende end Fransk eller Engelsk. Min Stedson derimod, som opvokrede i det fædrene Huus, var mig en elsket Son, mit kjæreste og uundværligste Selskab, der giengjældte min Kjærlighed med trofast Hengivenhed. Han var bestemt til at blive Militair eller til at studere; men til ingen af Delene havde han Lyst, han vilde være Somand. Reiser, Handel og Bandel syntes at være hans Element. Denne Tilboielighed mishagede hans Fader, og efter mange Debatter kom det endelig til et Slags Overeenskomst, og han blev sat i en Handelsklasse i Skolen, hvorover han derimod blev meget ringeagtet, ikke blot af sine Bedstes forældre, men af sin egen Fader, der betragtede ham som altfor langt under den geniale Søster. Han var flittig, forstandig, og gjorde særdeles Fremgang i de Læres gjenstande, hvori han undervistes.

I samme Aar, som vi mistede begge vore Forældre, døde ogsaa Vermanns første Svigerfader. Svigermoderen bosatte sig nu i Slesvig, hvor hun havde Slægtninge, og tog med min Mand's Tilladelse sin Datterdatter med sig. Det store Huus ophørte, den gamle Cirkel udspreddes eller sammentraf sig mere, og min egen Stilling blev roligere og langt bedre. Jeg levede nu meget stille; kun en lille Omgangsfreds samlede sig i vort Huus. Min Mand var sjelden hjemme, han søgte sine egne Selskaber og Udspreddelser. At jeg for længe siden havde tabt hans Kjærlighed, var mig klart; men han var tilfreds med min Opførsel, saavel som med den Orden jeg havde indført i hans Huus; og han viste mig mere Agtelse end i yngre Dage. Jeg var ikke ulykkelig. Jeg dannede mig en Tilværelse efter min Smag. Jeg havde selv ingen Børn. Den unge Harald var Gjenstanden for al min Omhyed; en særegen Blanding af et moderligt og fosterligt Forhold fandt Sted imellem os, vi delede ofte de samme Fornøielser, og i den gode Aarstid vandrede vi Arm i Arm som kjærlige Søskende, og besøgte de Egne, som vare os de kjæreste. Disse Aar, disse Vandringer, dette uskyldige Samliv er af mit hele Liv den eneste Tid, jeg tænker paa med Savn og Glæde.

Snart kom alle de gamle Sorger tilbage, og med fordoblet Styrke, da de drog ind under mit eget Tag

og under Forhold, der vare mig meget pünlige. Min Steddatters Bedstemoder døde, og hun vendte tilbage til sin Faders Huus. Frygt for en Fornyseelse af de gamle Krænkelse greb mig vel, da min Mand med stor Glæde meldte mig den saa høit berømte Datters Komme. Dog overvandt jeg denne Følelse og foresatte mig at gjøre Alt hvad jeg formaaede, for at forskaffe mig en Veninde i denne Pige. Der var kun fjorten Aars Forskjel paa vor Alder, hun var i det Dieblif eet og tyve, og jeg fem og tredive. Paa disse to Epocher af Livet er der jo vistnok en stor Forskjel; men jeg havde dog endnu ikke tabt Smagen for de Nydelse, hvori en dannet Ungdom finder Behag. Jeg ønskede, at det fædrene Huus skulde blive hende behageligt, og modtog hende med Forhaabninger, som jeg strax følte, at jeg neppe vilde see opfyldte. Stiv og fornem kom hun mig imøde. Hun var — efter Portraitterne at domme — ganske sin Moders Billede; de samme vandreblaae, intetsigende Dine, den samme vrantne Mund, den fine, hvide Hud, saa stærkt besaaet med Fregner, at den neppe var tilsyne. Hendes Samtale var hverken oplivende eller behagelig; men selv den værste Fiende maatte lade hendes Talenter vederfares Ret. Hun talede med Færdighed flere levende Sprog, broderede, malede; men især sang hun og spillede Pianoforte med Virtuoso-

fitet. Hendes Fader var henrykt over hendes Fortrin og begjærlig efter at lade dem beundres af Verden, og som en Følge heraf gjorde et selskabeligt og adspredt Liv paa nye sine Rettigheder gjældende. Dog var vor Kreds nu langt mere udvidet; kun Enkelte af den gamle vare endnu tilstede. Men vare de fordums Omgangsvenner i det Hele Philistere, saa vare de nuværende i det Hele Dilettanter, og jeg veed ikke, hvilken af disse to Klasser der er at foretrække. De enkelte Phænomener af en lysere Skikkelse, der, ligesom fordum, viste sig paa denne graae Himmel, kunde ikke formaae at klare den. I denne Omgivelse spillede jeg nu igjen min gamle Rolle, saa meget tungere, som min Mand langt mere end tilforn tog Deel i den Ringeagt, som stedsse viste mig. Selv i Husets Bestyrelse tabte jeg lidt efter lidt min Myndighed. Det hed sig altid: „Det eller det er ikke længere gentilt; det er Noget som gamle Folk ikke forstaae.“ — Disse altid tilbagevendende Udtryk: „gamle Folk, en gammel Kone“ . . . ja her kommer jeg til et Punkt i mine Befjendelser, der vistnok vil retfærdiggjøre din foromtalte Paastand om min Forsængelighed; men det forekommer mig dog som om mine Følelser i denne Henseende vare naturlige og tilgivelige. Det var mig bestandig sagt af min Omgivelse og af mit Speil, at Ungdommens Blomster ikke havde nænnet ganske at forlade mig. Det glædede mig meget. Skønheden var

mig kjær, hvorsomhelst jeg øiede den, og da jeg havde
 udstaaet saamange Idmyggelser for Mangel paa andre
 Fortrin, saa satte jeg maaskee for stor Priis paa dette,
 som endnu ikke var gjort mig stridigt; og maaskee var
 det dog netop dette mit nogenlunde bevarede Udvotes,
 som var den første Anledning til min Steddatters fiend-
 lige Stemning imod mig; thi allerede Dagen efter
 hendes Ankomst indtraf den Omstændighed, at en Herre
 i et Selskab, hvori vi befandt os, yttrede den Forme-
 ning at vi vare Søstre, og da jeg oplyste ham om hans
 Bildfarelse, nærmede sig nogle Damer, som istemmede de
 Artigheder, han ved den Leilighed sagde mig. Natalia
 rødmede hæftigt og greb efter den Tid enhver nok saa
 ringe Anledning til at lade mig høre, at jeg gjorde
 mig latterlig ved at ville synes og ved at være yngre
 end mine Aar. Beständig brugte hun den Talemaade:
 „Det passer sig ikke for en gammel Kone at finde
 Fornøielse i saadanne Ting.“ Eller hvis Noget sagde
 mig et smigrende Ord, loe hun høit og sagde: „Med
 saadanne Flauheder indsmigrer De Dem ikke hos vor
 gamle Moder;“ — thi Talemaader som „Flauhed,
 Dumbhed“ o. s. v. tillod hun sig mod Personer, der slet
 ikke stod i noie Forhold til hende, i den stiltiende For-
 udsætning, at en Person med hendes Fortjenester kunde
 nok sætte sig ud over den Hoslighed, som Andre maatte
 iagttage mod hende og mod hverandre indbyrdes.

vore, næsten daglige Soireer, sad jeg nu omtrent som i gamle Dage i Svigerforældrenes Selskaber. Vort Huus var ligesom en Klub, hvor Indtrædelsen blev betalt med Beundring for Natalia, og efter som Dilettanter altid have en stor Nigdom paa Enthusiasme, saa var den eneste Conversation, som kunde finde Sted, en gjensidig Henrykkelses-Jyttring over de respective Præstationer. Den hele Dag blev der prøvet Musik og sunget, saa Huset gjenlød deraf. Concerter opførtes til langt ud paa Natten; ogsaa blev der hyppigt holdt Dplæsninger af dramatiske Bærker, hvori Enhver læste sin Rolle. Det var næsten altid franske, undertiden engelske Stuespil, af hvilke jeg intet Ord kunde forstaae; og derfor taffede jeg Borherre, thi de enkelte Gange, at denne Kunstnydelse havde fundet Sted paa Tydsk eller Dansk, havde den forekommet mig saa græsselig, at jeg var nær ved at faae ondt. Paa lignende Maade gif det mig med den hyppige Conversation paa Sprog, jeg ikke forstod: jeg var glad ved ikke at kunne følge den tomme Samtale. Al denne Mangel paa skyldigt Hensyn og Agtelse for Huusfruen blev uendelig forøget ved de mange Hentydninger paa den Mesalliance, der engang havde sat mig paa en Plads, hvor jeg ikke henhørte. Engang f. Ex. taltes der om en Mand, som havde ægtet sin afdøde Kones Stuepige. Dette Fruentimmer blev omtalt med stor Foragt; der blev sagt, hun kunde hverken læse eller

skrive, ja endogsaa at hendes Sædelighed stod paa svage Fødder. Ved denne Beretning yttrede En af Selskabet: at en Mand, der fornødrede sig til et saadant Balg, maatte have tabt al Agtelse for sig selv og for sin første Kones Minde. Ved disse Ord loe Natalia, tog sit Glas og raabte over Bordet til sin Fader: „Papa! maa jeg have den Ære at drikke et Glas med Dem?“ Hermann gjorde en fortrædelig Mine; men da de Omfringsiddende ikke kunde holde dem fra at lee, loe han med. Den Bitterhed, det Nag, som ved en saadan Behandling fornyedes og næredes i mit Sind, blev dobbelt dybt og pünligt, da jeg mistede den Æneste, hos hvem jeg kunde udøse mine Klager og finde Deeltagelse. Min Harald, der alt i flere Aar havde arbejdet som Volonteur paa et af vore større Kjøbmænds=Contorer, havde saaledes erhvervet sig sine Foresattes Tillid, at man betroede ham en vigtig Forretning i en fjern Verdensdeel, og da denne ærefulde Sendelse tillige opfyldte hans gamle Ønsker om Soreiser og Ophold i fremmede Lande, saa saa jeg ham gjerne paa denne Maade uddreven af en Stilling, der var trykkende ogsaa for ham, skjøndt mit Hjerte var bristefærdigt ved at sige ham Farvel, og jeg syntes at jeg med ham tabte al Støtte og al Sympathie i denne Verden.

To Aar efter Natalias Hjemkomst kom min

Mand en Dag og meldte os en Fremmed, som han havde indbudet til et Selskab, der var berammet til Dagen efter. „Det er,“ sagde han, „Legationsraad Trolle, en meget rig, meget fin og dannet Mand, der har bragt mig et Brev fra Udlandet, hvorfra han netop kommer hjem. See, det er Noget for dig, Natalia, thi det er en Mand der har reist meget, og med hvem du kan tale alle levende Tungemaal, han taler dem ligesaa godt som du. Lad see at du er smuk og elskværdig imorgen.“ — Da det ved nærmere Forklaring blev oplyst, at denne Herre var en Mand mellem de Fyrgetype og Halvtreds, slog Natalia med Rasken og raabte: „Fy! saadant et gammelt Dyr! — Ak!“ tilføiede hun, kjælende for Faderen: „Jeg veed nok, min egen Papa er i samme Alder eller lidt til; men han er en Undtagelse: han er evig ung, smuk og elskværdig, en fuldkommen Cavaleer.“ — Med saadanne Ittringer og ved den Beundring, hun efter hans Mening allevegne opvakte, lyffedes det hende at vinde en udelukkende Plads i hans Kjærlighed.

Til trods for den ovennævnte Ittring om den bebudede Fremmede, var det dog umiskjendeligt at Natalia lagde an paa at vinde en ny Tilbeder i ham. Han kom, en Mand med et mærkeligt Præg af Dannelse og Omgang med Verden og med et besynderligt ildfuldt Udtryk i Physionomie, Tale og Bevægelser. Min Mand

forestillede ham sin Kone og Datter, og yttrede at denne Sidstes selskabelige Talenter vilde, som han haabede, bidrage til at gjøre vort Huus behageligt for en Kunstfjender som Hr. Legationsraaden. Med et særeget ironisk Smil svarede Denne, at han ikke turde modtage Titel af Kunstfjender, men at han ærede Kunsten og tilbød Skonheden, hvor den viste sig, og lyfkonkede min Mand, der i sin Familie var omgivet af begge Dele. Med disse Ord bukkede han for mig og henvendte tydelig denne sidste Tirade til mig. Ganske mod al Skik i vor Kreds, var al hans Opmærksomhed helliget mig. Ved Bordet sad han ved min Side og underholdt sig med mig med en Courtoisie, der — jeg tilstaaer det — i høi Grad smigrede mig og hævede mit sunkne Mod. Han kom oftere og vedligeholdte stedse den samme Tone. Engang faldt Talen paa et nys udkommet, den Tid meget omtalt, fransk Digterværk. Paa Selskabets eensstemmige Begjæring lovede han at bringe og forelæse det, ja han var endog saa hoslig at gaae hjem for at hente det og kom meget uilfærdig tilbage. Da Alle havde taget Plads om Bordet, fremtog han den lille Bog, men bemærkede i det Samme at jeg var ifærd med at liste mig bort. Paa hans Spørgsmaal svarede jeg, at da jeg ikke var istand til at nyde den Fornøielse at høre ham forelæse, eftersom jeg ikke forstod Fransk, saa vilde jeg benytte denne Time til at skrive et Brev

færdigt, om jeg havde begyndt. „Gi, min bedste Frue!“ udbrod han og lagde Bogen fra sig: „Da ville vi Andre visseelig ikke saa dyrt kjøbe denne Læsning, at vi derved skulde undvære Huusfruens Nærværelse.“ — Alle mine Bønner og Forestillinger vare forgjæves. Endelig greb jeg den Udvei at formaae Natalia til at paatage sig at læse Bogen for den Deel af Selskabet, som ønskede at høre den, medens jeg, fulgt af Legationsraaden og et Par Andre, der maaskee, uden at tilstaae det, vare i samme Tilfælde som jeg, gik ind i et andet Bærelse, hvor vi fordreve Tiden med Samtale.

Den Agtelse og Opmærksomhed, som Trolle saaledes ved enhver Leilighed viste mig, de træffende og mangengang sarcastiske Bemærkninger, hvormed han ofte mødte min øvrige Omgivelses Opførsel, vandt ham naturligviis en høi Plads i min Gunst. Jeg saae i ham en Hævner, en Ridder, der pludselig var fremstaaet til mit Forsvar, jeg saae i ham en Beskytter, en trofast Ven og . . . jeg bekiender det, det varede ikke længe, før jeg i ham saae en Elsker, ja jeg kunde ikke tvivle derpaa, en saa varm, af min Personlighed saa indtagen Elsker, som jeg aldrig havde mødt. Jeg overraskede ham ofte ved at sidde hensunken i at betragte mig, og det i saa dybe Tanker, saa reent fraværende, at det var, som om han vaagnede ved min Tilstale. Engang sagde han med et Udtryk af dyb Smerte:

„Spørg mig ikke om de Tanter, som jeg nærer ved
 saaledes at fordybe mig i Bestuelsen af Deres Skønhed
 og Indre. Det er en Drøm, som opholder mit indre
 Liv; men hvis jeg fortalte den, vilde jeg maaskee tabe
 den liden Deel, jeg har i Deres Venfskab.“ — Denne
 hans lidenskabelige Kjærlighed hævede mig saameget i
 mine egne Dine, var mig en saa stor Modvægt mod
 de Krænkelse, jeg ellers mødte, at det forekom mig
 umuligt at leve uden Trolle, og det syntes mig, som
 om jeg fra min Side deelte hans Følelser. — Ak, tilgiv
 mig, Johan! Jeg er straffet for min Daarlighed.

I Førstningen syntes min Mand at vise mig mere
 Opmærksomhed ved at see en Anden holde mig saa høit i
 Ære; han vaskede i nogen Tid mellem den gamle Godhed
 og den senere Ringagt, men som man kunde forudsee,
 blev Trolle snart dødelig forhadet af Natalia og
 hendes Tilhængere, der paa alle Maader søgte at gjøre
 hans Person latterlig og sværte hans Character ved
 mange Hentydninger paa, at et utilladeligt Forhold fandt
 Sted mellem ham og mig. I Begyndelsen hørte min
 Mand med største Egegyldighed derpaa, men lidt efter
 lidt blev han opmærksom og tilsidst, ikke skinsyg, men
 opbragt paa Trolle og paa mig, og skjulte ikke sit
 uvenlige Sindelag for Nogen af os. Nagtet jeg i
 min Opførsel Intet havde at bebrejde mig, gjorde dog
 Bevidstheden om mine Følelser mig frygtfuld og gav

mig Udseende af at være endnu mere strafværdig, end jeg virkelig var. Det kom aldrig i disse Skjærmydsler til nogen aaben Fejde, men blot til disse mæskede Angreb og Udfald, som matte og svække Modet.

Engang, efter at jeg havde modtaget et Brev fra min Stedson, der ligesom satte mig tilbage i en bedre, uskyldigere Tid og Stemning, gik jeg irecte med mig selv og foresatte mig at tale med Trolle uden Forbeholdenhed og bede ham ikke mere at besøge et Huus, i hvilket han i den senere Tid havde havt Leilighed til at erfare, at kun jeg skønnede paa hans Værd. Min Hengivenhed for en Ven, som jeg kun med mange Taarer kunde anmode om at forlade mig, var vistnok kjendelig udtrykt i de Ytringer, hvormed jeg udførte hiin Beslutning, og heri vil du sagtens undskyldte mig. Trolle var som ude af sig selv. For første Gang talede han med tydelige Ord om sin Kjærlighed. I et lidenskabeligt Udbrud forbandede han de affindige, menneskelige Forhold, der sammenbandt Dem som hadede, og adskilte Dem som elskede hinanden, og udgjød sig i Bitterhed over de kolde, ligegyldige Vægmænd, der, som det hjerteløse Phantom, sadde ved den nedgravede Skat for at bortstrømme Enhver, der seer efter det Lyg, som betegner dens Sted. Med en ham egen rhetorisk Strøm af Ord og med lynende Tone talede han sig ind i en Hæftighed, som forfærdede mig; i denne Sinds-

stemning fastede han sig for mine Fodder og omslyngede mine Knæ. Jorgæves bad jeg ham skjælvende om at staae op, om at være rolig, om at dæmpe sin Stemme, om ingen Stoi at gjøre.

Med Et blev Døren revet op, og min Mand og Natalia viste sig i den. Min Mand foer hæftig ind i Bærelset, Natalia holdt ham tilbage og sagde: „Hust hvad du har lovet mig!“ — Han standsede, men vendte sig til mig og sagde med kvalt Stemme: „Godt, Mariane, smukt og agtværdigt! Efter atten Aars Ægteskab!“ — Jeg vilde tale, jeg vilde holde ham tilbage; men han vendte mig Ryggen. Han rev sig løs og sagde: „Du skal strax høre fra mig.“ —

Jeg var sønderfnuust. Hvad Trolle sagde til mig, veed jeg ikke. Kun erindrer jeg, at jeg bad ham gaae bort, men at han svor aldrig at forlade mig. Efter en halv Timestid kom Natalia ind og og leverede mig et aabent Brev fra min Mand og endnu et Papiir. I dette Brev befalede min Mand mig i faa Ord, strax at forlade hans Huus, for aldrig mere at betræde det, og forbød mig, enten mundtlig eller skriftlig at begjære at oplyse ham om en Sag, hvori han med egne Dine havde seet og med egne Øren hørt meer end Nok, og hvad min naragtige gamle Elsker angik, saa vilde han ikke prøve paa at blæse hans lange, tynde Figurned i Graven, for derved at gjøre ham en saadan Erobring

stridig. Han forlangte kun, aldrig at see Nogen af os, men at jeg strax underskrev en Tilstaaelse om mit Samtykke til Skilsmisse. I min Forbittrelse over denne Tone, i min Angst for at Trolle skulde læse Brevet og endnu værre Ulykker følge deraf, sonderrev jeg det hurtigt og underskrev det andet Papiir. Forstkudt, uden Tilflugt, huusvild og halv bedøvet, som jeg var, modtog jeg Trolles Forslag at føre mig til et Logis i et af Byens Hoteller. En Pige kom og hilste fra Trolsen med Begjæring om Nøglen til min Garderobe og mine øvrige Gjemmer, paa det hun kunde indpasse mine Sager. Pigen svømmede i Taarer. Jeg bad hende besørge min Indpakning, og satte mig i en Krog med luffede Dine. Det forekom mig, som om jeg var halv ude af Verden.

Trolle var gaaet for at gjøre Forberedelser til min Bortflytning. Han kom snart igjen med en Karreet, der i hans Selskab bragte mig til min Bestemmelse. Han førte mig ind i tre store Værelser, der vare beredte til at modtage mig. Jeg troer, at de vare meget elegante, — det var mig Altsammen som en Drom. Han blev hos mig det Øvrige af Aftenen, han tiltalte mig omt og smigrende, men jeg veed ikke hvad han egentlig sagde. Da han var gaaet fra mig, var det som om jeg var undsluppen en Hær af Forfølgere. Jeg følte mig lettet ved at være ene. Jeg samlede mine Tanker, jeg følte

hele Betydningen af min Ulykke, men tillige den Trøst, som en klar Bevidsthed bringer den bedøvede, længe om-
taagede Sjæl. Det var mig tydeligt, at min Kjærlig-
hed til Trolle kun var et Selvsbedrag, og at mit
Hjerte endnu bevarede en Følelse af den gamle Dmhed
for Hermann. Adskillelse lærer os først vore sande
Følelser. Kun i Friheden kunne vi tænke frit. Her-
manns sidste Ord til mig, saa bitre som de vare,
bleve dog sagte med en Stemme og et Udtryk, som er-
indrede om yngre Dages Kjærlighed. Min Beslutning
var tagen. I Nattens Stilhed skrev jeg en Seddel til
Trolle, og bad ham tilgive, at jeg uden hans Vidende
forlod det Tilflugtssted, han havde forskaffet mig, men
at jeg bønfalet ham om ikke at søge at udfinde mit
Opholdssted, men være det eneste Gode, jeg endnu
havde tilbage: min Samvittigheds Fred. Ved første
Daggry ilede jeg med alt mit endnu indpakkede Toi til
den forømtalte Kones ringe Bolig, efter først med mine
sidste Penge at have betalt mit Natteleie og den Bogn,
som man hentede til mig. I fjorten Dage har jeg
nu skjult mig her og levet af Betalingen for nogle Smykker,
som jeg har solgt.

Hvad skal jeg sige mere? Kan du tilgive mig? Vil du
modtage den Forstuede, Landflygtige? Kan du endnu elske
din ulykkelige Søster? Al, Johan! tænk paa vor

Barndom, paa vore unge Dage, paa vor fromme
 Moder! Lad disse Erindringer tale for din stakkels
 Mariane.

Berner vendte Bladet, men sagde i det Samme:
 „Her er endnu et lille Brev, som med en Oblat er
 fæstet til det større. Det er, som jeg seer, fra samme
 Haand, ogsaa dateret Kjøbenhavn, men af 11te Mai,
 altsaa en Maaned senere. Han læste:

Kjære Broder!

Ørd formaae ikke at udtrykke min Tak for dit
 Brev med den deri indsluttede Brev, men fremfor Alt
 for det kjærlige Brodersind, hvormed du bedømmer og
 trøster mig og aabner dine Arme for den Forladte.
 Medrette maa det undre dig, at jeg ikke allerede
 er ilst til dig; men et Par Dage efter at jeg
 havde bortsendt mit forrige lange Brev, blev jeg plud-
 selig overfalden af en hæftig Sygdom, hvoraf jeg siden
 den Tid har lidt og nu først seer mig nogenledes istand
 til at tiltræde den længselfuldt ønskede Reise. Kjære
 Johan! Dine kjærlige Ørd, der lægende have berørt
 min syge Sjæl og formildet dens Bitterhed, min Syg-
 dom, der har ført mine Tanter til Regioner, hvor de

kun altfor sjældent have dvælet, har meget forandret mine Anskuelser; og kunde jeg tilbagefalde mit forrige Brev, vilde jeg skrive et andet, der vel skulde indeholde de samme Beretninger — thi de ere sande; — men de skulde være fremsatte i en anden Tone, en bedre, der mere sommeede sig for den dybt Redboiede, den Bildfarende; thi jeg føler det nu klart, at saaret Forsængelighed, „denne lave Tilboielighed, har forvoldt min Ulykke.“ Disse dine Ord vare en prophetisk Advarsel, hvorpaa jeg ikke nok agtede. Ved din Side i dit rolige Hjem vil jeg stræbe af et fuldt Hjerte at kunne bede: „Forlad, som vi forlade,“ og derved føle mit Sind blive roligt; thi min legemlige Tilstand og en Følelse, jeg ikke kan beskrive, siger mig, at jeg snart skal stedes for Ham, der bad for sine Fiender og lærte os hiin Bon. Nu ikke Mere for denne Gang! Om faa Dage, haaber jeg, skal du see

din taknemmelige Mariane.

Berner lagde Brevene langsomt i hinanden, og rakte dem til Trolle, der, uden at vende sig om, udstrakte Haanden og modtog dem. En Taushed paafulgte. Trolle reiste sig, gav Berner Haanden og sagde med sagte Stemme: „Tak for iaften!“ hvorpaa han gik ind i sit Sovestue.

Næste Dag lod han Berner vide, at han ikke skulde vente ham ved deres sædvanlige Middagsbord, da Forretninger vilde forhindre ham fra at møde. Thomas, som bragte dette Bud, fortalte, at Somanden havde været der imorges, og at Trolle var gaaet ud med ham. Den gamle Tjener glædede sig over at hans Herre nu var saa vel, at han igjen kunde gaae ud.

Om Aftenen, da Berner traf Trolle hjemme, sagde Denne: „Jeg vil bede dig om imorgen at finde dig til vort Middagsmaaltid en Time tidligere end sædvanligt; thi før kan jeg ikke møde dig, da jeg har Forretninger at afgjøre om Formiddagen. De angaae den Somand, som bragte de Breve, du iafte var saa god at læse for mig. Denne Mand er ingen Anden end den Harald Vermann, som omtales i hans Stedmoders Brev. Efter mange Dmtumlinger havde han efter sin Faders Død givet efter for sin gamle Lyst til Søen og sat al sin Formue i et Skib, hvormed han foer og drev Handel. Han var selv baade Rheder og Skibsfører, da han forstaaer saavel Navigation som Handel. Et ulykkeligt Skibbrud i en af de stormfulde Nætter sidste Foraar har ødelagt ham aldeles. Han er gift og bosat i Aarhus, nær ved sin Morbroders Præstegaard. Efter dennes Raad er han tyet til min Hjelp. En Skibsbygger i Randers har et ganske nyt Skib netop færdigt, og har tilbudet ham dette for en

billig Priis. Det er ganske efter hans Ønske. Og han skal have det; Gud skee Lov, at jeg kan give ham det! Jeg føler mig trostet ved at gjøre dette lille Offer til Marianes Aand, thi hendes Brev har dybt bevæget mig. Min deilige Mariane! saa megen Inde, saa megen Forstand, og dog saa lidet paafjernet, saa ulykkelig! Jeg seer nu, at hun saavel som jeg lode os vildlede af et Selvbedrag. Ak! denne Trang til at elske, denne hulde Skygge, der svæver for mig og leder mig til ... jeg tør ikke tænke derpaa! — Nu, som sagt! Imorgen Middag en Time sildigere end ellers. Harald Vermann er vor Gæst paa Restaurationen.“ Med disse Ord tog Trolle Afsked for at gaae til Fru Derbys, hvor han i mange Dage ikke havde været.

Berner saae tankesfuld efter ham, og sagde ved sig selv: „Der gaaer han, let som en Ungling og letfærdig som en Ungling. Han føler sig trostet, siger han! Kan man virkelig troste sig over at have saa stor Deel i et ædelt Væsens Ulykke? Maa ikke et År efter slige Saar aabne sig ved mindste Berørelse og udgyde vort Hjerteblood? Ulykkelig var hun iforveien, denne mig saa interessante Kone; men Tiden kunde jo have bragt mangan Forandring i hendes Stilling. — Nu, borte er borte! og der er dog noget Smukt deri, at hun endnu efter sin Død har været som en hjælpende Genius for den Eneste, som levede hende til Glæde. Rigdom er dog god at have, og vist er det,

Trolle bruger sin mere til Andres end til sin egen Glæde. Han er uidentivl et fuldkomment Aftryk af sin Tidsalder: fin og høflig i Omgang, ædelmodig og gavmild, deeltagende og livlig; men letfindig, sentimental, og vist uden Samvittighed i disse Kjærlighedshistorier, over hvis Følger han saa let beroliger sig, og — det er latterligt, men jeg troer næsten, at han kunde endnu begynde paa noget Vignende, hvis det vilde lyffes ham. — Herregud! jeg kalder ham Fader — det er han for mig — og jeg, som er ung, som selv kun er et syndigt Menneſte, jeg ſidder her og moraliserer og bedrover mig over ham, som om han var min Søn; og dog gribes jeg ofte af den Tanke, at jeg ikke rigtig kan bedømme ham, at noget Gaadesfuldt ligger til Grund for hans Handlinger, Noget som undskylder hans Vildfarelſer.“ —

Da Berner næſte Middag indſandt ſig paa Reſtaurationen, blev han mod Sædvane henviſt til et ſærſkilt Værelſe, hvor der efter aparte Ordre var dækket et lidet, meget ziirligt Taſſel med tre Couverts. Lidt efter kom Trolle og den bebudede Gæſt. Berner fandt i Harald Vermann en vakker Mand, med en ret elſk-værdig Blanding af finere Dannelſe og ligefremt, jovialt Somandsvæſen. Trolle var den behageligſte Bert, det lille Sælſkab meget opremt. Harald tog ſit Glas og ſagde: „Paa min Velgjørerers Sundhed!“ Med

Glædestaarer i Vinene tilføiede han: „Saa bekymret som jeg er reist hertil, saa glad og lyffelig reiser jeg herfra.“ Trolle vinkede Opvarteren, som bragte ham en Flaske Champagne, som han selv greb og lod Proppen med et stort Knald flyve iveiret, idet han sagde, medens han hurtig skænkede den stummende Vin i Glasene: „Med dette Skud saluterer jeg det nye Skib, og udbeder mig den Gunst, at det maa døbes med Navnet Mariane; jeg tænker, dette Navn er os Begge kjær.“ — „Tilviisje!“ raabte Harald: „kjært og uforglemmeligt! Det er ogsaa min lille Datters Navn.“ — „Bravo!“ udbrod Trolle: „Tredobbelt Hurra for Mariane! Skibet Mariane følge Held og Medbor!“ I den gladeste Stemning skiltes derpaa Harald og de Andre.

Dagen efter Madame Bergs foromtalte Fødselsdag var Mørk kommen til Fru Derby, og da han traf hende ene — hvilket var Noget, som de andre Fruentimmer aldrig gjorde ham vanskeligt — udbrod han i Klager og Bebreidelser: „Ja, ja! Det skal sandelig ikke gaae længe paa den Maneer. Det skal vel lyffes mig at rive Masken af Fasten og beskæmme den. Naar jeg med Sort paa Hvidt kan vise Dem og Deres Moder, at dette gamle Svin, denne Trolle, er et Menneffe, der har Andres Død og Ulykke paa sin Samvittighed, saa tænker jeg, at Deres gamle Moder

vil skamme sig ved at coquettere med ham, hvilket hun ialfald burde, og at De ikke vil lade Dem kjonere fra at vise den Karl Døren tilligemed hans værdige Ben og Følgesvend, der er nedrig nok til at leve paa det Afstums Pung." — Fru Derby var ganske forbloffet og lovede Mørk at tage Mod til sig og føie sig efter hans Plan, samt at anvende al sin moderlige Myndighed for at forskaffe ham Lises Ja, dog paa det Vilkaar, at han beviste yende, at hans økonomiske Forsætning tillod ham at ernære en Familie, et Vilkaar, som han paa sin Side lovede med det Allersørste at opfylde.

Sommeren gik nu stærkt mod Enden. De skønne lyse Sommerastener vare vegne for dunklere, af de hemmelighedsfulde Stjerner prydede Nætter. Det syntes, som om Trolles Sjæl sympathiserede med den Stilstand, som indtræder i den Deel af Sommeren, da Roser ere afblomstrede, de første af Aarets Frugter afplukkede og de sildigere endnu ikke modne. En Tomhed, en Ulyst og Slaphed var kjendelig i hans Væsen. Han klagede over den Langsomhed, den Slovhed, hvormed alle gode Forhaabninger og Foretagender slæbte sig hen og ligesom opfyldte den meste Tid af Livet med Længsel og Uvisshed, medens derimod det Onde styrte over os som en Sneelavin. Han talede om igjen at rejse bort, men ønskede dog først at see sin Plan til Berners og Lises Forening bragt istand. I Fru

Derbys Huus var Alting igjen ved det Gamle. Et Par Gange havde Berner, efter den før omtalte Indbydelse, prøvet sin Lykke med at gjøre Visiter der, men Fruen havde modtaget ham med saa fjendelig Uvillie, og enhver Leilighed til at nærme sig Lise var bleven ham saaledes afftaaren, at den eneste Fordeel, hiin Nærmelse til Familien havde bragt ham, var den, at han turde besøge Madame Berg paa de Timer, hun var at træffe i sit eget Bærelse. For hende udgjød han nu sit Hjerte; men hun formaaede kun at trøste ham med det Haab, at Mørks Indflydelse snart vilde være forbi, da hendes Datter ikke gav ham Lise, uden at erholde den Sikkerhed for hans gode økonomiske Forfatning, som han vel havde lovet, men vist ikke var istand til at give, og at Fru Derby i dette Tilfælde rimeligvis vilde være tilgængelig for deres fælles Ønsker. Det Samme sagde hun til Trolle, der med Utaalmødighed drev paa denne Sag og neppe kunde skjule den Modbydelighed, hvormed han saa Mørk der i Huset. Trolle kom i den senere Tid sjældnere, og var ofte stille og tankefuld, med hvor stor Anstrengelse han end bestræbte sig for ikke at lade sin Forstemthed virke paa den underholdende Tone, som han ansaae for en selskabelig Pligt. Han tilstod imidlertid, at en urolig Længsel efter at gjøre en kort Reise havde bemestret sig ham.

En Morgen sagde han til Berner, at han ikke længere kunde modstaae denne Drift, der som en Magnet traf ham til en Reise i Tydskland; men at hans Fraværelse, som neppe vilde blive lang, ingen Forandring maatte medføre i hans unge Vens Stilling, der med den gamle Thomas rolig skulde oppebie hans Hjemkomst i deres fælleds Bolig. Berner havde allerede mærket, at Trolle i den senere Tid hyppigere end tilforn havde modtaget og skrevet Breve til en Advocat i Hamborg, der, som han sagde, var en gammel Ven af ham. I flere Dage beskæftigede han sig nu med at gjøre Tilberedelser til sin Reise.

En Formiddag gjorde han tilligemed Berner et Besøg hos Madame Berg. Efter nogle Diebliffes ligegyldige Samtale sagde Madame Berg: „Jeg havde nær glemt, kjære Trolle, at jeg har en Hilsen til Dem fra en gammel Veninde. Jeg har igaar efter lang Tids Venten faaet Brev fra Grevinde Meerstein. Hendes Pengesager ere nu arrangerede, men desværre uheldigt for hende. En lille aarlig Sum eller Pension er Alt hvad hun faaer efter sin Mand. Hun kommer her til Kjøbenhavn for at sælge sit Gods, saa ondt det end gjør hende at miste det, og saa liden Fordeel hun end kan love sig af dette Offer.“ Madame Berg, som imidlertid havde fremtaget og aabnet Brevet, vedblev nu: „See, her er det Sted som angaaer

Dem: „Jeg hører du har gjort B fjendtskab med Legationsraad Trolle. Hils ham fra mig. Han er min Ungdomsven, der i min Barndom kjærligt pleiede mig, da jeg havde Mæslinger, og ogsaa engang i min Ungdom reddede mig fra en stor Ulykke. Det skal glæde mig at see ham i vort Fædreland.“

Med spændte Træk, stirrende Dine og tilbageholdt Aandedræt, havde Trolle lyttet til hvert Ord af Madame Bergs Beretning. Hun saae forundret på ham og sagde smilende: „Troer De, jeg l ser Noget op af mit eget Hoved? See selv!“ — Med disse Ord rakte hun ham Brevet. Han greb det; men hans Hænder skjælvede saa stærkt, at han, for at skjule sin Bevægelse, vendte sig mod Vinduet, hvor han mange Gange gjenneml ste det betegnede Sted. Derp a lagde han Brevet sammen og betragtede Seglet og Udskriften, og idet han nærmede sig Madame Berg, sagde han, ligesom undskyldende sin T ven: „Det er første Gang, jeg seer vor Venindes Haand.“ — Han leverede nu Brevet til dets Eierinde og greb begge hendes Hænder, som han hæftigt kysede, idet han sagde: „Taf! Taf! tusinde Gange Taf! De veed ikke, hvilken Glæde, De har gjort mig!“ Han var fra dette Dieblif saa fri og saa munter, at Berner, som betragtede ham, sagde ved sig selv: „Du gode Gud! Er han ikke bleven med G t — jeg kunde sige tyve Aar forynget, over at faae en venlig Hilsen

fra en Dame? Man skal rigtig lede efter en Yngling, der saaledes som han fortjener at være Pigernes Zens."

Til Alles Forundring kom Fru Derby nu ind til dem, og sagde meget høflig, at hun bad dem Begge tilbringe Aftenen hos hende. Den gode Hr. Mørk, som vilde forelæse et Manuscript, som en Ven havde laant ham, havde selv ønsket, at de skulde deeltage i denne Nydelse. De modtog Indbydelsen uden at tænke videre over det Vidunderlige i denne Artighed fra Mørks Side. Trolle var altfor opmuntret og Berner altfor begjerlig efter at komme i Lises Nærhed, til at Noget af dem skulde gjøre sig nærmere Betænkning herover. Maadame Berg derimod blev opmærksom, men sagde Intet.

Berner gik strax, Fruen fulgte ham selv ud og luffede efter ham; men da Trolle lidt efter ogsaa gik, passede Lise sit Snit, og fulgte ham ud gennem Entréen. Man kunde see, hun havde grædt. Hun holdt Trolle tilbage og sagde: „O Gud, Hr. Trolle! De vil reise bort! Hvem vil da antage sig mig arme Stakkel? Den fæle Mørk var her før, og talte med Moder, og da han var gaaet, sagde Moder til mig, at nu havde han bragt sine Pengesager i den bedste Orden, og nu skulde jeg ikke længere holde ham og hende for Nar. Jeg har sat alt mit Haab til Dem, og naar De nu vil forlade os" Trolle afbrød hende: „Nei,

søde Eise! nei, jeg reiser ikke bort. Ingen Magt skal drive mig herfra. Altting skal blive godt." — „O hvor De er god!" raabte Eise, og greb hans Hænder. Han kysede hendes og gik bort med et straalende Ansigt. „Hvor han er god!" gjentog Eise, i sin Ustykthighed overbevist om, at hans opgivne Reise var et Offer, han ædelmodig bragte hendes og Berners Lykke. Dgsaa den unge Mand, hvem han ved Middagsbordet meddeelte sin forandrede Beslutning og dertil denne lille Scene, deelte, men dog kun halvveis, samme Tro, og takkede ham med lettet Sind.

Madame Berg, der anede et Slags Uraad, som hun dog ikke nærmere kunde forklare sig, søgte forgæves at udfritte sin Datter. Aftenen kom, det lille Selskab indfandt sig. Man drak Thee, og derefter tog man Plads om Bordet, der var sat midt paa Gulvet i Dagligstuen, med en Stol for Hver af de Tilstedeværende, og en Pænestol for Mørk, samt foran ham en Presenteerbakke med en Carafe Vand, Suffer og en lille Assiette med Syltetoi. Lampen, der allerede var tændt, stod i Nærheden af ham og lod det øvrige Selskab i et noget dunklere Lys. Med en selvtilfreds Mine fremtog Mørk nu en Paffe, som han udviklede af en Convolut, hvilken han lod ligge aaben paa Bordet; han tog sine Briller af, tørrede dem omhyggelig og satte dem paa igjen; hvorpaa han nød en Theeskeefuld af det

omtalte Syltetoi, og en lille Slurk af det Suffervand, som Fru Derby imidlertid lavede til ham. Medens disse To saaledes vare beskæftigede, kastede Maleren sine Dine paa den omtalte Convolut, hvori der var skrevet nogle faa Linier, og med sit skarpe, langsynede Blik kunde han læse Følgende:

„Efter din gjentagne og indstændige Begjæring og paa Grund af din Yttring, at du med dette Manuscript kan redde en uskyldig Familie af en Bedragers Snare, troer jeg ikke at burde forholde dig det, overbeviist om, at du ikke vil gjøre nogen udelicat Brug deraf. Jeg har i den Række af Aar, da det har ligget i min Pult, ikke meddeelt det uden til mine fortroligste Venner, da Intet er mig fatalere end et Dpfog af gamle Historier af denne Art.“

Disse Linier, som blot vare underskrevne med et Par Bogstaver, gjorde Berner opmærksom. Han skjød Papiret ubemærket nærmere til Madame Berg, der sad ved Siden af ham, beskæftiget med et Haandarbejde. Paa et Bink af ham, gjennemløb nu ogsaa hun denne Skrivelse, skjød den derpaa udsomt hen paa sit Sted, og hun og Berner gjorde betænkelige Miner til hinanden.

Mørk tog Manuscriptet og sagde: „Inden jeg begynder paa denne Læsning af et interessant Manuscript, som er mig betroet, maa jeg først gjøre Selskabet opmærksomt paa Følgende: Forfatteren er en Ven af

min Faders Huus, og skjøndt han er endeel Aar ældre end jeg, troer jeg dog at turde rose mig af hans Venskab. Han har reist udenlands i mange Aar og er nu som Væge bosat i en af Provindserne. Under sit Ophold i Udlandet har han optegnet Meget om de forskjellige Begivenheder, han der har oplevet; men tiltrods for sine Venners Anmodning har han aldrig været at besøge til at udgive Noget heraf i Trykken. Dette er nu een af de smaa sande Tildragelser, som han med samvittighedsfuld Troskab har gjengivet."

Efter denne Indledning begyndte Mørk sin Op- læsning. Hans Stemme var tør, præfende og monotou, dernæst hævede han den til en svingende, næsten utaalelig Styrke; men snart glemte hans Tilhørere disse Ubehageligheder over Indholdet af Det, han forelæste, saameget spændte Dette deres Opmærksomhed, af forskjellige individuelle Grunde. Manuscriptet led som følger:

Under mit Ophold i Staden Cöln fik jeg Afgang til den forrige Erkebiskops store Bibliothek, som i visse bestemte Timer stod aabent for Fremmede og Andre, som i videnskabelig Hensigt vilde besøge det. Det var mig sagt at dette Bibliothek skulde indeholde nogle gamle til Vægefunstens Historie hørende skriftlige Optegnelser, med hvilke det meget interesserede mig at blive bekendt.

Da jeg traf meget saa Personer paa dette Sted, saa kunde jeg ugeneert opholde mig her flere Timer ad Gangen; men den Nytte, jeg havde ventet mig, frygtede jeg for ikke at opnaae, da jeg forgjæves gjennebladede flere Samlinger af Manuscripter uden at finde det, jeg egentlig søgte, og hvorom den tilstedeværende Bibliothekar ingen Dplysning kunde give mig.

En Dag, da jeg med Utaalmodighed fortsatte mine frugtesløse Bestræbelser, traadte en midaldrende Mand hen til mig. Jeg havde oftere seet denne Mand her, og lagt Mærke til hans interessante, melancholske Physiognomie. Han pleiede at sidde stille og læse, uden at tale til Noget, ja endog uden at see op fra sin Bog. Nu nærmede han sig og spurgte mild og høflig, hvad jeg saa ivrig søgte? Maaſkee, sagde han, kunde han være mig til Hjælp, da han var vel bekendt mellem disse Bøger. Jeg nævnede ham mine Duffers Gjenstand, og uden mindste Ledet tog han det tykke Bind ud fra Hylden og bragte mig det, idet han imidlertid tilføiede nogle berigtigende Anmærkninger. Da han næste Dag fandt mig fordybet i samme Skrift, satte han sig hos mig, udpegede mig de Afhandlinger, han ansaae for de bedste, og talte med saa stor Sagkundskab, at jeg snart indsaae, at jeg havde en lærd Mand af Taget for mig, hvilket han ogsaa paa mine Spørgsmaal tilstod. Disse for mig lærerige Samtaler fortsatte vi nu

daglig; han syntes at interessere sig for den unge Collega, og engang tilbød han at vise mig nogle sjældne Apparater, naar jeg vilde besøge ham. Han underrettede mig derhos om sin Bolig, der laae lidt udenfor Byen, og nævne de mig for første Gang sit Navn.

Næste Aften indfandt jeg mig punktlig til den bestemte Tid og kunde neppe skjule det Indtryk, dette Sted gjorde paa mit Sind, thi omtrent saaledes havde jeg i min Phantasie forestilt mig en Eremit's Hytte. Det var et lille, lavt, straataft Huus, med Blinranke og Roser, som slyngede sig opad Murene og bedækkede Vinduerne. Allevegne Spor af den catholske Cultus. Vige for Indgangen i den snævre Forstue et Madonnabillede over et lille Alter, hvorpaa en Vase med skønne Blomster og en Lampe. I Blomsterhaven, som omgav Huset, var under et stort Kastanietræ anbragt et Kors, det stod paa en Forhøining af Grønsvær, der lignede en Gravhøi, og baade denne og Korset selv vare behængte med Blomsterkrandse. Husets faa Værelser vare simple som Klosterceller, kun prydede med Bøger, videnskabelige Instrumenter og deslige.

Efterat min Belynder havde vist mig de omtalte Apparater og Mere af Sligt, hvortil vor Samtale gav Anledning, sagde han: „Det er silde; tag tiltakke hos mig med et tarveligt Aftensmaal.“ — Han førte mig ind i et andet lidet Værelse, hvor et reenligt Bord stod

dækket med saa, udsøgte Retter og en ypperlig Viin. Selv nød han ikke Meget, men glædede sig over min friske Appetit. En gammel Tjener, der, som han fortalte mig, i een Person forenede Kok, Kammertjener, Stuepige, og kort sagt, det hele Tjenerstab, opvartede os ved Bordet med et særdeles fornoiet Ansigt. Hans Herre bemærkede Dette og tilføiede: „Min gamle troe Svend glæder sig over en Fremmeds Nærværelse, og i Sandhed, det er ogsaa en Fæst i vor Eensomhed; thi yderst sjældent betrædes dette Huus af Andre end fattige Syge, som søge Hjælp hos mig.“ —

Flere Gange havde jeg saaledes efter Indbydelse tilbragt en behagelig Aften i dette Huus, da min venlige Bert engang spurgte mig, paa hvilket Sted i England jeg var født? „I England!“ udbød jeg forundret. „Ja,“ svarede han: „Er De ikke Engelsmand? Det sagde Erkebispens Bibliothekar, og paa Deres Udtale troede jeg ogsaa at mærke, at De ikke var en Tydsker.“ — „Nei, det er jeg heller ikke. Jeg er en Dansk.“ — „En Dansk!“ raabte han, ligesom forfærdet: „En Dansk! Det er aldrig faldet mig ind.“ Fra dette Dødblik af forekom det mig, som om han saa mig med andre Dine; han blev fiendelig forstemt, og jeg tog snart Afsted.

Efter nogle Dages Forløb saa jeg ham atter, og imidlertid syntes mig, at hine Skyer paa hans Afsyn

vare forsvundne; jeg kom igjen hjem til ham som sædvanligt, og bemærkede med Fornøielse at hans Godhed for mig daglig tiltog.

En skøn Efteraarsaften, da vi sad udenfor hans Dør i den hyggelige Blomsterhave, kom vi til at tale om min forestaaende Bortreise. Forskjellige Omstændigheder havde forvoldet, at jeg flere Gange havde gjort ofte lange Udslugter fra Cöln, men altid var vendt tilbage til denne Stad. Nu var jeg imidlertid nær ved at forlade den for Alvor. Den gode Doctor Cosmus (jeg nævner ham ved hans Dobnavn) yttrede venstelig, at han vilde savne mit Selskab. Han saae taus paa mig og sagde efter et Ophold: „Underligt fores vi hernede af det guddommelige Forsyn, og venligt advare de Hellige os om de syndige Følelser, vi nære. Havde jeg i Begyndelsen af vort Bekjendtskab vidst, at Danmark var Deres Fødeland, saa vilde en ond Følelse, som opfyldte min Sjæl, være traadt imellem os og berøvet mig den Lykke, jeg nu i et heelt Aar har nydt i Deres Omgang.“ — Da jeg yttrede min Forundring over at finde en saa besynderlig Fordom hos en Mand som ham, svarede han: „De har Ret! Det har jeg nu ogsaa sagt mig selv. Men det blotte Ord: en Dansker, jog mit Blod til Hjertet. Jeg vil sige Dem, at en Landsmand af Dem har fordærvet min Ungdom, ja mit hele Liv; jeg er bleven en Sværmer, en menneskesty

Eremit, jeg er ikke bleven hvad jeg skulde have været. Der gives Korsveie i Livet, ligesom i Naturen. Ikke er det altid som med Hercules, at man der møder Dyden og Bøllysten uden Maste, under deres sande Navne; nei, man møder der Svagheden, Videnskaben, mastede som retmæssig Harm, retfærdig, udødelig Smerte, frænket Kjærlighed. Ved Siden staaer Kraften, Haabet; men for Den, som har tabt det Kjæreste, og har ladet Sorgen overvinde hans bedre Bæsen, see de ud som Skyggebilleder; thi de berøre ikke Jorden med deres Fødder." Han taug nogle Minuter, derpaa nævnte han mig Navnet paa en Landsmand, som jeg ikke personlig kjendte, men som jeg aldrig havde hørt omtale uden paa en hæderlig Maade. „Lever han endnu?" spurgte Cosmus med et underligt hæftigt Blik. Jeg kunde intet bestemt Svar give derpaa. „Nei," sagde han, „han er vist død. Han er nogle Aar ældre end jeg, det er jo meget muligt at han er død. Jeg vil være forsonet med ham for hans unge Landsmands Skyld, der saa vennehuldt har siddet hos mig i min Gensomhed. Den hellige Jomfru vil det saaledes, det begriber jeg nu."

Da jeg ikke kunde afholde mig fra at bede ham meddele mig noget Nærmere om denne Sag, sagde han: „Skjøndt Tiden, Naturen og Studeringer kjærligen lindre og tillukke vore Hjerteskaar, saa kan jeg dog ikke

tale om mine. Men i de første Aar, jeg levede i denne min Ensomhed, fandt jeg, at det lettede mig at udtale hvad der beflemte mit Sind, at fortælle det til Papiret, blot for at give mine Tanker Ord. Denne min Ungdoms Historie vil jeg betro Dem til Gjennemlæsning, paa det at jeg dog engang maa opleve, at et mennefskeligt Væsen erfarer og tager Deel i mine ubekjendte Lidelser; thi disse Blade ere ellers bestemte til først efter min Død at komme i en Vens Hænder." —

Han leverede mig en Pakke skrevne Blade, der bare Tegn paa, at de for længe siden havde seet Lyset. Med Begjærlighed læste jeg dem, og tildeels maafkee af individuelle Grunde greb deres Indhold mig med en saa sympathetisk Magt, at mit Sind i lang Tid var ganske opfyldt deraf. Jeg læste dem mange Gange, jeg indprægede dem i min Hukommelse, og tilsidst kunde jeg ikke modstaae den Lyst, inden jeg gav dem tilbage, at uddrage det Væsentligste deraf og overføre det i mit Modersmaal.

Jeg sammendrager i Korthed den temmelig udførlige Beretning om Forfatterens Barndom og tidlige Ungdom. Født i en fornem, adelig Familie, blev han tidlig overgivet i en meget lærd og meget streng Hovmesters Baretægt. Sin Moder havde han aldrig kjendt; hans Fader, der beklædte en anseelig Post ved et tydsk Naboehof, overdrog ham ved sin Død til sin Broders Omsorg

og Formynderskab. Denne Broder var en høi Prælat, bosat i Cöln. Cosmus var den Gang sexten Aar, Hans Tilboielighed havde allerede i nogle Aar ført ham til Studium af Naturvidenskaberne, og hans Dnsste var at hellige sig Vægkunsten. Farbroderen gjorde sig al Umage for at bestemme ham til at vælge den geistlige Stand; han forestillede ham, at det rolige Klosterliv netop egnede sig for hans Granskuinger af Naturen og Videnskaberne, og at Udvøelsen af Vægkunsten heller ikke der var tilløffet for ham. Disse Formaninger fandt dog ingen Gjenslang i det unge Menneskes Sind. „Jeg kunde ikke føie ham,“ siger han: „Jeg erindrede mig altfor levende de Tanker og Følelser, som allerede, saa ung jeg var, havde slaaet Rod i min Siæl. Den saakaldte stumme Natur havde hidtil talt venligere og fortrøligere med mig end Menneskene. Min forrige Hovmester pleiede om Aftenen jævnligt at besøge et Kloster, som laae nær Residensstaden, hvor vi boede. Han gik ene derhen, men tillod mig at afhente ham, naar jeg til en bestemt Tid var færdig med de foresatte Lectier. Disse Vandringer vare den eneste Frihed, jeg nogenstunde nød, de eneste Timer, hvori jeg var ubevogtet og overladt til mig selv. Med alle Sandser, alle Sjæleevner inddrak jeg denne Nydelse. Dyr og Fugle syntes mig fjære Vægkammerater, jeg talte til dem, priiste dem lyffelige, fortalte dem om den Tvang, jeg led, og den

Glæde, jeg nød ved at føle mig fri iblandt dem. Den hele Natur, Træerne hvis Grene, bevægede af en sagte Vind, bøjede sig ned imod mig, Floden, hvis Bølger sloge mod Bredden, syntes mig velvillige Væsner, som talte trostende og muntert til mig. Engang hændte det sig at et Føl, som græssede paa en Eng, løb hen til mig, det var meget tamt, jeg overøste det med Kjærtegn. Det fulgte efter mig, da jeg gik videre, jeg vendte mig bestandig om til det, kyskede og klappede det, og da jeg ikke længere turde lade det følge mig, men maatte jage det fra mig, og saae det som forstræffet at fjerne sig med raske Spring, satte jeg mig paa en Steen ved Beien og græd. Naar jeg efter disse Vandringer kom til Klofret, naar den alvorlige Portner aabnede den tunge Port og indlod mig i den mørke Klostergaard, naar jeg gik igjennem de dunkle, hvælvede Gange, hvor en og anden bleg, frumboiet Skikkelse gik mig taus forbi og forsvandt som en Skygge, medens hans sagte Fødttrin gjenlode i den øde Hvælving; naar jeg siden sad allene og ventede paa min Hovmester i Priorens Forgemaak med de malede Binduesruder, det store Crucifix, de paa Bæggene ophængte Malerier, som forestillede døende Martyrer eller den yderste Doms Skræk: da forekom Klosteret mig som en saa skærende Modsatning til den Aand, der taler til os i Guds frie, venlige Natur, at det syntes mig, som om de fromme Brødre

forsyndede sig ved at lade sig forstandses bag disse sørgelige Mure." —

Cosmus fortæller nu, hvorledes det lyffedes ham at faae sin Farbroders Tilladelse til at følge sin Tilbøielighed og reise til et Universitet, hvor han hengav sig med Iver til sine medicinske Studier. Han siger: „Jeg lærte nu vel at indsee, at Naturen ofte var grusom mod Mennesket; men dog sagde jeg mig ofte selv, at vi gjorde den Uret, at vi kun ikke forstode dens Sprog, ikke kjendte de Lægemidler, som den med gavmild Haand rakte os; at vi forsømte at gribe de Midler, som det overgik dens Magt at skjænke, og glemte de aandelige Kræfter, som paa eengang opholde og odelægge Legemet. Jeg brændte af Iver for at bryde mig en ny Vej, for at giennemskue, lindre og læge de sjælelige og legemlige Under. Saaledes opflammer Haabet og Modet den lyffelige, af Videnskabernes Aande endnu uberørte Ungdom." —

Efter at have fuldendt sin academiske Løbebane og reist i fremmede Lande kom Cosmus ved fire og tyve Aars Alder tilbage til Cöln. Hans Farbroder, en streng Geistlig, men en liberal og forstandig Mand, tog kjærlik imod ham, gav ham Ophold i sin egen pragtfulde Bolig, og overleverede ham til fri Raadighed hans Faders efterladte Formue, der sikrede ham et anstændigt Udkomme. En gammel Læge, Prælatens Ven, tog sig

desuden af ham, stod ham bi med Raad og Daad, overlod ham af sin Praxis, og — siger vor Forfatter: „Ethvert Menneske har vistnok ligesom Aaret sin Rosentid. Dette var min; men den var fort.“ — Hvad der imidlertid gav denne Rosentid sin Duft og Farve, var en ung Pige, som han ved sin Hjemkomst fandt indført som en Datter i Prælatens Huus. Det var en vidtloftig Slægtning af den geistlige Herre, i hvis Hænder den døende Moder havde overgivet hende. Cosmus nærmede sig hende, paa Grund af dette Slægtskab, med en Fætters Frihed, og forelskede sig hæftigt i hende.

Vi ville nu, med ringe Forfortæller, lade ham selv tale, udeladende imidlertid, som det bør sig, alle Familienavne og hvad som alt for tydeligt udpeger disse, og forresten stræbe saa ordret som muligt at gjengive hans Beretning:

Hvorledes kunne Ord, eller Pensel, eller Meisjel fremstille Josepha? Engang sagde En til mig: „Hun er deilig som en Engel!“ Jeg faldt i Tanke ved denne Utttring, og fandt den ikke betegnende. Thi hendes Skønhed havde, iffe Udtrykket af det stille himmelske Sendebud med de hvide Binger. Men hvorledes da? spurgte jeg mig selv. Som Aphrodite, sagde jeg. — Ja Dine som Gudindens, saa smægtende og dog saa brændende; men disse Dine ere dunkelblaae, iffe sorte

som Elskovs-Gudindens. Denne Skikkelse er lille og barnlig uden Yppighed. — Som Psyche? Som Gratien? Heller ikke! — Naar jeg overrasker hende om Morgenens dansende i Haven, smilende, saa de hvide Tænder skinne langt fra, med rosenrøde Kinder, med lette Spring, saa de smaa Fødder neppe berøre Jorden, og den brogede Dragt flyver for Vinden, da synes hun meest at ligne en fremmed Fugl med Binger, der spille i pragtfulde Farver, en Fugl fra et sydligere, varmere, livsfuldere Clima. Og denne Fugl vil min Farbroder indspærre i Klosterets Buur! Aldrig kunde Noget være mere unaturligt, mere oprørende! Jo mere jeg lærte Josepha at kjende, jo mere bestyrkedes jeg i denne Mening. Hun var en forunderlig Blanding af inderlig hengivende Omhed og brændende Hæstighed. Hver Morgen tidlig, inden Prælaten stod op, mødtes vi i Haven. En Hovmesterinde, som min Farbroder havde givet hende, fulgte vel med for et Syns Skyld, men ogsaa hun derfor, thi det var en døsig, ligegyldig Person, der enten slentrede halv sovende bag efter os, eller satte sig til Hvile i den første den bedste Lovhytte, og lod os al mulig Frihed. Naar Josepha i disse Morgentimer traf mig i Haven, løb hun mig altid imøde, tog min Arm og talede venligt, fortroligt og lystigt med mig. Troede hun at see mig bedrovet eller upasjelig, overvældede hun mig med Omsorg og Godhed, men

kom vi derimod i Samtalens Gang til at modsigge hinanden, opfattede jeg mig i ringeste Maade mod hendes Willie, da blev hun alvorlig vred og udbrod i Bebreidelser imod mig. Foreslog hun mig f. Ex. at tage Deel i en musikalisk Underholdning, en Pæsning eller en Spadsereefart paa en Tid da mine Sygebesøg afholdt mig, lod hun denne Undskyldning ikke gjælde, men vidste tusinde Udveie, paa hvilke jeg uden Ansvar kunde underordne min Pligt hendes Willie. Var jeg da ubevægelig, kunde hun blive saa forbittret, at hun — ikke i Spøg, men i Brede — afrev Blomster og Blade og kastede mig dem i Ansigtet, medens hun udbrod i lydelig Graad. Men kun i faa Minuter varede disse Paroxysmer. Diebliffet derefter var hun Sagtnodigheden selv, og støttede sig ligesom træt og lidende paa min Arm.

Daglig folte jeg, hvorledes nye Baand trak mig til denne Pige. Jeg havde kun liden eller ingen Omgang med mine Jævnaldrende, ingen fortrolig Ven. Min klosterlige, indskrænkede Opdragelse havde gjort mig tilbageholden og uskiftet til at behage i den store Verden. Men med hende var det, som om en Trolldom løsneede min Tunge og oplivede mit hele Væsen. Jeg var ikke blot forelsket i hende, men alle de ædleste Følelser, som et menneskeligt Bryst kan rumme, havde jeg helliget hende allene.

Saaledes hengik et Aar, uden nogen Forandring;

thi Josephas Moder havde bestemt, at hun først ved sexten Aars Alder skulde indføres i Klosteret, og hun var ved Begyndelsen af vort Bekjendskab kun femten Aar. Flere Gange i dette Tidsrum gjorde jeg min Farbroder opmærksom paa, hvorlidet en saadan Character passede sig for Klosteret, og bad ham bønligt at vise hende samme Estergivenhed, som han havde viist mig; men han var utilgængelig for mine Forestillinger. „Med dig,“ sagde han, „er det en anden Sag. Du kan vel finde din Vej til Himlen uden at gaac den gjennem Klosteret. Men hendes hæftige Sind fører hende lige ind i Verdens Fristelser og Synder. Hun maa blive den bordsfærdige Magdalene, uden at have været den verdslige. Det var ogsaa saaledes hendes Moders Billie.“

Jeg elskede hende. Hvilke Planer og Forhaabninger jeg nærede, kan Enhver let gætte. Jeg talte med Josepha om Prælatens Hensigter. De vare hende bekjendte; men hun syntes ikke alvorlig at have tænkt paa sin Fremtid, eller at kjende synderligt til det egenlige Klosterliv. Om kort Tid skulde en ung Nonne indflædes i et herværende Kloster. Efter vor Døds Billie skulde Josepha være tilstede, og siden i de samme Dage rejse til en Tante, en fornem Dame i den nærmeste Residens, hvor der netop ved Høffet skulde gives en glimrende Fest. Under den omtalte Dames Opsyn skulde hun ogsaa deeltage i denne, ifølge den Skik, at

en ung Pige af Stand, som tager Sløret, først skal være indført i Verden. Snart skulde hun imidlertid komme tilbage og tiltræde sin Bestemmelse. Josepha glædede sig barnligt til Ceremonien som til Festen, og hvor pünlige alle disse Forberedelser end vare mig, opfattede jeg dog at indvie Josepha eller Prælaten i mine hemmelige Ønsker, indtil denne dobbelte Fæst var overstaaet. Jeg troede vist, at Josepha, ved at være Vidne til den hjertegribende Klosterscene, vilde blive gjennemtrængt af Afsty for denne Bestemmelse, og at det strax paafølgende Syn af Verdens Herlighed vilde tiltale hendes livlige Gemyt i samme Grad. Jeg længtes nu, ligesaameget som den unge Pige, efter den første, sorgelige Fæst. Jeg Daare! jeg drømte ikke om, at den indviede mig selv til Sorg og Savn.

Den store Dag kom. En overordenlig Menneskemasse strømmede til Klosterkirken. Mange Fremmede vare komne langveis fra, for at see denne Hoitidelighed, som i nogle Aar ikke havde fundet Sted. Josepha kom ved min Farbroders Haand; men da han havde Functioner ved Ceremonien, overlod han hende til min Beskyttelse, og anviste os en af de fornemste Pladser i Kirken, imedens han selv gik ind i Klostret. Efter Ceremonien, sagde han, vilde han afhente Josepha til at gjøre et Besøg derinde hos Priorinden og lykønske den nye Nonne.

Jeg sad nu ved min Elskedes Side og betragtede hende. Hun straaede af Guld og Juveler og endnu mere af Glæde. Mine Dine faldt imidlertid paa endeel Personer, som indtog et Slags Gæstplads i Kirken. En Bekjendt sagde mig, at det var fornemme Fremmede, Diplomater fra de nærmeste Hoffer med deres Familier. Det, som mellem Disse havde tiltrukket sig min Opmærksomhed, var en ung Pige, som var paa Josephas Alder, og hvis Lighed med denne var paaafaldende. Dog bragte denne Lighed mig til at fornye de forhen omtalte Betragtninger over Udtrykket af Josephas Skønhed; thi denne fremmede Pige var virkelig deilig „som en Engel,“ uagtet hun, idetmindste i mine Dine, ikke var saa skøn som Josepha. Men Udtrykket i hendes ogsaa dunkelblaae Dine var saa fromt, saa resigneret, saa væemodigt, at til hende passede de hvide Vinger og Palmegrenen, for at viste Trøst til den Syges og Kummerfuldes Leie. Hun var i Galladragt, som alle Andre; men en vis Simpelhed udmærkede hende. Ceremonien begyndte, den unge Novice, som skulde indklædes, var en Pige af Stand, ung og smuk. Hvilke Grunde der bevægede hende til at tage Sløret, er mig ubekjendt; men Rygtet paaastod, at dette Skridt var aldeles frivilligt fra hendes Side. Da hun blev ført frem i den verdslige Pragt, som hun for sidste Gang bar, vare hendes Kinder rosenrøde og hendes Dine glind-

sede som af Begeistring. Hun afkastede sin Pynt og sine Smykker med smilende Ansigt; men længere hen i den sorgelige Høitidelighed, da man affaar hendes smukke brune Haar, og iforte hende den grove, tunge Nonnedragt, blev hun bleg, og store Taarer trillede ned fra de nedslagne Dine. — Jeg saae paa Josepha, hun var bleven ligesaa bleg som Novicen, hun skjælvende, greb sagte min Haand og hvisskede: „Jesus Maria! Det er jo græsseligt.“ Jeg trykkede hendes Haand og svarede: „Tænk, om det var dig!“ — „Al!“ sagde hun: „Den hellige Zomfru forbarne sig over mig!“ — Med Glæde horte jeg disse Ord.

Under den lange Ceremonie havde jeg af og til holdt Die med den ferømtalte fremmede Pige. Hun var saa angreben af denne Scene, hun græd saa hjerteligt, at en aldrende Herre ved hendes Side syntes opbragt over hendes altfor synlige Bevægelse og med vrede Miner anviste hende en Stol bag hans egen. Jeg antog denne Herre for hendes Fader; han havde tykke, sneehvide Haar, og en Orden paa Brystet. Den unge Dame syntes nu, usæet af ham, med Dinene at søge og tilvinke En, som sad i en lille Afstand; og jeg bemærkede nu en ung Mand, der med ufravendt Blikke besvarede hendes Diekast, medens Taarerne trillede ned ad hans Kinder, ham selv, som det syntes, ubevidst. Han sad ved en Side, ganske nær ved os; kun

i Profil kunde vi see hans Ansigt. Med hjertelig Sympathie betragtede jeg denne stumme, og dog saa veltalende Scene. Denne yndige Pige, sagde jeg ved mig selv, er maaskee af den haarde Fader dømt til Klosteret, hun begræder skjælvende sin egen Skæbne i denne Nonnes, og hun og hendes Elsker sende hinanden bittersøde Afskedsblikke. Jeg gjorde Josepha opmærksom paa den forømtalte Lighed med hende selv og paa den unge Mand nær ved os. „Ham har jeg længe seet,“ svarrede hun: „O hvilket herligt Physionomie! hvilke elskovsfulde Dine! hvilke fine Træk om hans Mund! Ulykkelig den Pige, han begræder!“

De Tilstedeværende havde næsten Alle fiernet sig; kun den unge Mand blev siddende med forslagte Arme, seende hen for sig, som i dybe Tanker. Da min Dnkel nu i al sin pontificale Pragt kom tilbage og gik forbi, vaagnede han som af en Drøm, reiste sig og bukkede ærbødigt for ham. Farbroder vinkede Josepha, tog hendes Haand og førte hende henimod Indgangen til Klosteret. I det Dieblif, hun gik forbi den Gremmede, standsede hun, saa hun nødte Prælaten til ogsaa at standse nogle Secunder. Josepha og den unge Mand fæstede deres Dine stift paa hinanden. Jeg glættede, at hendes Lighed med hans formeentlige Elskede frapperede ham, som mig.

Josephas Opmærksomhed og hendes Lovtale over

denne Ubefjendte var mig visseelig ikke behagelig. Dog tænkte jeg ikke mere derover, før jeg et Par Dage efter, ved den forømtalte Hoffest, atter traf denne Fremmede. Mod Slutningen af et Bal saae jeg ham dansende med Josepha og give hende Armen ved en Spadsjeretour, som vi henimod Morgenstunden foretog os igjennem den illuminerede Slotsgrave; ja der var endogsaa nogle Minuter, hvor dette ivrigt converserende Par aldeles blev borte for mig og min Tante, som jeg havde givet Armen. Vi reiste næste Aften, for at vende tilbage til Cöln i Tantes Selskab, der selv vilde overlevere den unge Slægtning i vor Onkels Varetægt. Hun gjorde Josepha Bebreidelser for hendes uforsigtige Opførsel. Josepha taug; men da jeg ikke kunde tvinge min indre Fortrydelighed og ligeledes vovede at komme med mine Bemærkninger, blev hun vred og hæftig, græd og loe tillige af min Hovmestertone, som hun kaldte den. Vi kom hjem, den hele Sag blev ikke mere omtalt, og fra min Side var den glemt.

Engang, en Maanedstid efter, var jeg med min gamle Doctor reist til en syg Ven af ham, en Familiefader, hvis kostbare Liv vi troede ved vor Kunst at have reddet. Da jeg efter en Uges Fraværelse kom tilbage, lod min Farsbroder mig strax kalde til sig. Jeg fandt ham i en misfornøiet Stemning, og til min Forfærdelse betroede han mig at have opdaget, at Je-

sepha stod i en hemmelig Kjærlighedsforstaaelse med den ovennævnte Fremmede, der hver Nat steg op ad Espalier-Bæggen til hendes Vindue og taledede med hende. Dog havde hun aldrig endnu modtaget ham i sit Kammer eller var kommen ud til ham. En Tjener havde angivet denne Sag for Prælaten, og Denne havde strax ladet Josepha og Hovmesterinden kalde. Den Sidste, som vidste af Jngenting, havde han strax affsendt. Josepha derimod havde uden Omsvøb tilstaaet Allet. I største Videnskab havde hun fastet sig for hans Fødder og bønfalet ham om at forene hende med denne unge Mand, hvis Navn hun havde nævnet ham, og som min Onkel nu gjentog. (Jeg vil her kalde ham ved hans Døbenavn: Ferdinand.) Berøget ved hendes Taarer og Bønner havde den godmodige Onkel ladet Elskeren bede om en Samtale. Han var ogsaa kommen. „Det er,“ sagde Farbroder, „en smuk Mand med fine Sæder. Han er fra Danmark, og, som han har beviist mig, en rig Faders eneste Søn og Arving. Men han er ikke Adelsmand, og hvad som værre er, ikke Catholik. Følgelig kan han ikke ægte Josepha, uden idetmindste at gaae over til den rettroende Kirke. Men Dette afflaaer han paa det Bestemteste, og hiin Forbindelse maa saaledes af dobbelt Grund anses for umulig. Et særegt koldt Blod maa udmærke disse nordiske Mennesker; thi meget rolig og fattet horte han paa

mine Grunde til at modsætte mig hans og Josephas Forening, og uden synderlig Bægning gav han mig sit Løfte strax at reise bort og blot at sige hende et skriftligt Farvel. Dog forlangte han til Bederlag mit Ord paa, at jeg hverken ved Tvang eller Overtalelse vilde bevæge hende til at tage Sløret. Dette Løfte har jeg givet og vil holde det, skøndt mod mit Dnske og mod hendes afdøde Moders Willie; men der er endnu en Bevæggrund, som har bestemt mig: Jeg veed, du elsker hende; forskaf dig hendes Ja, og jeg forener jer. Eders Slægtskab er kun langt ude, og Dispensation let at erholde. Jafte's er Ferdinand reist, og, som jeg haaber, alt langt borte. Denne Løfte og dette aabne Brev har han leveret mig til hende. Bring du hende begge Dele og Efterretning om hans Afreise."

Bestormet af de stridigste Følelser havde jeg hørt paa Prælatens Ord. Dpfylgt af Taknemmelighed for hans Godhed, men i stor Forvirring modtog jeg den vanskelige Mission, han paalagde mig. Efter hans Dpfordring læste jeg Ferdinands Brev. Det var nogle faa hjertelige, men ikke elskovsfulde Linier. Da han fattede, sagde han, hvilke store, uovervindelige Hindringer der lagde sig iveien for deres Forening, ikke blot formedelst hendes faderlige Bens Willie, men paa Grund af Forholdene selv, saa domte han sig til en frivillig Forviisning, medens det endnu var Tid, medens ingen

Skygge af utilladelig Fortrolighed formorskede den rene Hengivenhed, der havde truffet dem til hinanden. Ved at mindes ham skulde hun tænke, at han ikke var værdig en Godhed som hendes; ved at mindes hende vilde han med Stolthed og Taknemmelighed erindre de Dødsblikke, han havde levet i hendes Nærhed, og aldrig glemme hende. Med dyb Beemod sagde han hende Farvel og bad hende modtage det medfølgende Perlebaand, som et Symbol paa de Taarer, hvormed han tog en bestandig Afsked fra hende. I et Par nedensaaende Linier underrettede han hende om hendes Befrielse fra Klostret, hvilket han kaldte en stor Trøst, som han tog med sig.

Jeg kunde Intet have at indvende mod dette Brev, heller ikke — det følte jeg — havde jeg egentlig Grund til at beklage mig over dets Forfatter; dog var min Sjæl fuld af Bitterhed imod ham. Jeg skar Tænder ved Tanken om, at jeg skulde være Vidne til Josephs Smerte ved at erfare hans Bortreise; og da jeg nu saa denne Smerte, da verlede et indre Raseri med Medlidenshed i mit Sind. Bleg og ubevægelig læste hun Brevet, derpaa overlod hun sig til sin Fortvivlelse, sendtes Brevet, kastede Perlebaandet paa Gulvet og traadte paa det, idet hun kaldte Ferdinand en Forræder, en Feig, en Trolos. Derpaa undskyldte hun ham og vendte sin Vrede mod Farbroder og mig. „I have

nødt ham til dette skjændige Skridt! Han elsker mig! han vil aldrig glemme mig! han græder for mig!“ Med disse Ord tog hun Perlebaandet op, søgte Stumperne af Brevet sammen, og bedækkede begge Dele med Kysse og Taarer. Saaledes vedblev hun en Stund, indtil hun, udmattet og greben af en feberagtig Skjelven, hensank i en døsig Slovhed. Jeg kaldte paa hendes Piger, lod hende bringe tilfængs, og bragte hende Lægemidler, som hun ikke var at formaae til at modtage af mig. Hun forlangte at være allene med en af Pigerne, som hun yndede, og jeg fjernede mig i en Tilstand, der ikke var ulig hendes egen.

Næste Morgen indfandt jeg mig for at spørge til hendes Befindende. Hendes Dor var luffet ilaas. Jeg kaldte hendes Piger. Den ene af Disse, som den foregaaende Dag var bleven fjernet tilligemed mig, indfandt sig nu, og sagde, at den anden Pige, ved Navn Magdalene, havde tidlig om Morgenens underrettet hende om, at hun med sit Herskabs Tilladelse gik et Par Timerstid hjem til sin Moder, som boede i Byen, og at hun imidlertid tog Nøglen med til sin Frosens Kammer, hvilket Denne havde befalet hende, paa det at hun uforstyrret kunde sove. Da det blev Middag, uden at Magdalene lod sig see, sendte min Farbroder Bud efter hende. Hun kom, og forklarede med al Fripostighed, at hendes Frosen havde betroet hende, at hun inden

Dagens Frembrud vilde gjøre en Balsfart til det hellige Billede i Capellet en Mål fra Byen, og begjært at laane en landlig Dragt, som Magdalene havde baa-
ret, da hun tiltraadte sin Tjeneste, paa det hun ydmyg, ubemærket og ene kunde gaae sin fromme Vandring, og af samme Grund havde hun beselet hende at fortie hendes Graværelse. Inden Natten vilde hun være hjemme igjen. Prælatten fandt denne Forklaring ikke urimelig; men jeg anede Uraad, især da min Tjener fortalte mig, at han Aftenen iforveien havde seet Magdalene komme ud fra Posthuset, hvilket hun, paa mine Spørgsmaal, nægtede. I Josephas Bærelse stod Alting som det pleiede. Alle Gjemmer vare tillukkede, og ingen Røgler at finde. Jeg fastede mig paa en Hest og ilede til Capellet; men intet Spor af Josepha var at opdage paa denne Vej. Nu begreb min Farbroder saavel som jeg, at vi vare bedragne, at den trolose Danske paa een eller anden Maade havde vidst at berøve os hende. Vi søgte strax at følge hans Spor. Ved vore Undersøgelser erfarede vi imidlertid, at han virkelig var reist fra Byen den bestemte Aften, og ganske ene. Han maatte altsaa være kommen tilbage for at afhente hende, eller hun maatte være fulgt ham. Jeg erfarede, at han havde taget Postheste til en Station, man nævnte mig. Jeg reiste usfortøvet derhen, og fulgte ham fra Station til Station, til jeg næste Dag

kom igjennem en Landsby, hvor man fortalte mig at en Herre, der efter Beskrivelsen syntes mig at være ham, havde opholdt sig her en Dag over, og var henimod Aften vendt tilbage ad den Vej, han var kommen, men var ud paa Natten kommen kjørende med et Fruentimmer i sin Vogn, og, strax efter at have skiftet Heste, reist videre. Damen havde Ingen seet, hun var ikke stigeet ud af Vognen. Denne Beretning ledte mig paa et Bilspor, og efterat have forfulgt dette i mange Dage, og tilsidst overbevist mig om min Bilsfarelse, vidste jeg ikke bedre end at vende tilbage til den Station, hvor jeg sidst troede at have været paa rette Vej.

En Dag henimod Aften kom jeg til Weimar og steg af i et Hotel nær ved den skjenne Slotshave. Min første Forretning var her som allevegne at erkundige mig om de Reisende, som logerede der. Strax erfarede jeg, mod al Formodning, at jeg var ved Maalet. Under sit eget Navn havde Ferdinand opholdt sig her saalænge, at han maatte være reist lige hertil fra Cöln. Folkene i Hotellet sagde, at et Par Dage efter hans Ankomst var hans unge Frue ogsaa kommen hertil. „Det var curiøst nok,“ tilføiede Dyrparteren: „En Morgen, jeg kom op til Herren, stod hun i Bærelset, og Portnerkonen paastaar, at hun er kommen ud paa Natten tilfods, i Bondedragt, med en Byldt under Armen; men Portnerkonen har vel drømt. Saame-

get er imidlertid vist, at hun aldrig gaaer ud uden om Aftenen; saa spadserer hun med sin Mand i Slots-
haven og har altid Sløret for Ansigtet. Men hvad!
Det kommer jo ingen ved!" — Ak, jeg følte altfor
godt, hvem det vedkom!

Det varede ikke en Time, før jeg fra mit Vindue
saa Josepha ved Ferdinands Arm at komme ud
fra Hotellet og tage Veien henimod Slotshaven. Det
var en Efteraarsaften, men endnu i Skumringen, og
Luften var klar. Jeg kunde ikke tage fejl af at det
var dem. Jeg skyndte mig at følge dem. Indsvøbt i
min Kappe, med min Hat trykket ned over Ansigtet,
fulgte jeg saa nær som jeg turde. De syntes at være
i en Ordstrid. Med dyb Bevægelse gjenkjendte jeg den
Stemme, den halv grædende, for mig saa rørende
Stemme, hvormed Josepha pleiede at tale naar hendes
Sind var oprørt. De gik ind i et Krat i Haven
og satte sig paa en Bænk, der stod med Ryggen mod
et Træ. Bag dette stillede jeg mig, og tabte intet Ord
af deres Samtale. I hæftige Udtryk beklagede Josepha
sig over, at Ferdinand vilde forlade hende
og lade hende blive ene og forladt tilbage paa dette
fremmede Sted. „Nei, kjæreste Barn!" sagde han:
„hverken ene eller forladt. Om saa Dage kommer
jeg igjen, og som jeg har sagt dig, vil jeg imidlertid
overgive dig i en agtværdig Families Baretægt; en

Landsmand af mig er bosat her i Nærheden, han skal
 være din Beskytter, medens jeg er borte." — "Men
 hvorfor skal du bort? Hvad vilde den Ulykkesfugl, som
 igaar kom hertil og talte ene med dig?" — "Han
 vilde underrette mig om at en kjær Person var i Fare,
 og opfordre mig til Redning, om jeg vidste noget Raad."
 — "En kjær Person! En Mand vil jeg haabe?" —
 "En, for hvem jeg vilde give mit Hjerteblood. O hjære
 Josepha! Hold mig ikke tilbage, jeg er allerede bleven
 et Dogn for længe. Vil du vel afholde mig fra min
 Pligt?" — "Nei jeg vil ikke; men tag mig med." —
 "Tag dig med! Nei umuligt!" — "Hvorfor ikke?" —
 "Alt, bedste Pige! En Mand kan have Ting at afgjøre,
 hvorved et Fruentimmer kan være ham til Hinder." —
 "Forklar mig da idetmindste det Hele!" — "Det kan
 jeg heller ikke! Men lad det være dig nok, at jeg hel-
 ligt forsikkrer dig, at det er Pligtens og Grens Bei-
 jeg vil gaae, og at jeg skal komme snart tilbage." —
 "Alt, du bedrager mig! du elsker ikke som jeg, du tæn-
 ker paa at forlade mig paany!" — "Nei ved Gud
 ikke! Efter Alt, hvad der nu er steet, kan jeg ikke for-
 lade dig. Naar jeg kommer tilbage fra Cassel, ville vi
 strax reise til Cöln til din Onkel. Jeg vil besjende Alt
 for ham og anraabe ham om at give os sit Samtykke."
 — "Dg du vil antage vor saliggjørende Tro?" —
 "Nei det kan jeg ikke." — "Hvor kan du da troe at

erholde hans Samtykke?" — "Saa vil jeg idetmindste skrive ham til. Jeg kan ikke taale, at han skal ansee mig for en Bedrager. Han er din Belgjører og elsker dig." — "Men naar han dog vil adstille os?" — "Saa finde vi vel paa Raad." — "Og hvilket?" — "Al jeg veed det ikke! Mit Hoved er saa forstyrret, saa uroligt, indtil jeg har udrettet mit Grinde i Casfel. Lad mig derfor reise og komme rolig tilbage." — "Forræder!" raabte Josepha: "Jeg seer det klart, det er ikke vor Kjærlighed, der er din eneste Tanke, som den er min; du har fremmede Interesser der opfyldt din Sjæl!" — Hendes Hæftighed, hendes Smerte steg med hver Secund; forgjæves søgte Ferdinand at berolige hende. "Er du uskyldig," raabte hun, "saa sværg mig en hellig Ed: at Den, for hvis Skyld du reiser, er en Mand, ingen Kvinde, ikke hende fra Klosterkirken, hende som min Fætter viste mig. Tilsværg mig Dette!" — "Jeg sværger," svarede han, "at jeg ikke søger, ikke venter nogen Lykke eller Glæde for mig selv paa denne Reise, den undtagen at have reddet en Uskyldig fra en uafseelig Ulykke." — "Du sætter dine Ord paa Skræuer," raabte Josepha: "Trosløse! Utafnemmelige!" — Hun var ude af sig selv og udbød tilsidst: "Jeg forlader dig strax; jeg vil aldrig see dig mere! Jeg gaaer, som jeg er kommen, i Rattens Morke, ene og tilfods hjem til Cöln; jeg siger min Dødel

Altid, og tager Eloret. Du skal ikke have den Trost at have reddet mig fra Klosteret. Intet uden Dødt og Elendighed vil jeg have modtaget af din Haand." — Hun vilde ile bort fra Ferdinand, der med Magt holdt hende tilbage, medens hun stræbte for at rive sig løs. I dette Dieblis foer jeg mechanisk frem og greb hende. Med et Skrig nævnede hun mit Navn, Ferdinand syntes lettet ved min pludselige Nærværelse. Josepha var næsten asfægtig. Taalmodig fulgte hun tilbage til Hotellet, uden at Noget af os paa Veien talede et eneste Ord.. Ved vor Ankomst dertil overtalede vi hende til at søge Hvile, og jeg udbad mig en Samtale med Ferdinand, der fulgte mig til mit Bærelse.

Paa dette Sted gjorde Mørk, paa Fru Derbys Anmodning, en Pause for at udhvile sig efter den lange Læsning og nyde noget Syltetoi og Sukkervand, som hun med stor Venlighed tilberedte. Medens han havde læst den foregaaende Deel af Manuscriptet, var den største og forskjelligste Spænding kjendelig i alle Tilhørernes Miner og Afsæd. Trolle sad i Begyndelsen aldeles uden Anelse, frimodig og opmærksom. Men efterhaanden, især ved den første Lyd af Navnet Josepha, foer han sammen og skiftede Farve. Hans Ansigt blussede, og lidt efter lidt boiede han sig mere

og mere ned, og sad med de foldede Hænder hvilende paa hans Knæe, medens Mufflerne i hans Ansigt af og til vibreerte. Madame Berg og Berner saae med Urolighed paa ham. Den Første blussede ligesom Trolle, men den unge Mand var bleven ganske bleg. Fru Derby saae med triumferende Diefast rundt om paa dem Alle, og udstødte af og til et lille Hjertesuk, som f. Ex. „Gud! den stakkels Josepha!“ og deslige. Lise hørte med uskyldig Deeltagelse paa den lille Roman, men fæstede dog Dinene med nogen Uengstelighed paa det besynderlige Udtryk i Berners og Bedstemoderens Physiionomier.

Da et Ophold, som disse To med Utaalmødighed havde ønsket, nu endelig indtraf, benyttede Madame Berg sig deraf og yttrede at hun befandt sig ilde og vilde for nogle Dieblifte gaae ind og trække frisk Luft i sit eget Bærelse. Hun reiste sig, hendes Datter vilde følge hende, men hun vendte sig fra hende med en usædvanlig umild Mine, og sagde til Trolle, der sad nærmest: „Jeg udbeder mig Deres Arm for at støtte mig paa den.“ Trolle sprang op, som om han vaagnede af en Drøm, og bød hende Armen med et ganske adspredt Udseende. Da de vare i Madame Bergs Bærelse, sagde hun til ham: „Jeg behøver vel ikke at forsiifre Dem om, at jeg ingen Deel har i den urærdige Overraskelse, som man her iaaften har

beredet for os Begge. Men da det er umuligt at vide, hvorvidt denne raae og fatale Mørk kan gaae i sin Udelicatesse, saa tillad mig at raade Dem til at gaae stille bort. Jeg skal undskylde Deres Bortgang med en pludselig Upasselighed. Jeg lukker Dem ubemærket gennem mit Sovestue, der stoder til Entreen, hvor Deres Hat ligger." — Trolle syntes ligesom at faae nyt Liv under hendes Replik. Han kyssede hendes Haand og sagde mild: „Tak for dette nye Beviis paa Deres Fortræffelighed, paa Deres Godhed for mig. Men min bedste Veninde! For ingen Priis vilde jeg gaae bort. Hvad som nu vil følge i denne Oplæsning, vil underrette mig om Meget, som jeg aldeles ikke veed, og De føler vist selv, at jeg med Begjærighed maa længes efter at erfare det, hvor bitter, hvor smertelig end denne Erfaring maaskee vil være mig." — „Jeg skal høre det! jeg skal underrette Dem derom! Gaa, jeg beder Dem. Und ikke Mørk den Triumf, som det aner mig at han vil sege i at ydmyge Dem." — „Ydmyge mig? Han! Det kan han ikke! Men ydmyge mig maa jeg selv tilvisse for Gud, for Dem, for alle gode Menneffer! thi stor er min Brøde. Men at De har forstaaet alt Dette og dog ikke forskyder mig, at De tiltroer mig, at jeg dog maaskee kan være mindre flet end det synes, at De, som jeg haaber, ikke vil lægte at høre mine Undskyldninger — thi retfærdig-

gjøres kan jeg ikke — det giver mig Mod til med rolig Fatning, skjøndt med blodende Hjerte, at høre Resten af min Anklage.

Og virkelig kom Trolle tilbage med et ganske andet Udseende. Den hæftige Rødme forlod hans Kinder, og med en egen stille, men ydmyg Bærdighed hørte han opmærksom paa det Følgende, uden al Bestræbelse for at skjule den dybe Bevægelse, som han følte, eller de Taarer, som den afløskede ham. Madame Berg og Werner betragtede ham med kjærlig Deeltagelse og syntes ogsaa mere rolige. Mork havde imidlertid igjen taget Manuscriptet og fortsatte sin Dplæsning med følgende Ord.

Da jeg nu var ene med dette Menneske, der saa grusomt havde grebet ind i mine kjæreste Forhaabninger, følte jeg en saadan Forbittrelse, at jeg ikke veed at erindre de forvirrede og uoverlagte Ord, som jeg sagde til ham. Han syntes derimod fattet og sagde blot: „For Deres ærværdige Dufel skal jeg selv forklare, at jeg ikke har sveget mit Løfte eller bedraget ham; men Dem, min unge Herre, er jeg intet Regnskab skyldig. De har ingen Rettighed her.“ — „Ingen Rettighed?“ udbød jeg: „Jo størst af Alle; thi mit hele Livs Lykke, al min Glæde, hele mit Hjerte har

jeg sat til denne Pige, længe forend De saae hende.
 De har berøvet mig hende!" — Han saae paa mig
 med et sorgmodigt Udtryk. „Tilgiv mig!" sagde han
 og rakte Haanden imod mig. Jeg modtog den ikke.
 „Nei!" raabte jeg: „tilgive Dem skal jeg aldrig i Evi-
 ghed. Jeg vilde tilgive Dem, hvis De elskede hende
 som jeg; men det gjør De ikke! Hun har Ret, naar
 hun siger, at Deres Kjerlighed er Intet mod hendes.
 O Gud! hvilken Brøde at offere en saadan Pige til sin
 Vetsindighed, sin Forsængelighed eller Sandselighed!" —
 Med nedslagne Dine svarede han: „Jeg erkjender
 Josepha's Værd saa godt som Nogen, og der er intet
 tilladeligt Doffer, hvormed jeg jo er villig til at forsones
 min Brøde." — „Det kan De ikke! Kun en Kjerlighed
 som min kan forsones en saadan Uret." — Om trent
 saaledes faldt vore Ord i Begyndelsen af denne Sam-
 tale, hvori jeg tilsidst slet ikke var Herre over mig selv;
 min Hæftighed steg ved hans Rolighed, og jeg endte
 med at udfordre ham paa Liv og Død. Med en Over-
 legenhed, der end mere forbittede mig, svarede han:
 „Nei, jeg moder Dem ikke! Kald mig feig, kald mig
 hvad De vil! Livet er mig ikke synderlig kostbart; men
 jeg slaaes ikke med Dem. Betænk Dem: De elsker
 Josepha; men Deres Kjerlighed er heller ikke ægte,
 da De kan ville berøve hende den Støtte, som De,
 hendes broderlige Ven, bør være hende. Hverken De

eller jeg kan forlade hende; men hvilken af os der falder, saa har hun mistet os Begge. Den Overblevne kan aldrig nærme sig hende, bedæffet med den Andens Blod. — Seer De! Ogsaa De lader Dem henrive af Lidenstabs, ogsaa De er et Menneſte! I mine Tanker hilste jeg Dem for ſaa Timer ſiden ſom en Ven, Himlen ſendte mig. Jeg maa endnu inat reiſe til Caſſel. Bliu De hos Joſepha, trøſt og beſkyt hende! Jeg kommer her tilbage, og lad mig da turde overlægge med Dem hvad der kan ſkee til hendes Opreiſning og Beroligelse og — om muligt — til Deres!" — Med diſſe Ord forlod han mig, og en Timeſtid efter hørte jeg Poſtheſtene komme for at føre ham bort.

Det var endnu ikke fuldkommen Dag, da jeg med ſagte Trin liſtede mig til Joſephas Dør og tittede ind i Kammeret. Hun laae i en dyb Sovn og blev liggende langt ud paa Morgen. Jeg ſad i mit Bærelſe og ventede paa at hun vilde lade mig falde, da hun med Gæt, kun halv paaſklædt, ſtyrtede ind til mig. „Er det ſandt?“ raabte hun: „Er han borte?“ — Jeg vil ikke prøve paa at beſkrive hendes Fortviſeſe, de Udbrud af Skinſyge, af Forbittreſe og af Kjærlighed, ſom ſtrømmede fra hendes ſkjælvende Læber, og ſom ſympathiſk grebe min egen Sjæl, der martredes af de ſamme Følelſer. Hun trykkede mine Hænder og beſvoer mig ſtrar at reiſe med hende til Caſſel og hjælpe hende

at følge den Trolofses Spor, at udforske hvert hans Skridt, da vilde hun blive rolig; var han uskyldig, da havde jeg givet hende Livet ved at overbevise hende derom; var han utro, var det et Fruentimmer, for hvis Skyld han forlod hende, da lovede hun helligt at bryde med ham, aldrig at see ham mere, aldrig nævne hans Navn. Forgjæves forestillede jeg hende det Vanstelige, ja næsten Umulige i at erholde en saadan Bished. Hun svarede, at Kjærligheds og Skinsyges Bliffe trængte gjennem Mure og Volde, og kort sagt, jeg gav efter for hendes Ønske, dog kun paa det Vilkaar, at hun under ingen Omstændighed maatte give sig tilskjende for Ferdinand eller nærme sig ham, — en Forpligtelse, som hun uden Modsigelse indgik.

Forklædte i en Dragt, som Studenterne den Tid brugte den, og som en Ven fra Zena overlod mig, tiltraadte vi endnu samme Aften vor Rejse, og kom til Cassel, hvor vi snart opdagede det Hotel, hvor Ferdinand logerede, og indkvarterede os sammesteds. Vi forlangte et Par Bærelser, fra hvis Vinduer vi kunde see hvem som gik ind og ud af Hotellet. Kort efter vor Ankomst raabte Josepha, som stod ved Vinduet: „See, der kommer Ulykkesfuglen!“ saaledes kaldte hun en ung Mand, hvem hun før havde nævnet som Den, der havde formaaet Ferdinand til at rejse fra hende. Denne saakaldte Ulykkesfugl gik ind i Hotellet og kom

noget efter ud tilligemed Ferdinand. Vi fulgte dem, vi slentrede Arm i Arm, som det passede sig ifølge vore Masser, og vi vare ikke lette at gjenkjende. De to Dvennævnte gik med hurtige Skridt ud af Byen til et meget smukt og stort Vyssted, der laae midt i en Have. De ringede paa ved Indgangen og traadte ind i Huset. Vi ventede i Nærheden en god Time, indtil vi endelig saae Ferdinand komme ud. Han holdt et Par Breve i Haanden. Han satte sig paa en nærestaende Bænk og gjennemlæste det ene, som var aabent, med en skalkagtig og fornoiet Mine. Derpaa gik han med hurtige Skridt tilbage til Byen, dog ikke til Hotellet, men ad en anden Kant af Byen, indtil han standsete ved et Pallads, hvortil Porten stod aaben. Portneren kom frem, Ferdinand talte med ham, leverede ham et Brev og ilede hjem til Hotellet. Vi fulgte i Afstand, han vendte sig ikke en eneste Gang, og den øvrige Deel af Dagen saae vi ham ikke.

Først seent om Aftenen opdagede vore speidende Dine ham kommende ud fra Huset, indsvøbt i sin Kappe. Vi ilede efter ham og saae ham tage samme Vej som om Formiddagen, til det foromtalte Vyssted. Men denne gang gik han ikke ind, men frem og tilbage foran en Sideslei, til hvis Vinduer han stirrede op. Han satte sig i en Lovhytte, og efter nogle Diebliffe reiste han sig og kastede med udstrakt Arm flere Rys til Ruderne, bag

hvilke dog intet Ansigt var at opdage. Maanen skinnede; vi saae alt Dette meget tydeligt. Han gif tilbage til Hotellet, og vi ligeledes.

Den selvsamme Scene gjentog sig næste Aften. Hjemveien var en sørgelig Gang. Josepha skjælvede af Skinsyge, og dog, naar hun saae den elskede Skikkelse vandre stille foran os, strakte hun Hænderne ud efter ham og sukkede: „Alt hellige Jomfru! At være ham saa nær og ikke turde fæste sig i hans Arme! Det er dig, grusomme Menneske, som nægter mig at ile hen til ham!“ Næste Dieblis svor hun aldrig mere at nærme sig Bedrageren.

Da jeg samme Aften ved Sengetid var ene paa mit Bærelse, og en af Dyvarterne i Huset gav sig Grinde ind til mig, indlod jeg mig i Samtale med ham og spurgte om Beboerne i det Lyststed og det Pallads, hvortil vi havde fulgt Ferdinand. Tjeneren sagde, at Lyststedet var beboet af en fremmed Gesandt, og Palladset af en fremmed Fyrste, der paa nogen Tid opholdt sig i Cassel; at denne Prinds for Dieblisset dog var fraværende paa nogle Dage, men at hans første Cavaleer og Jindling var bleven tilbage i Palladset. Med stor Ringeagt omtalte han baade Fyrsten og Favoriten. Benyttende mig af hans Snaksomhed førte jeg ham med Lethed til at omtale den danske Herre, om han kaldte Svenskeren; og med megen Vigtighed

betroede han mig, at denne unge Mand sikkert var indviklet i en ubehagelig Sag, og at en Duel vistnok forefaldt ham allerede næste Morgen. Foruden mange andre Tegn havde han seet ham baade igaar og idag ivrig beskæftiget med at skrive Breve, lægge Udskilligt tilrette og omhyggelig eftersee sine Pistoler, af hvilke Tjeneren havde besørget den ene noget istandsat; han havde ogsaa hørt en anden Herre, som han kjendte, og som var Legations-Secretair fra samme Hof som den foromtalte Gesandt, sige til den svenske Herre, da han idag gik fra ham: „Altsaa imorgen tidlig Klokken sex, paa den grønne Plæ.“ — Tjeneren beskrev mig nu et til en saadan Brug tilforn udvalgt, eensomt Sted, ikke langt fra Byen.

Paa den bestemte Time ilede jeg derud og fandt et skjult bag en opstillet Riisdynge, hvor jeg satte mig paa Knæ. Jeg havde imidlertid forsynet mig med Instrumenter og Forbindtaske, for i paafølgende Tilfælde ikke at være en ørkesløs Tilskuere. Ferdinand og hans Secundant, i hvem jeg gjenkjendte den saakaldte Ulykkesfugl, der efter Tjenerens Beskrivelse ogsaa maatte være den af ham omtalte Legations-Secretair, vare allerede tilstede. Kort efter ankom Modstanderen med sin Secundant. Den Første var en temmelig ung Mand, med et ubehageligt Physiognomie, og behængt med Ordener. — Efter Skik og Brug besaa Secundanterne Pistolerne,

ladede dem, afmaalte Skridtene mellem de stridende Parter, og iagttog alle ved denne Leilighed brugelige Regler. Duellanterne indtog deres Plads. Ferdinand stod tilsyneladende rolig; men Modstanderen var bleg, og en tydelig Rædsel viste sig i hans hele Holdning. Ferdinand maatte være den Udfordrede, thi det første Skud tilfaldt ham. Uden at sigte længe affjød han sin Pistol, egenlig i Luften, thi Ruglen fløi over den Andens Hoved ind i et nærstaaende udgaaet Træ. Touren var nu til Denne; han sigtede længe, men hans Haand skjælvede kjendeligt. Med en forunderlig Jøselse saae jeg dette Vaaben sigtende efter min egen Fiendes Hjerte. Skuddet gif ham imidlertid forbi uden at berøre ham. Nu tog Ferdinand Pistolen, som hans Secundant rakte ham; han sigtede nu for Alvor paa sin ganske modløse Modstander, medens et sarcastisk Smil spillede om hans Mund. Skuddet gif af og Ruglen gjennemfoer Pulden af Modpartens Hat, som fløi af hans aldeles urørte Hoved. Med usikker Haand skjød nu Denne, men traf heller ikke denne Gang. Secundanterne gif nu imellem, og erklærede Sagen for afgjort. Blodet syntes paanye at vende tilbage i den ubekjendte Herres Arer. Med et tvunget Smil rakte han Haanden til Ferdinand, der modtog den koldt, og kort efter fjernede sig leende, ved sin Secundants Arm.

Jeg havde lovet Josepha, Intet at fordølge for

hende af hvad jeg kunde opdage, og dette Løfte tro, aflagde jeg ved min Hjemkomst en sandfærdig Beretning om det Foresaldne, hvormegen Drevvindelse det end kostede mig at gjøre hende bekendt med et Dyrtrin, hvori min Medbeiler spillede den bedste Rolle. Heller ikke forfællede det sin Virkning paa hendes Sind. Med Begjærlighed greb hun den Forflaring af hans Handlemaade, som her tilbød sig: at hans Reise nemlig var foranlediget af en nødtvungen Uressag, som han af Omhed havde skjult for hende. Hun vilde strax have ileet til ham; rørende var hendes Klage over at vide ham saa nær og ikke turde nærme sig. Kun ved at gjenkalde hende, ikke blot hendes Løfte, men de to afvigte Afteners stumme Scener, formaaede jeg at holde hende tilbage, for at hun kunde oppebie en større Vished om hans Uskyldighed.

Tidligere end de forrige Gange saae vi ham denne Aften at gaae ud; heller ikke var han, som ellers, tæt indhyllet i sin Kappe, men bar en Frakke, og gik med langsomme Skridt og, som det syntes, fordybet i Tanker. Maanen var endnu ikke oppe. Det var en dunkel Aften. Vi fulgte ham som sædvanligt, og da Veien til Lyststedet nu var os mere bekendt, skjøde vi en Gjenvei ad en Godsti, hvorved vi, tidligere end han, kom til den Deel af Haven, som var foran Facaden af Huset. Det var en indhegnet Blomsterhave, der dreiede sig lidt hen ad Sidesloiene, med en Lovhytte i hvert Hjørne. Den var

temmelig lille og stod altid aaben. Vi skulde os i en Lovhytte nærmest Bygningen, hvorfra vi saa Lys i en Sal, hvis Vinduer gik lige med Jorden. Disse Vinduer vare bedækkede med tiltrukne Muselins-Gardiner, der imidlertid vare saa gjennemsigtige, at man igjennem dem kunde see, at den stærke Lysning indenfor kom fra en Lysekrone under Loftet. Det øvrige Huus var ganske mørkt. Ferdinand kom. Han gik lige hen til Indgangen, ringede paa og sagde nogle Ord til Portneren uden at træde ind. Et Dieblif efter kom en Tjener ud. Han bar et glimrende Livree, og hans hvide Haar og hele Holdning tydede paa en gammel Mand. Han løb mod Ferdinand, greb hans Haand og kyskede den med alle Tegn paa en stor Glæde. Hvad de talte, kunde vi ikke samle, skjøndt vi bemærkede, at det var paa Tydsk. Tilslidst horte vi dog Ferdinand sige, idet han leverede Tjeneren et Brev: „I hendes egne Hænder. Og Dette før dig til Erindring om gammelt Venskab,“ tilføiede han, og vi horte en Pung klinge i Haanden paa den gamle Mand, der med mange Bif og Tegn paa sin Taknemmelighed gik ind ind i Vestibulen. Døren blev lukket efter ham, Ferdinand stod nogle Diebliffe og saa op ad Huset; han vendte sig derpaa mod Udgangen, da den gamle Tjener kom farende ud af en Sidedør lige i Nærheden af vort Skjul, og med Hosten og Binken fik den Bortgaaende til at vende sig. De taledede sagte

sammen og Tjeneren førte Ferdinand med sagte Skridt ind ad den forømtalte mindre Indgang, og stillede sig selv for Hovedsagaden, hvor han patrouillerede frem og tilbage. Den oplyste Sal var et Hjørneværelse, hvis ene Vinduesfag vendte mod den Lovhytte, der skjulte os. Med en Gazelles Hurtighed sprang Josepha hen til dette Vindue og satte Ansigtet lige til Ruderne. Jeg gjorde det Samme. Vi saae tydelig den hele Sal, medens de tiltrukne Gardiner og Mørket udenfor skjulte os for ethvert Øie. Et ungt Fruentimmer i en simpel, hvid Dragt havde, som det syntes, netop reist sig fra et Bord, hvorpaa der laae Fruentimmerarbejde og Bøger, og var traadt hen mod en Dør i Baggrunden, hvilken hun holdt aaben, som for at modtage en Kommende. Ferdinand traadte ind, og saasnart Damen vendte sig til vor Side, gjenkjendte jeg strax hiin unge Pige fra Klosterkirken. Ferdinand bøiede sig for hende med Ærbødighed, med et usigeligt Udtryk af dyb Bevægelse. Hun lagde Haanden paa Brystet; det var af hendes udtryksfulde Miner og Afseer tydeligt, at hun udtrykte sin Tak imod ham og imod Himlen, mod hvilken hun hævede sine fromme Bine, idet hun foldede Hænderne. De satte dem Begge ved Bordet og talte sammen. Deres Ord kunde vi ikke høre. Men deres Bliffe talte umis- kjendeligt om den varmeste Kjærlighed. Ferdinand talte ivrigt til hende, hun hørte alvorligt paa ham, men

rystede paa Hovedet og saae bedrovet ud. Hun rakte ham Haanden, han kyskede den mange Gange og trykkede den til sit Bryst. Efter en Pause, hvori de Begge med bekymret Ansigt taale saae paa hinanden, berørte han sagte en Haarlok, som efter den Tids Mode hang ned paa hendes Skulder. Hun tog en Sax ud af en lille Kury, affaar Poffen og rakte ham den. Han modtog den knælende, greb hendes Haand, trykkede den til sine Læber, til sine Dine, til sit Hjerte; men i det Samme hørte man en sagte Banken paa et af de Binduer, som vendte ud til den anden Side. Jeg saae Ferdinand springe op, og da jeg begreb, at denne Banken var et Signal til Opbrud fra den vagthavende Tjener, greb jeg hurtig Josephas Arm for at fjerne os itide; men til min Skræk faldt hun livløs om i mine Arme. Jeg bar hende ind i Værelshytten, og medens jeg ængstelig og i største Stillehed bestræbte mig for at bringe hende tilbage, bemærkede jeg hendes trolose Elsker, der, ført af Tjeneren, gik bort tæt forbi vort Tilflugtssted, og hørte den gamle Mand sige til ham: „De har det ædleste og bedste Hjerte af Verden.“ — I al min Nød og Forvirring kunde jeg neppe tilbageholde en bitter Latter.

Det varede længe, før den stoffels Josephas kom til sig selv. Hun var saa mat, at jeg maatte næsten bære hende hjem. Men neppe vare vi i vore Værelser, før hun udbred i et saadant Naseri, at jeg frygtede for

en Forstyrrelse i hendes Hjerne. Hun vilde strax forlade Cassel, hun vilde ikke tilbringe en Nat under samme Tag som den Forhadte. Først da jeg havde givet efter for hendes Willie og strax gjort Anstalter til vor Afreise, var det muligt at bringe hende nogenledes til sig selv. Hun skrev nu nogle Linier til Ferdinand, hvori hun med saa Ord sagde ham, at hun vidste Alt, hun begreb Alt, hun brød hvert Baand der bandt hende til ham, hun foragtede og hadede ham, og lovede ved Gud og alle Hellige, aldrig mere at ville see ham eller modtage noget Brev fra ham. Paa den første Poststation paa vor Reise, hvilken vi ved Midnat tiltraadte, afleverede vi dette Brev, adresseret til Cassel, hvor det netop maatte indtræffe næste Morgen.

Hele Natten overgav Josepha sig til Fortvivlelse. Som halv i Drømme eller Feberphantasie tiltalte hun den utroie Elskede: „Du har elsket denne mig forhadte Pige, det sagde min Fætter alt i Kirken; men jeg glemte det; thi dine falske Ord og Bliffe sagde, at du elskede mig. Du har forladt hende for min Skyld, og nu forlader du mig for hendes. Og hvad har hun gjort for dig, denne Pige? Elsker hun dig som jeg? Nei, ingenlunde! men netop derfor bøier du dig for hende som for en Helgen, knæler for hende! For mig har du aldrig knælet, aldrig seet paa mig med saadanne Dine! Og hun? Stiv og kold rækker hun dig Haanden,

kaster sig ikke i dine Arme, som jeg gjorde allerede ved Festen i Slotshaven. Erindrer du det? Har du glemt Alt hvad jeg har gjort? Du var grusom og forlod mig, men jeg forlod Alt for at følge dig mod din Billie, fordi jeg døde af Længsel. Har du glemt hiin Nat i Weimar, da jeg mat og grædende, med min Byldt under Armen, kom ind i dit Kammer og kastede mig for dine Fødder for at bede dig ikke forlade mig? Da greb du mig i dine Arme, kaldte mig din Elskede, din Hustru, og jeg forraadte min Tro, min Ære, min ædle Slægt. O giv efter: antag min hellige Tro! Lad mig redde din vildsfarende Sjæl, lad mig føre dig til min Gud, saa er min Synd udslettet." —

Saaledes blev hun ved, og endnu bæver mit Hjerte ved Erindringen om denne Nat, om mine Lidelser ved disse mig saa bittre Bekjendelser. Mod Morgenstunden blev hun roligere. Hun slumrede en Timestid. Da hun vaagnede, var det Dag. Hun saae paa mig, rakte mig Haanden, og sagde: „Fætter Cosmus! Er det dig? Jeg takker dig! Den hellige Jomfru har sendt dig til mig Forladte." — Jeg stræbte at indgyde hende Trøst, forestillede hende den Elskedes Uværdighed, bad hende ansee det Forbigangne som en ond Drom, et Febersyn, leve for sig selv, for os Andre, der elskede hende saa høit. Hun svarede mig ikke, men brast i

Graad og græd længe, indtil hun tilfødst græd sig isøvn som et Barn. Sit Hoved lænede hun tilbage mod en Krog af Bognen, hendes ene Haand hvilede i min. Jeg følte dens hurtige Pulsflag, jeg betragtede den blege Pige med usigelig Smerte; men hendes lindrende Graad, hendes No indgav mig dog et dunkelt Haab, der lindrede min egen Kummer. Paa den øvrige Reise var hun ganske taus, hun svarede mig næsten ikke engang med Ord, men blot med en venlig Riffen eller Rysten med Hovedet.

Da vi ankom til Cöln, foreslog jeg hende, at jeg vilde forberede vor Dnfel paa hendes Hjemkomst; men Dette afflog hun, og forlangte hæftigt strax at indlades til ham og tale ene med ham. Jeg førte hende selv ind til ham. Han modtog hende med en streng Mine; men da hun døddleg og grædende fastede sig for hans Fodder, døde de bebreidende Ord paa hans Læber; han løftede hende op og satte hende i Sofaen ved sin Side. Ugjerne forlod jeg dem, men min Farbroder befalede mig ved et Bink at gaae.

Det var Aften, jeg vankede omkring i Haven i de Gange, hvor jeg tilforn med saa stor Glæde, med saa sødt et Haab havde mødt den dengang livsglade, blomstrende Jomfru. Løvet raslede fra Træerne, det syntes mig at ligne og at spotte de lystige, smigrende Ord, som jeg forhen under dets friske Skygge havde udtalt. Jeg gif længe dernede, og ventede

at min Farbroder skulde lade mig kalde. Endelig gik jeg op i Huset, hvor hans Kammertjener kom mig imøde, og sagde at Prælaten alt var gaaet tilfængs, men at han bad mig komme til ham næste Morgen, til et usædvanligt sildigt Kloffeslet. Jeg ilede til Josepha's Dør. Hendes troe Magdalene, der efter hendes Dnske alt var hentet til hende, sagde mig, at hendes Frosen befandt sig bedre og var gaaet til Ro. I Magdalenes Tilbagekomst saa jeg et sikkert Tegn paa Josepha's fuldkomne Forsoning med vor Dnskel, og noget beroliget oppebiede jeg saaledes den kommende Dag.

Men hvad kan skildre min rædsomme Overraskelse, da min Farbroder underrettede mig om, at han samme Morgen ganske tidlig havde selv bragt Josepha til Klosteret, hvor hun efter det til Noviciatet bestemte Aar vilde tage Floret! — Ak, hvad sagde jeg ikke, hvad prøvede jeg ikke for at rokke denne grusomme Beslutning! Prælaten var altfor glad ved at unddrage den ham hjære Pige fra Verdens Forførelser, hvilke hun noksom havde viist, at hun ikke kunde modstaae. Det var, sagde han, hendes egen Billie, det eneste Dnske, hun havde tilbage. Jeg bad om at faae hende itale; men først om flere Dage kunde Dette tillades mig. At skrive til hende tilstod min Farbroder mig, ja han tillod mig endogsaa at levere ham Brevet forseglet; og Dagen derpaa overrakte han mig selv hendes Svar. I disse

Vinier, som jeg endnu gjemmer, og som jeg i dette Dieblif har betragtet med fornyet Smerte, siger hun mig, at Intet kan berolige hende uden Klosterets hellige Stilhed, Frihed for at see noget fremmed Ansigt, en fuldkommen Adskillelse fra Verden og Den, som hun kun saaledes kan glemme.

Saa Dage efter sagde min Farbroder mig, at Ferdinand havde været i Cöln og forlangt at faae ham itale; men at han havde nægtet at ville modtage ham, men sendt sin Fortrolige, en ham underordnet Geistlig, til ham med det Bud, at Josepha aldrig mere vilde see ham. Men af Frygt for at Ferdinand skulde foretage noget Skridt for at rokke hendes hellige Forsæt, havde min Farbroder befalet Pateren at fortie hendes Bestemmelse, men blot sige, at hun havde begivet sig i en værdig Dames Varetægt, og at ingen Tvang eller Overtalelse i nogen Henseende skulde blive anvendt imod hende. Jeg erfarede siden, at Ferdinand ogsaa havde søgt mig; men da jeg ikke var tilstede, havde han strax fjernet sig og forladt Cöln samme Dag.

En sorgelig Vinter henslæbte sig for mig, hvori jeg udtømte mig i frugtesløse Bestræbelser for at forandre den Skjæbne, som truede Josepha, og mig ved hende. Et Par Gange i de første Maanedes havde jeg ikke uden Møie faaet hende itale, og forgjæves anført Alt hvad min Kjærlighed indgav mig, for at bringe

hende til at afftaaе fra Klosteret. Hun gav mig bestaa-
 dig det samme Svar. At see Verden igjen, at frem-
 stille sig for dens Dine, syntes at opfylde hende med
 Skræk. Jeg fandt hende overmaade forandret. Hendes
 sygelige Udseende bedrøvede mig og indjog mig en ræd-
 som Anelse, som jeg dog forkastede som ugrundet og
 heller ikke havde Hjerte til at udtale for min Onkel og
 endmindre for Josepha selv. At altfor snart kunde
 jeg faaet Grund til at angre denne falske Delicatsse!

Efterat jeg i lang Tid ikke mere havde anstrengt
 mig i nnyttige Bestræbelser, henfaldt jeg selv i en sløv
 Sørgmodighed. Jeg udrettede mechanic de Forremin-
 ger, min gamle Doctor paalagde mig, og naar
 han beklagede, at jeg vistnok var syg, modsagde jeg
 ligesaaalidt ham som min Farbroder i denne Formening.
 Mangengang gik jeg ved Nattetider rundt om Klosteret,
 der indsluttede min Veninde. Jeg opdagede paa disse
 Vandringer et affides Sted paa Havemuren, hvor der
 var anbragt en lille Dør, hvis brostfældige Tilstand og
 beffadigede Laas gjorde det muligt uden Noie at komme
 ud og ind ad Haven. Jeg veed ikke selv, hvilke affin-
 dige Forhaabninger jeg knyttede til denne Opdagelse;
 men stedse vendte jeg mine Skridt til denne Dør og
 glædede mig over stedse at finde den i samme Tilstand.
 En Groft skilte Muren fra en tilstødende lille Eng; men
 denne Groft var tør; det var let at springe over den,

og flere Gange havde jeg saaledes i Foraaret og først paa Sommeren voyet mig ind i Klosterhaven.

En Aften, da jeg havde voyet mig dybere ind i de dunklere Gange, standsede jeg pludselig ved Synet af en qvindelig Figur der laae ved Foden af en Græs-bænk med Hovedet ind i en Bust. O alle Hellige! Det var Josepha! Hun var besvimet og maatte i denne Tilstand være falden ned fra Græs-bænken. Det fine Legeme hvilede paa den haarde, kolde Jord, og det lange, silkebløde Haar, som det strenge Kloster hidtil havde skaanet, var gaaet løst i sine Fletninger og havde indviklet sig i Tornene af en Hvidtjørn. Jeg vilde løfte hende fra Jorden, men de fiendtlige Torne holdt fast i hendes Loffer, og disse Loffer, hvis Fald jeg i saa mangt et Dieblit med Rædsel havde tænkt mig, dem maatte nu min egen Haand affkære. Jeg satte hende paa Bænken og bragte hende tillive. Hun syntes at føle en glad Overraskelse ved at befinde sig i min Arm og ved min Side. „O min trofaste Ven!“ sagde hun: „Den hellige Guds Moder selv fører dig atter til min Side. Kun du allene skal vide min Elendighed. Jeg selv har i min Uvidenhed ikke kjendt den før i de sidste Uger. Al red mig, om du kan, fra Rød og Skændsel! Jeg fortvivler og veed intet Raad.“

Jeg behøvede ikke videre at spørge, hvori hendes Ulykke bestod; jeg havde nok anet den. Jeg søgte nu

at trøste hende, og at lægge en Plan til hendes Redning. Hun var lyffeligviis endnu Novice, og noget større Frihed og mindre punktilig Lydighed stod hende endnu aaben. Jeg aftalte med hende, at hun næste Dag skulde foregive, at hun var meget syg, lade vor Onkel kalde til sig og bede ham raadspørge mig om hendes Sygdom. Det skeete, og Prælatten forte mig endog selv den samme Dag til hende. Jeg erklærede ham, at Josephas Tilstand var farlig, og at intet Andet var at gjøre end at bringe hende fra Klosteret til et landligt Opholdssted. Det lyffedes mig ved en uskyldig Vist at faae hende bragt til en Kone, der var mig hengiven, og paa hvis Tausked jeg kunde forlade mig. Gaa Dage efter hendes Ankomst til dette stille Tilflugtssted bragte hun et dødsfødte Pigebarn til Verden. Da jeg mod Aften besøgte min Patient, leverede den omtalte Kone mig det døde Barn i et Skrin. Med dette og en let Haandspade skjulte under min Kappe, begav jeg mig ved Midnat til et eensomt Sted, for at nedgrave det i Jordens tause og dølgende Skjød. Jeg opsogte en affides Eng. Den laae saa eensomt, en lille Bæk rislede der og adskilte den fra en Høi, hvor nogle Lam græssede. Under et stort Kastanietræ gravede jeg nu en lille Grav, lagde Skrinet med den spæde Døde derned, og bedæffede Stedet igjen med Grønsvær, anbefalende Graven og den Hemmelighed,

den gjemte, til den hellige Magdalenes Beskyttelse. Næste Morgen fandt jeg Josepha angreben af en voldsom Feber og aldeles uden Samling. Jeg tilbragte hele Dagen og den følgende Nat ved hendes Leie; men Morgensolen bestrålede hendes Lig!

Hvad kan jeg vel sige om min Fortvivlelse? Mine egne Kræfter vare udtømte. I to hele Maaneder laae jeg syg. Min gamle Doctors Kunst og faderlige Om-
sorg udred mig af Dødens Haand. I mine Tanker kaldte jeg ham grusom. Livet havde tabt sin Tillokkelse for mig. I det Meste af et Aar slæbte jeg mig omkring, sløv og kraftesløs paa Sjæl og Legeme. Min Farbroder sørgede ogsaa over Josephas Død, skjøndt han med andægtig Glæde takkede de Hellige, som havde ført hende fra Jordens Synd i det ustyldigste og hel-
ligste Tidspunkt af hendes Liv. Jeg veed ikke, hvad Mine jeg gjorde ved disse hans for mig smertelige Ord. Den gode Prælat var meget gammel, og hans Kræfter svækkedes Dag for Dag. Han følte det selv, og noget høist Rørende var i den Tilfredshed, hvormed han gif sin Oplosning imøde. Jeg var mere end sædvanligt om ham, og den religiøse Trøst, som ikke tilforn havde havt den rette Betydning for mig, fandt i min nær-
værende Stemning mit Hjerte aabent for hans Ord og Formaning. Hans gamle, forglemte Drømte, at jeg skulde indvie mig til Klosterlivet, fandt nu Indgang i

mit Sind; thi jeg længtes efter en uforstyrret Ensomhed, en Frihed fra at see andre Mennesker, høre deres intetsigende Tale og maatte besvare den; og jeg gav ham det Løfte at forlade Verden og dens forfængelige Lykke. Næste Foraar forlod han den selv og døde pludseligt og stille i mine Arme, — for ham selv i rette Tid, da de politiske Omverlinger, som kort efter forstyrrede vor Fædrelands gamle Former, vistnok vilde have forstyrret hans Sindsro. Jeg følte mig nu dobbelt fremmed i Verden, og tænkte alvorligt paa at opfylde mit Løfte, kun var jeg ikke ganske enig med mig selv i Valget af Klosteret.

En Dag sendte min gamle Doctor Bud efter mig, og bad mig, at jeg ikke vilde nægte ham at følge med ham paa den samme Reise, som vi allerede tilforn engang havde gjort, og til den samme foromtalt Patient, hans bedste Ven, som paanye var bleven syg. Vi reisde vieblikkelig, og paa denne nogle Miles Vej bestræbte min gamle Belynder sig for at fraraade mig mit klosterlige Forsæt, og foreholdt mig det som en feig, umandig Unddragelse fra de menneskefærlige Pligter, som jeg havde helliget mig, og som jeg ikke i deres fulde Udstrækning kunde udøve under den Tvang og Lydighed, som Klosteret paalagde mig. Disse Betragtninger, som jeg allerede selv havde anstillet, fik i en Andens Mund vel nogen mere Betydning for

mig; men mit Løfte til min afdøde Farbroder og min egen Modbydelighed for Omgang med Verden, for de Indskrænkede, de Overmodige, de Paatrængende, som stjæle Livet stykkevis fra de Bedre, stillede sig mellem mig og hans velmeente Formaninger. Da vi kom til vor Bestemmelse, bleve vi modtagne som hjælpende Engle af den Syges talrige og angstfulde Familie, og da det ogsaa dennegang lyffedes at afvende den truende Fare, var det et vederqvægende Syn at see, hvorledes Glæden fordoblet vendte tilbage i disse gode Menneskers Kreds.

Huusfaderen beklædte et Embede, der anviste ham Bolig i en Fløi af et ubeboet fyrsteligt Slot, hvis skjønne Beliggenhed og pragtfulde Haver fremhævede denne Egns udmærkede Herlighed. En Morgen tidlig vandrede jeg her allene, og min Bei førte mig gjennem en Allee af Lindetræer, hvis høie Toppe boiede deres unge Løv mod hinanden. En besynderlig Følelse af Velbehag lagde sig til mit syge Hjerte, en Følelse, der saalænge havde været mig fremmed. „D hvilken Hvalving!“ sagde jeg: „hvilket Tempel, hvori Fuglen synger og selv det mindste Kryb føler sig livsglad i Solens Straaler! D hvor langt bedre føler jeg her den guddommelige Mildhed end i de dunkle Klosterhvalvinger, hvor den blege Munk taus slæber sig hen! Der taler Alt om Døden, her taler alt om Livet. Her kan jeg

tænke mig min Josepha, forløst af Skærsilden, svævende, som Fuglene her, i Paradisets Lunde." — Min Barndoms og første Ungdoms Erindringer om de forømtalte lignende Vandringer, de Tanker, jeg dengang havde næret, vaagnede fornyede hos mig. Paa den anden Side stillede sig mit Veste, min Frygt for Menneffene. En Udvei faldt mig ind; af Himlens egen Stemme troede jeg at høre et Raad. „Nei!“ raabte jeg, „jeg vil ikke flye her, mine første Elskede: Frihed, Fred, Guds herlige Natur! — Jeg vil flye Verden og dens forfængelige Lyst. Som en stille Eremit vil jeg opbygge mig en Hytte, langt fra den falske, glimrende og overmodige Deel af Menneffene. Saaledes opfylder jeg mit Veste, mit Dnske og mit Kald; thi den Lidende, den Fattige, den Sorgmodige skal vel finde Veien til min Dor, og finde saavel den, som mit Dre og mit Hjerte aabent.“ Med en aldrig tilforn følt Andagt foldede jeg mine Hænder og bad: „O hellige Frelser, du, som her paa Jorden gif om og gjorde vel! Ikke du eller dine Apostle indeluffede jer mellem et Klosters Mure. I Solens Glands vandrede du med dem og aabnede den Blindes Dine for dens Straaler, lod den Værkbrudne atter betræde den grønne Eng. For dig aflægger jeg mit Veste at gaae i dine hellige Spor.“ — Jeg folte en Vettelse i mit Sind, der sagde mig, at jeg havde grebet det Rette. Jeg kjøbte den Eng, hvor jeg

havde begravet Josephas Barn; her byggede jeg mig et simpelt Huus, anlagde en Have og opfæstede en lille Græshøj under Træet, hvor jeg hin Nat havde jordet det spæde Lig; og ved det hellige Kors, som jeg der har opreist, beder jeg daglig for Josephas Sjæl og for min egen Fred. — — — —

Saaledes lyde min gamle Bens Bekjendelser. Vænzgere nede paa hans Manuscript stod endnu følgende, rimeligviis senere tilføiede Linier:

I Dag den 28de April 1811 er det ti Aar siden jeg flyttede ind i denne min eensomme Bolig; og lovet være Gud og de Hellige, som her have ladet mig finde nogen Hvile for min trætte Sjæl! I dette Tidrum er ogsaa en stor, en herlig Skat beffæret mig i det Benskab, som har forenet mig med den værdige Anselmus i Klosteret***, hvem jeg næsten daglig har besøgt, for i fortrolige Samtaler at hente Balsam for mine Bunder. Jeg har føiet Anstalt til, at Alt, hvad jeg ved Døden efterlader af jordiske Ting, skal blive overdraget til den ædle Pater, som, Gud være lovet, endnu er ung og stærk, og med Herrens Hjælp vil overleve mig. Disse Blade, hvis Indhold, dog kun med Indskrænkning, er blevet ham meddeelt i fortrolige Timer, beder jeg da denne min Ven at læse og modtage som en Grindring om mig, og at forunde dem en Plads i hans Klosters hemmelige Archiv; da vil maaskee i Tidernes

Løb en eller anden bekymret Klosterbroder med Deeltagelse læse min Ungdoms ubekjendte Lidelser, og indslutte min arme Sjæl i sine fromme Bønner.

Under den sidste Deel af denne Dplæsning var Trolle ligesom sunken sammen. Han støttede Albuen paa det ene Knæ og holdt Haanden mod Panden, som for at beskytte Dinene mod Lyset. Efter at Mørk havde med et lille Bux for Selskabet givet tilkjende, at Læsningen nu var forbi, og med en selvtilfreds Mine havde lagt Manuscriptet tilbage i Convoluten, opstod en ængstelig Pause. Det blev saa stille, da den høirostede sfingrende Stemme taug og alle Andre ogsaa taug. Trolle blev endnu siddende i samme Stilling. Madame Berg saae paa ham med spændte Miner; Berner reiste sig, gik hen til Vinduet og saae ud paa Gaden; Lise fulgte ham med Dinene og vendte derpaa sine Bliffe til Bedstemoderen og til Trolle med et rørende, uskylldigt Udtryk af en Anelse om noget ubekjendt Sørgeligt, et Udtryk som det, hvormed Børn betragte de Børne, naar de see Disse bedrovede. Fru Derby saae lidt forlegen ud. Mørk smilede til hende, og sagde: „Finde De ikke Alle, at denne lille sandfærdige Begivenhed er meget interessant? meget rørende?“ — „Jo det veed Gud!“ sagde Fruen. Mørk vedblev: „Det Menneſte, eller rettere sagt det Umenneſte, som Forfatteren her betegner

med Navnet Ferdinand, synes mig at være i alle Maader hyerken mere eller mindre end en Morder. Finde De ikke Alle det?" — Madame Berg rystede paa Hovedet. Berner nærmede sig og sagde: "Jeg finder, at den hele Historie ligner en Roman altfor meget til ikke idetmindste at have optaget i sig ligesaa meget Digt som Sandhed; ialfald er der noget vist Gaade-fuldt i den saakaldte Ferdinands Handlemaade, og man faaer derfor Lyst til at see den anden Side af Medaillen og høre den anden Parts Forklaring." — "Hm!" svarede Mørk med listig Mine: "Det Dasse kunde muligviis blive opfyldt; thi den omtalte Ferdinand er jo desværre en Danst, og lever endnu, det veed jeg. Det kunde jo være interessant at høre hans Forsvar. Er der Ingen her, som har nogen Anelse om, hvem han kan være?" —

Trolle sprang op. Hans høie Figur syntes endnu høiere, Lampens Skin oplyste hans blege Ansigt, hans Dine lignede med en dunkel Glands. Han saae ud som en vred Skygge fra Underverdenen. Med fast Stemme sagde han: "Det er mig! Jeg er den Ferdinand, som dette Manuscript anklager. Her er vel Ingen tilstede, for hvem Dette jo er blevet klart. Om denne Sag kan stilles i et andet Lys, om her er Nogen, for hvem jeg ønsker at fremstille den saaledes, saa er det idetmindste ikke Dem, Hr. Mørk; thi en Mand

der har en saadan Mangel paa Hjerter og Dannelse, at han kan finde Glæde i at anstifte en Scene som denne, og fornærme Gjæstfriheden i dette Huus ved at gjøre det deelagtigt i hans udelicate og raae Foretagende, en saadan Mand er ikke istand til at bedømme et menneskeligt Hjertes enten Dyder eller Forbrydelser." — Med disse Ord sjernede han sig fra Bordet og bukkede for Selfabet, idet han nærmede sig Døren. Lise, som med største Forundring havde stirret paa ham under hans sidste Replik, sloi hen til ham, greb hans Arm for at holde ham tilbage, og udbød: „Nei kjæreste Hr. Trolle! gaa ikke saaledes bort! Siig, det er Usandhed hvad det hæslige Skrift tillægger Dem. Jeg veed, det er Bagtalelse. De er ikke denne Ferdinand! De har aldrig forladt en stakkels Pige, som elskede Dem. Det hænger ikke saaledes sammen! D siig blot et Ord! Vi troe Dem paa det blotte Nei, uden videre Forklaring. D siig det for min Skyld! jeg er saa bedrovet!" Taarerne trillede ned ad hendes blussende Kinder. Trolle stod stille. Han saae paa den unge Pige med dyb Bevægelse. „Al Lise!" sagde han halv sagte: „Elfsværdige, rene Ustyldighed! Deres Godhed lader mig ret sole min Uværdighed." Med disse Ord kyskede han hendes Haand og ilede bort, fulgt af Berner.

Lise saae bedrovet efter dem og forlod grædende Bærelset. Madame Berg rejste sig ogsaa for at

ffjerne sig. Mørk bed Tænderne sammen og trommede med Fingrene paa Bordet. Fru Derby saae forlegen ud. Med et tvunget Smil sagde hun: „Du vil dog ikke gaae bort, Moder? Det er silde; nu dække vi strax Bord til vort lille Aftensmaaltd.“ Madame Berg svarede koldt: „Nei Tak! jeg har ingen Lyst til at spise.“ — „Jeg troer ordenlig, at De er vred, Madame Berg!“ sagde Mørk med indædt Harm: „Man skulde næsten formode, at De tog mig ilde op, at jeg har oplyst Dem om, at en Slange havde indsneget sig i Deres og Deres Datters Huus. Man skulde dog mene, at Dette var en Bøns Pligt, uden at tale om den gode Sag, som Enhver bør forsægte.“ — „Lad mig sige Dem, Hr. Mørk, at er vor No og Lykke her i Huset truet af nogen Slange, saa er denne ikke Trolle. Han har ikke fortjent af os, at vi venstabelig indbyde ham, og naar han troskyldig kommer, i Haab om en god Aften iblandt os, at vi da fornærme ham, og kræve ham til Regnskab for hans Ungdoms Synder, som ikke angaae os, og som vi ikke kunne bedømme, Synder, som i det lange Tidsrum, siden de bleve begaaede, maaskee ved Anger og Omvendelse ere udslettede hos Gud. Lad os ikke af bare Moralitet forglemme vor Christendom.“ — Med disse Ord sagde hun God Nat og forlod Bærelset.

„Gud bevares!“ sagde Fruen ganske spagfærdig: „Jeg havde nu rigtignok ikke troet at denne Sag skulde

have faaet et saadant Udfald." Mørk foer op og ned ad Gulvet i stor Sindsbevægelse. "Ja Frue!" raabte han: "Det var ikke efter Aftale. De lovede, at De, efter at være overbevist om dette gamle Affsums Slethed, vilde reise Dem og byde ham og hans Følgesvend forlade Deres Huus." — "Al Gud! Det kom nu ganske anderledes end vi tænkte. Det var jo ham, som reiste sig og gik vred bort." — "Ja, fordi han er et frækt Uhyre, derfor behøvede vi Andre ikke at lade os forbløffe af ham og tie stille." — "Men De taug jo selv." — "Ja det kom sig over Lises Opferfel. Død og al Ulykke! Hvad skal man tænke om det Pigebarns Godhed for den gamle Forfører? Nei jeg glemmer aldrig denne Aften!" — "Ja hør nu, gode Mørk! jeg er rigtignok bange for, at vi have overilet os. Jeg siger det ikke for Trolles Skyld; men her i mit Huus burde det vel ikke være kommet saaledes. Hvad min Moder nu sagde" Mørk afbrød hende: "Det var Ret, Frue! Lad det nu gaae ud over mig! Saadan er Verdens Gang. Det kan tilsidst blive mig, som bliver viist Døren her i Huset. Jeg er ikke stærk. Jeg føler mig ganske syg og mat. Den Historie kan gjerne blive min Død." — Fruen søgte at berolige ham; men ogsaa han ilede bort og lod Fru Derby ene tilbage, omspændt af forvirrede og misfornoiiede Tanker.

Imidlertid ilede Trolle hjemad med saa stærke

Skridt, at hans unge Vedsager havde Moie med at følge ham. Intet Ord blev talt. Berner følte sig forlegen og vidste ikke, hvorledes han skulde formaae den gamle Ven til at bryde den ængstelige Tausshed. De kom paa deres Bei til Slotspladsen, og endelig sagde den unge Maler: „Kjære Fader Trolle! Du gaaer saa stærkt, at jeg neppe kan faae mit Veir. Stands dog lidt og læg Mærke til, hvor smukt hele dette Partie af Byen og det skjønne Christiansborg tager sig ud i Maanefkinnet.“ — Trolle blev staaende og betragtede Slottet: „Det Slot,“ sagde han, „det staaer der jo saa øde som et Kloster ved Nattetid. Maanen seer ind i de tomme Gemaffer, som om den ledte efter det pragtfulde Liv, som engang færdedes derinde. Af ogsaa der har lydt mange tunge Hjertesuk! jeg synes, det er ligesom man kunde høre en Gjenlyd af dem.“ — „Vinden tuder herigjennem,“ sagde Berner: „Lad os ikke staae længere i den kolde Blæst.“ Med disse Ord greb han Trolles Arm, tryffede den venligt til sig, og drog ham med sig. Da de kom hjem, befalede Trolle sin Tjener at tænde Lampen i hans Dagligstue, rakte derpaa Berner Haanden og bad ham God Nat. Berners Anmodning om at turde følge ind med ham, for endnu en Timeetid at tale med ham eller læse for ham, afflog han venlig.

Næste Morgen kom gamle Thomas ind til Ma-

leren og sagde: „Herregud, Hr. Berner! Hvad har de Menneſter dog gjort ved min Herre iafteſ? Den hele Nat er han gaaet op og ned ad Gulvet og har ikke været i ſin Seng, førend det gryede af Dag. Jeg ſyntes nok iafteſ, at han ſaae ſaa underlig ud, og ſaa kunde jeg ikke gaae til No, men liſtede mig af og til ind i hans Sovetammer og tittede giennem Døren til Dagligſtuen, ſom ſtod paa Klem; og Herren mærkede det ſlet ikke. Han gik i Et væk frem og tilbage paa Gulvet, med Armene overførs, og Hovedet bøiet ned, og ſaadan blev han ved i een Guddommeligbed, ſaa tidt jeg ſaae til ham, ligetil han endelig mærkede, det blev Dag; ſaa ſaae han ſig om, og ſluffedes Lampen med ſaadant et Suk, ſaa dybt, ſaa det ret kunde ſkære En i Hjertet. Han har da ligget ſiden; men Gud veed, om han har ſovet. Nu ſtaaer han op.“ —

Da Berner kom ind til Trolle, blev han forfærdet over Dennes forandrede Udſeende. Det ſyntes, ſom om han i denne ene Nat var bleven meget magrere og ældre. Han ſad paaflædt ved Vinduet. Efter de første Morgenhiſener ſagde han: „Hør, Berner! Det var en underlig Indgivelse, der har bragt dig paa den Idee at anbringe dette Kaſtanietræ paa mit Portrait. Det forekommer mig at være det ſtore Træ, hvorunder mit og Joſeph's Barn ligger begravet. Kan du ikke tage det bort af Maleriet? Dette her udenfor Vin-

duet vil jeg ogsaa lade hugge om, jeg kan ikke taale at see det. Hunden staaer der ogsaa, ligesom den tudebe ad mig. Jeg har befalet Thomas at luffe Caro inde. Den skal sendes til Cosmus, han fortjener den." — Disse Ord, hans forvildede Dine og hele Væsen viste noksom, at en brændende Feber rasede i hans Arter. Berner ilede til hans Læge. Denne anede strax, at Sindets Lidelser vel her havde den største Deel i Sygdommen. Han anordnede beroligende Midler, og overtalede den Syge til at lægge sig. Allerede næste Aften syntes Feberen i Aftagende, og efter et Par Dages Forløb kunde Trolle være oppe og endog efter Lægens Forstrift nyde den frie Luft. En lille Sygdom og den derefter tilbagevendende Livskraft synes ofte at bringe en tilbagevendende aandelig Fred til det oprørte Sind.

Efterat Trolle en smuk Efteraarsdag i Berners Selskab havde gjort en lille Landtour, og de om Aftenen sad ene sammen ved den stille Kamps Ekin, udbød Berner i følgende skønne Stropher af Göthes Faust:

Ach, wenn in unsrer engen Zelle
Die Lampe freundlich wieder brennt,
Dann wird's in unserm Busen helle,
Im Herzen, das sich selber kennt.
Bemunft fängt wieder an zu sprechen,
Und Hoffnung wieder an zu blühen;
Man sehnt sich nach des Lebens Bächen,
Ach! nach des Lebens Quelle hin.

Trolle trak Beiret dybt, foldede Hænderne mod Brystet og sagde: „O hvilken frist Lustning fra en skjønnere Verden vister der til os i hans Ord, den store Mestersanger! Han kjendte fremfor Noget det menneskelige Hjerte, hvad der saarer, hvad der opliver det. Hav Tak, min Son! at du lod nogle Draaber af hans Lægedom flyde til min syge Sjæl, thi ogsaa han var Menneske, ogsaa han elskede og angrede, ogsaa han sagde:

Nimmer werd' ich froh,
So verrauschten Scherz und Kuß,
Und die Treue so." —

„Ja kjære Fader!“ sagde Berner: „Selv han maatte vissefuld bede: Gud være mig Synders naadig!“ — „Men,“ svarede Trolle, „hans skjønn Sange ere, som Davids, stegne til Himlen som forsonende Offerduft; han har ikke levet forgiæves. Men jeg! — Ak, Berner! min eneste Ven! Du er bleven tro og skaansom imod mig i al min Fornedrelse. Din elskværdige Lise hængte sig grædende ved den gamle Synders Arm. Ak aldrig skal jeg glemme det! Ogsaa Madame Berg . . . Men o Gud! Hvorledes staaer jeg dog for jer! Du selv, ak, hvad tænker du vel om mig?“ — Berner greb hans Haand: „Jeg tænker, at du har feilet menneskeligt, henreven — ikke af nedrige Bevæggrunde, men af Noget, som jeg ikke veed hvad er, noget Ulykkeligt, noget Smerteligt, der som et Uveir har drevet dit Skib i en forkeert

Retning." — "Jeg takker dig!" raabte Trolle: "Du har forstaaet mig! Ja en Drom, et Spøgelse, nei en lysende Skygge af en Engel har svævet for mig og gjort mig affindig. Og nu, nu da jeg, staaende nær Livets Grændse, vaagner af mit Banvid, seer jeg med Skræk de Ødelæggelser, jeg i mit Raseri har anrettet, uden at kunne oprette dem, og føler mig sønderreven af Anger, af Medynk med mine Offere og med mig selv, strafværdig, ydmyget og latterlig!" — "O Fader Trolle! Dine Ord bedrove mig dybt. See ikke dig selv og din Stilling med saa uvenlige Øine. Lad ogsaa en Bens, en Søns Bliffe falde formildende paa din tilbagelagte Livs-Bandring! Løs disse Gaader, saa blive de ikke længere saa rædsomme. Læt dit Sind og mit tilige ved at aabenbare mig de skjulte Traade, hvoraf dit Levnetsløb har været spundet." — "Ja, det vil jeg! — Men ikke mundtlig; thi Ansigt til Ansigt med en mildtdømmende Ven, slipper os lettelig et formildende, forstjønnende Ord af Munden og dækker vore Handlinger med et falskt Slør. — Nei, ene med Gud og mig selv vil jeg skrifte for ham og mine bedste Venner. Jeg føler det! Det letter Hjertet at skrifte. De Edleste have fundet Dette. Ogsaa han, vi nylig nævne, Gøthe har saaledes lindret sit angerfulde Bryst; ogsaa den gode Cosmus har grebet denne Vægedrif. Den trofaste Cosmus! min ædle Fiende! Han troer mig

død; men jeg vil opspørge hans Adresse og skrive ham til. Jeg vil ikke døe uden at have bedet om hans Tilgivelse."

Allerede næste Dag sad Trolle ved sit Skriverbord, beskæftiget med at optegne sine Bekjendelser. I den Tid, hvori han fordybede sig i dette Arbejde, syntes han at være kjendelig oplivet, og følte sig ikke anstrengt ved den Iver, hvormed han hengav sig dertil. Kun et Par Timer daglig gik han ud for at bevæge sig i den frie Luft, og med Noie fik Berner ham overtalt til at gjøre en Formiddags-Visite hos Madame Berg, der med største Deeltagelse daglig havde erkyndiget sig om hans Befindende, og nu modtog ham med siensynlig Glæde. Ved dette Besøg var han i første Dieblis forlegen, men blev dog snart opmuntret og fri ved sin Venindes umiskjendelige Velwillie. De gamle Aftensammenkomster hos Fru Derby vare derimod ganske ophorte. Trolle syntes ordenlig at skeye det Sted, som han sidste Gang havde forladt med et saa tungt Hjerte.

De Confessioner, han nu betroede Papiret, lode, som følger.

For mig selv, for eder, I saa Venner, paa hvis trofaste Godhed for mig jeg til min Beroligelse vover

at bygge, skriver jeg denne ærlige Beretning om den Deel af mit Livs Hændelser, der ved nogle nylig indtrufne Begivenheder er ligesom fremmanet fra en længst forsvunden Tid. Idet jeg skriver disse Ord, føler jeg med Skamfuldhed, at hvad jeg her har kaldt en Deel af mit Livs Hændelser, omtrent udgjør det Hele; at al min Birken og Tragten næsten ganske indskrænker sig inden en Kjærlighedshistories snævre Grændser, — en Betsjendelse, der vistnok er en af de meest ydmygende, som en Mand kan aflægge. Men inden jeg skrider til de nærmere Omstændigheder, beder jeg om at maatte forudskikke en Betragtning, der, som jeg troer, er nødvendig for at sætte Læseren paa det Standpunkt, hvorfra jeg onsker mig bedømt.

Lad mig da erindre om, at jeg er en Mand fra det forrige Aarhundrede, opvokset og uddannet i den franske Revolutions Begyndelse og glimrende Periode, saa berygtet for sin Vetsindighed, sin Frivolitet, sin Opførsel af alle Vaand. Jeg vil ikke opkaste mig til at forsvare hiin Tid, ikke her udfille den Sandhed, at det Herlige altid er udgaaet af Natten og som oftest født under rædsomme Uveir. Jeg vil blot her omtale een Side af de Beskylninger, som den yngre Slægt gjør mod hiin ældre, hvilken den ikke kjendte i dens unge Kraft, men hvis overblevne Individer endnu i Almindelighed have bevaret en Livlighed, en Tilgængelighed

for alle menneskelige Interesser, der nofsom vidner om den Jld, der i hine Dage gennemstrømmede den selskabelige Tilværelse. Det Punkt, som jeg her vil nævne, fordi det berører hvad jeg i det Følgende har at fortælle, er en Bebreidelse, som man idelig gjør hiin for sin Immoralitet udstregne Periode. Den var — siger man — paa eengang frivøl, samvittighedsløs i Kjærlighedsfager og tillige sentimental, og denne Sentimentalitet betegnes dertil som en sygelig Tilstand. Bistnok er der i disse Beskyldninger nogen Sandhed. En affecteret Sentimentalitet stod ved Siden af den ægte Følelse, ligesom nu en affecteret Kulde og Ligegyldighed staaer ved Siden af det ægte Maadehold. Og hvad den først nævnte Bebreidelse for Frivolitet angaaer, saa er det vel ogsaa sandt, at man med mindre strenge Dine betragtede de utilladelige Kjærlighedsforbindelser, at man med Tom Jones ansaae der for stridende mod en Mand's Ære at rive sig løs som Joseph af en forelsket Fru Potiphar's Arme; men dog vil jeg paastaae, at vore Sæder dengang vare i visse Maader og i sig selv ædlere i deres Udskielser end de nuværende, af den Grund at netop denne foragtede Sentimentalitet præsidere i dem. Man elskede og tilbød, eller troede dog at elske og tilbode den Gjenstand, for hvis Skyld man blev strafværdig; man besang den, eller syntes at finde den besungen i Digternes Sange; man valgte den ikke, som nu, i en lavere Klasse, hvor

det Bedste nødvendigen maa mangle: det Henrivende i at beskue dens aandelige Væsen, det Fortryllende i at samles med den i det dannede Selskabs Omgangskreds. — Nuomstunder gives derimod ingen sværmerist Elsker. Mændene i Almindelighed udsøge sig en Egtefælle efter en eller anden saakaldet fornuftig Beregning, eller indvifle sig mod deres Billie i et af Sandselighed og Ubetænksomhed sammenvævet Næt, hvoraf kun Gud Hymen kan hjælpe dem til en anstændig Udgang; og den giste Mand saavel som den Forlovede gjør sig ingen Samvittighed af at lade en ædel Hustru, en blusærdig Jomfru dele hans Kjærtegn med de foragteligste af hendes Kjøn; med lige freidig Pande seer han ind i de kjærlige, uskyldige Dine, som møde ham i hans Hjem. Af den Bestaafenhed er Rutidens omme Sædelighedsfølelse, der er nær ved den Pænhed at sige „Salva venia et Skjort.“ — Jeg anfører ikke disse Betragtninger for at undskyldte min Tidsalders eller mine egne Bildfarelser, men kun for at angive den Tone, der lyder fra hiin Tid gennem et Bryst, som har indaandet dens Luft.

I mit to og tyvende Aar maatte jeg efter min Faders Billie som Privatsecretair følge med den mecklenborgske Gesandt til London, hans Bestemmelsessted. Baron Gordon var en Hannoveraner, der efter et temmelig vagabond Ungdomsliv var havnet i Kjøbenhavn, hvor han ved at ægte en rig borgerlig Pige var kommen

i Besiddelse af en betydelig Formue, hvilken han imidlertid snart fik bortodsløst og bortspillet. Da han intet Mere eiede uden et lille Gods, som han ikke kunde sælge, ifølge nogle testamentariske Dispositioner, lykkedes det ham gennem sine Familieforbindelser i Hannover at forskaffe sig den ovennævnte Post. En mecklenborgsk Gesandt ved det storbritanniske Hof er vistnok ikke nogen betydelig Person i den politiske Verden; men desuagtet var denne Post dog langt betydeligere end Baronens Kræfter til at beklæde den. Hans fornemme Belyndere syntes selv at have indseet Dette, og havde derfor brugt den Forsigtighed at medgive ham en Legations-Secretair, der besad den Duelighed, som manglede den Foresatte; thi man kunde uden Dverdrivelse sige, at Hr. von Rumbach var i Besiddelse af alle de Fortrin, som hans Minister burde have. Min Fader havde i flere Aar staaet i Pengeforbindelser med Baron Gordon, og gjort ham betydelige Tjenester; paa Grund heraf blev det ham muligt at formaae Baronen til at antage mig til denne, ham ganske unødvendige Post. Jeg veed ikke, hvilke daarlige Planer min Faders Forsængelighed lagde for min Fremtid i den diplomatiske Løbebane, hvori han med Bold og Magt vilde indføre mig; men det veed jeg, at jeg med største Ulyst gav efter for hans hæftige Villie, opgav det medicinske Studium, som jeg havde begyndt, og fulgte med Gesandten, der var mig

bekjendt som en høymodig og uvidende Nar. Min Stilling i hans Nærhed og i hans Huus var saa ubehagelig, at den forbittrede mig aldeles den Nydelse, som under andre Omstændigheder useilbarlig vilde bleven mig tildeel i den prægtige fremmede Verden, hvori jeg, rigelig forsynet med Penge, befandt mig i Ungdommens livsglade Dage. Til min Trøst tog Baronens sig ikke af Forretningerne — og hertil havde han gode Grunde — saa at jeg kun arbejdede med Hr. v. Rubach, hvis Selskab var mig ligesaa behageligt som lærerigt; og da han var en ung Mand ligesom jeg, opstod der snart et Venstabsforhold imellem os.

Baronen havde stedse behandlet mig med en fornem Overmodighed og undertiden ladet mig forstaae, at han egentlig mod sit Dnske havde taget mig med sig. Et Aarstid efter vor Ankomst til London, indtraf desuden Noget, der meget forøgede hans Utilbøielighed for mig. Som Folk af hans Caliber gjerne pleie, faldt det ham ind engang imellem med en plump Haand at ville gribe ind i Forretningerne og vise sin Myndighed. Det var i de bevægede Tider, da den franske Nations Seire og disses Indflydelse paa andre Nationer uophørlig forandrede Cabinetternes indbyrdes Stilling og Forhold til hinanden. Disse Omverlinger og Bevægelser horte det til Baronens øvrige Egenskaber at ignorere, hvilket var Tilfældet med Alt hvad der var ham ubehageligt: Med

en dum Trodsfighed benægtede han ligesom dets Tilværelse, om det endogsaa stod ligesom hans corporlige Dine. Da imidlertid hans Daarskaber ikke høre til mine Betjendelser, vil jeg ikke her indlade mig i nærmere Details angaaende disse, men blot fortælle, at han engang paa egen Haand havde indviklet sig i en Sag, hvori hans Deelagtighed, hvis den var bleven bekiendt, vilde i det Allermindste have det uebliffelige Tab af hans Post til Folge. Da Rubach og jeg, ikke uden Noie, havde bragt ham til selv at indsee Dette, overvældedes han af en stor Skræk og Modløshed; men ikke saasnart var han, ved vore fælleds Bestræbelser, reddet af denne Snare, før han, langt fra at takke, fastede et Nag paa os og syntes at ansee os for Spioner af hans Handlemaade, eller idetmindste for byrdefulde Vidner til hans Feiltagelser. Dette gjaldt især mig, som havde haft den virksomste Deel i den ovennævnte Sag. Han greb enhver Leilighed til at nedtrykke mit Mod, som om han frygtede, at det ved denne Anledning skulde have sig mere end billigt. Jeg veed ikke, om min indre Bitterhed over denne Behandling eller en lyffelig Anelse var Skyld i, at jeg omhyggelig gjemte et Papiir, der ved hiin mageløse diplomatiske Forhandling var faldet i mine Hænder. Jeg var langt fra den Hensigt at misbruge det til Baronens Skade, men jeg sølte en — maaskee dadelværdig — Berolig-

gelse ved at vide mig i Besiddelse af dette hemmelige Baaben imod ham. Hans onde Luner fik i samme Tid fornyet Næring af den Omstændighed at han — jeg veed ikke længere, af hvad Grund — blev beordret til at forlade sin Post i London og tiltræde en langt ringere, nemlig som Gesandt i Cassel. Jeg besluttede at gribe denne Leilighed til at bryde min Forbindelse med ham, og hellere udsætte mig for min Faders Brede end for de Krænkelser, som jeg nu maatte taale. Men min Skæbne vilde udføre Dette paa en anden Maade.

I Familierne træffer man undertiden det Særsyn, at et enkelt Medlem af samme synes saa himmelvidt forskjelligt fra de øvrige, at man i sine Tanker uvilkaarligt kommer til at sammenligne denne Person med en ædel Sangfugl, der hændelsesviis er bleven udlækket i en Skaderede, og ligesom en gammel Overtro antager, at Underjordiske practicere deres forvorede Unger i mennefskelige Bæsners Bugge, saa kunde man her fristes til at tænke, at en høiere, mere ideal Slægt havde opoffret et Barn af dens ædlere Natur til at opvære mellem syndige Mennefsker som en forsonende Genius, for at ogsaa de kunde see et Glimt af det Lys som leder til Himlen. Som et saadant Bæsen syntes mig den lille Clara, Baronens eneste Datter. Hendes Moder var et forfængeligt, enfoldigt Fruentimmer; den ældste Søn, Faderens Haab og Stoltshed, blev opdragen i Hannover; den næst-

ældste var død inden mit Bekjendtskab med Familien;
 en tredje Son, en tiaarig, uvorn Dreng, ved Navn
 William, var Moderens forfælede Yndling. Mellem
 Disse stod den trettenaarige Clara, upaastjennet af
 sine Nærmeste, men en Gjenstand for alle Fremmedes
 Opmærksomhed og Beundring. Der var i denne lille
 Piges Physiognomie og Væsen en ganske forunderlig Magie.
 Ved det daglige Middagsbord havde hun gjerne sin Plads
 saaledes, at Belysningen i Værelset faldt skarpt paa
 hendes Figur, og naar man da saa de lyse, loffede
 Haar, den liliehvide Ansigtssfarve, de store dunkelblaae
 Dine med de mørke Buer og lange Dienhaar, den
 simple hvide Kjole uden alle Smykker, tæt omsluttende
 den blendende Nakke og Skuldre med en lille Knipslings-
 kant, da laae Ideen om en overjordisk Aabenbaring saa
 nær, at Flere end jeg udtalte den i Stilhed. Naar det
 hændte sig — og denne Hændelse indtraf jævnlig — at
 haarde og ufskaansomme Ord bleve verlede, saa rødmede
 den lille Clara, slog Dinene ned og hævede dem efter
 et Ophold, for med et ubeskriveligt, forsonende Udtryk
 at fæste disse udtryksfulde Bliffler paa den Forurettede.
 Var hun selv Denne, da sænkede hun det yndige lille
 Hoved som en Rose, der bøier sig for Stormen, og
 langsomt hævede hun derpaa de dunkle Dine bønligt
 og taust op til Den, der med Haardhed tiltalte hende.
 Engang i et saadant Dieblif kunde Rubach ikke skjule

sin Forbittrelse, men vendte sig bort, idet han hvisttede til mig: „Skulde man komme i Helvede for Noget, saa maa det være for saadan en Følelseshed, som der hører til at modstaae det Barns ydmyge, bønlig Bliffe.“

En Dag, da Clara kom ned i Spisefalen, var det kjendeligt, at hun havde grædt. Hendes Fader spurgte med sin sædvanlige raae Tone om, hvad der var paa færde. Moderen spurgte ligeledes, heller ikke paa den kjærligste Maade. Med tilbagerængte Taarer svarede Clara: „Maa jeg have Tilladelse til ikke at sige det i dette Dieblif?“ — „Nei vist ikke!“ raabte Baronnen. „Jeg skal fortælle det,“ sagde den yngre Broder: „Clara har grædt, fordi det idag er vor salig Broder Alfreds Fødselsdag. Hun sagde imorges, at hun tænkte paa, hvordan hun pleiede at gaae ind til ham . . . at forære ham . . . jeg husker ikke rigtig hvad hun sagde.“ — „Aa Føleri!“ udbød Baronnen: „Hvad kan det hjælpe at slæbe mere for ham? Ham faae vi dog ikke igjen.“ — Baronessen sagde med alvorlig Mine: „Ja har Nogen Marsag til at græde for Alfred, saa er det jo rigtignok Clara.“ — Den stakkels lille Pige var ikke længere Herre over sin Sindsbevægelse. Hun bedækkede sine Dine med Haanden, som om hun vilde beskytte dem mod truende Pile, og gik sagte ud af Bærelset. — Om Aftenen kom der Selskab. Adskillige unge Piger omringede Clara, der bestandig saae sorgmodig ud. Jeg

sluttede mig til denne yndige Klynge; et Par unge Mennesker gjorde det Samme, og min varme Attraa efter at opmuntre Clara inspireerte mig saa godt, at jeg formaaede at bringe en i dette Huus tilforn ukjendt Frihed og Munterhed ind i vor lille, fra de Eldres affondrede Kreds. Efterhaanden bortvege Skyerne fra Claras Afsyn, og med Ungdommens lette Bevægelighed tog hun hjertelig Deel i den almindelige Lystighed. Næste Aften vare vi indbudne til en Familie, som levede i venfsabelig Dmgang med Baronens. Dette Huus var behageligt. Mange unge Mennesker af begge Kjon forsamlede sig der, og det var til daglig Brug vedtaget, at medens det ældre Selskab fordrev Tiden ved Spillebordene, forsamlede Ungdommen sig i en stor Sal og dandsede til en Musit, som Nogle af Husets Personal skiftedes til at opføre. Det var ogsaa Tilfældet paa den her omtalte Aften. Jeg bad Clara om at dandse med mig, hvilket hun ogsaa strax tilstod mig; men da vi havde dandset Quadrillen ned, efter den Tids brugelige Dandse, undskyldte hun sig for at figurere op igjen, og sagde, at hun kunde ikke udholde det længere, hun led af en hæftig Hovedpine. Jeg førte hende til en Stol i en Binduesfordybning og tog selv Plads ved hendes Side. Med Betymring bemærkede jeg, at hendes Udseende røbede en lidende Tilstand, og jeg tilføiede: „Jeg maatte meget tage feil, om De ikke har grædt igjen idag.“ —

„Nei,“ svarede hun: „det har jeg virkelig iffe. Men jeg erindrer, at jeg endnu skylder Dem Tak for igaar. De var saa god iafte, De opmuntrede os saa behageligt, at jeg reent glemte min Sorg, hvilket vel næsten var Uret af mig.“ — „Uret? Bedste Frosen! Er det Pligt at henseerge sit Liv, fordi en kjær Person tidlig tiltræder den Reise, som er uundgaaelig for alt Levende?“ — Hun taug lidt, men sagde derpaa med frygtfom Stemme: „Det er heller iffe allene for min Broders Død jeg saa tidt er bedrovet, men for Noget, der er endnu værre, for Noget, der er allerværst.“ — Paa mine ivrige Spørgsmaal svarede hun: „Ja kjære Hr. Trolle! jeg vil sige Dem det; der er dog Ingen, jeg tør tale til derom, og De er saa god; jeg troer vist, at De vil mig meget vel.“ — „Om jeg vil Dem vel! Jeg kunde gaae i Døden for den lille Clara! D tilgiv, at jeg taler saa frit til Dem!“ — „Det takker jeg Dem for, det giver mig Mod. Det er ligesom De var min Broder.“ — „Nu saa betro mig søsterligt hvad der tynger paa Deres unge Sjæl.“ — „Al det nedtynger mig medrette, at jeg har en ond Samvittighed.“ — „De, Clara! En lille Engel, som De er?“ — „D tal iffe saaledes! Jeg skal sige Dem Alting. Seer De, kjære Trolle! Min Broder Alfred var en vild Dreng, som tidt kom i Klammeri med andre Dreng og tidt kom til Skade ved de Spilopper, han gjorde. Derfor var Fader grumme

streng imod ham. En Dag var Alfred meget stille og saae daarlig ud, og da jeg spurgte hvad der fattedes ham, betroede han mig, at en stor Dreng i et Slagsmaal havde kastet ham mod en Steen i Gaarden, og at han havde Smerter i Siden af Stødet. Han forbød mig at tale derom, og forlangte, at jeg skulde give ham Haanden paa at jeg vilde tie. Jeg havde ingen Betænkelighed ved at love ham det. Jeg skaffede ham hemmelig nogle Lægemidler, som jeg vidste, at man brugte mod Contusioner, og som laae i Moders Gjemmer. Hver Aften og Morgen listede jeg mig ind til ham og gned hans Side. Men efter et Par Dages Forløb blev han saa syg, at Lægen maatte kaldes. Alfred maatte nu tilstaae, at han havde stødt sig, og Doctoren sagde til Moder, at nu var det farligt, men at det havde været let at helbrede, dersom han strax var bleven kaldet. Da jeg horte Dette, blev jeg reent fortviolet og beklændte strax, at jeg havde vidst denne Ulykke og fortiet den. Moder, som var meget bedrøvet for Alfred, blev naturligviis overmaade vred paa mig, og sagde: „Naar din Broder skulde døe, som gjerne kan stee, saa veed du og vi Alle, at det er dig, som er hans Morder.“ — O Gud! De Ord horer jeg saalænge jeg lever.“ — Den stoffels Pige kunde ikke længere tale for Graad, hun skjulte sig bag Gardinet og stræbte at fatte sig. Jeg nærmede mig til hende og søgte med al den Varme,

som min indre Bevægelse indgav mig, at tilhviſte hende Trøſt og meddele hende en bedre Anſkuelse af hendes egen uſkyldige Handling. Hun bøiede ſit Anſigt frem af ſit Skjul, ſaae paa mig med ſmilende Dine og ſagde: „Kjære Trolle! Saaledes ſom De nu talte, har aldrig Noget talt til mig. Al, om De vidſte hvor Deres Ord have lettet mit Sind! I to Aar har jeg aldrig været rigtig glad; men nu vil jeg ſtræbe at tage Mod til mig og trolig holde et bedre Loſte, ſom jeg har givet Alfred: Da han laae ſyg, og jeg engang ſad og græd ved hans Seng, ſagde han: „Du ſkal have Tak, Clara, fordi du altid har været mig tro og hjulpet mig at ſkjule mine dumme Streger. Men naar jeg nu kommer mig, vil jeg blive meget ſtilkkelig. Jeg vil være lydig mod vore Forældre, og om jeg ogſaa ſynes, de have Uret, vil jeg dog rette mig efter deres Billie. Lad os love hinanden, at vi Begge altid ville gjøre Dette.“ — Jeg lovede ham det, jeg omfavnede ham, og jeg syntes, mit Hjerte vilde briſte af Kjærlighed og Bedrøvelſe. Faa Dage efter var han død, og jeg kyſſede hans kolde Mord og gjentog ſagte mit Loſte, og det ſkal jeg aldrig glemme, ſaa længe ieg lever.“ — Al, kun altfor bogſtaveligt har Clara holdt ſit Ord! —

Dagen efter erfarede jeg med ſtor Betyrning, at den elſkelige Pige laae ſyg, og at Lægen havde erklæret hendes Sygdom for at være Mæſlingerne, hvilke i det

Joraaar graßserede i London og ofte viste sig ondartede. Efter to Dages Forlob var den lille William og tre af Husets Tjenestefolk ligeledes angrebne af denne Epidemie. En stor Urolighed og Forlegenhed med de Syges Opvartning herskede snart i Huset. Fru Gordon, som ikke var vis paa at have havt Mæslinger, vovede ikke at nærme sig sine Børns Leie. En Dag horte jeg omtale, at Clara var meget syg, og at en Sygevogterse, som om Natten vaagede hos Børnene, havde gjort sig skyldig i en Uagtsomhed. Strax udbad jeg mig at maatte vaage tilligemed denne Person, for at have Tilsyn med de Syge. Mit Tilbud blev modtaget til min Glæde; thi at jeg selv ikke havde havt denne Sygdom, var en Betragtning, der ikke kunde gøre sig gjældende i mit Sind ved Siden af Tanken om Claras Fare.

Da jeg ved Nattens Frembrud kom ind i de to smaa Bærelser, hvor hun og Broderen befandt sig, udtrykte hendes Ord og Minder en saa glad Overraskelse, en saa varm Tak for min Nærværelse, at jeg stedsse maa mindes dette Dieblif som eet af de lyseste i mit hele lange Liv. Vaagefonen sad i det tilstødende Kammer og fortalte Eventyr for at more William, der ikke var meget syg, indtil baade Fortælleren og Tilhøreren sov ind derved.

Lidt efter Midnat, kaldte Clara mig hen til sin Seng og sagde med feberagtig Stemme: „Kjære Hr. Trolle! Jeg er saa syg, Al jeg maa vist døe!

Jeg er saa angst! Det er saa græsseligt at tænke paa, at jeg saadan skal ligge hvid og kold med fortrukket Ansigt, ligesom den stakkels Alfred, og at de saa vil tage mig og putte mig ned i den sorte Kiste, og strue Laaget paa den, saa hverken Lys eller Luft kan trænge ind; og saa bære de mig ned i et Capel til de andre Døde, som ere ganske fremmede for mig. Var det endda til Alfred! men han ligger hjemme i Danmark, ude paa Godset, ved Siden af mine Bedsteforældre; og her i dette fremmede Land skal jeg være ganske ene i den fæle, mørke Grav." — Hvad jeg svarede paa denne hjertegribende Tale, veed jeg ikke, og heller ikke syntes Clara at høre efter mine Ord. Hendes Aandedræt var kort og besværligt. Hun greb min Haand og sagde: „Kjære Trolle! for Guds Skyld gaa ikke fra mig; Maa jeg læne mit Hoved op til Dem, saa bliver jeg mere rolig." — Jeg lagde min Arm om hendes Skuldre, og paa det hun kunde komme til at ligge i en hvilende Stilling, kom jeg selv til at hvile med Arm og Skulder paa samme Pude som hun. Strax derpaa blev hun roligere og faldt i en stille Slummer. En Times tid efter op slog hun Dinene og sagde i sin Jeberphantasie: „Hvor skal jeg finde Ord til at takke Dem, kjære Trolle! Hvor det er smukt, at De er gaaet herved i Graven med mig! Nu synes mig heller ikke, at her er saa fælt som jeg tænkte. Nei tværtimod, her er fredeligt

og godt. Ganske mørkt er her jo heller ikke; jeg kan skimte Deres venlige Ansigt, og jeg føler ogsaa til min Trøst, at De holder fast paa mig. Al, jeg beder Dem, slip mig ikke af Deres Arm!" — Hun sank tilbage i sin Slummer. Forunderligt var det Indtryk, som hendes Ord efterlode i min Sjæl. Hvile i Graven med denne lille Engel i min Arm, ene, uforstyrret, uden Frygt for Fremtiden, — denne Skjæbne syntes mig langt bedre end den, der for Diebliffet forestod mig i Livet; thi i mangen Time havde Tanken om at forlade dette yndige Barn kæmpet med min Beslutning at gjøre mig fri fra hendes Faders Krænkelse. Den uskyldige Omhed, som hun viste mig, var mig saa sød, saa ny; thi siden min Moders Død i min tidlige Barn-dom vare saa hjærlige Ord og Bliffe ikke nogensinde blevene mig tildeel. Jeg følte, at jeg, for at bruge Claras egne Udtryk, aldrig frivillig kunde slippe hende.

Da det begyndte at dages, vaagnede hun. Det var kjendeligt, at Feberen var aftaget, og hendes fulde Bevidsthed vendt tilbage. Med Undseelse viklede hun sig ud af min Arm og sagde: „Al min Gud! De er vist træt af at sidde i en saa tvungen Stilling. Jeg har vist generet Dem inat med min dumme Angst. Jeg var ikke ganske ved mig selv. De er altfor god.“ — Disse Ord bedrovede mig ordenlig. Jeg var med Glæde bleven i denne Stilling. Inden jeg kunde svare,

kom en gammel Pige, som hørte til Husets Domestiker, for at løse mig af. Med mange Taksigelser for min Belvillighed mod Børnene, tilføiede hun, at hun havde ladet Kasse bringe op paa mit Bærelse. Da jeg vilde fjerne mig, kaldte Clara mig tilbage og hviskede: „Naar seer jeg Dem igjen?“ — „Jaften,“ svarede jeg glad: „jeg vaager hos Dem igjen imat.“ Og strax aftalte jeg med den gamle Pige, at vi, saalænge Børnene vare syge, vilde stiftes til at vaage, saaledes at hun først ved Daggry skulde afløse mig.

Nogle Nætter gik saaledes hen. Clara var i Bedring, dog blev hun af og til anfalden af samme Beklemthed og Ængstelse som den første Nat, jeg vaagede; og under disse Anfald følte hun sig lettet, naar jeg, ligesom dengang, holdt hende i min Arm. Det varede ikke mange Dage, før jeg selv følte mig syg, og troede at mærke paa alle Symptomer, at jeg var smittet af Mæslingerne. Men nødvendig vilde jeg give Slip paa mine Functioner som Sygevogter, nødvendig bedrove den lille Clara ved at lade hende erfare, hvad jeg for hendes Skyld havde udsat mig for. Jeg skjulte derfor mit Ildebefindende, saalænge det paa nogen Maade var muligt. Tilslidst var jeg neppe istand til at holde mit Hoved iveiret. Dog vilde jeg endnu een Nat nyde den Lykke at vaage ved Clara's Side. Ved Midnat, da det sædvanlige korte Aandedræt og den dermed følgende Ængstelse

atter indfandt sig, bad jeg hende, at hun, som sædvanlig, vilde hvile sig paa min Arm. Da hun dennegang havde sin fulde Bevidsthed, betænkte hun sig lidt, men gav efter for mine Bønner og lagde med barnlig Tillid det skjonne Hoved mod min Skulder, hvorpaa hun faldt i en rolig Søvn.

Hvor ere de mig endnu levende, de Tanker, som i disse Timer gjennemfrydsede min Sjæl! Jeg følte, at i mine Arer brændte en Sygdom, som ikke var uden Fare, som saa Ar iforveien i min Fødeby havde bortrevet saa mangt et ædelt Offer. En veemodig Følelse greb mig. Jeg tænkte paa min Fader. Han havde været streng og bydende mod mig; men jeg var alt hans Haab i Verden. Jeg betragtede den sovende Clara, dette indtagende Ansigt, hvis udtryksfulde Skjæbne Sygdommens blussende Rødme ikke formaaede at vanzire. En Fornemmelse af Glæde betog mig ved Tanken om, at jeg af hendes Aandedræt havde inddruffet min Sygdom, en dyb Smerte ved den Frygt, at jeg maaskee saae hende for sidste Gang, og at det ialfald var sidste Gang at jeg saaledes sad hende nær og holdt hende i min Arm, da min egen Tilstand vilde forbyde mig oftere at nyde denne Lyksalighed. Jeg nærmede mit Hoved til hendes, jeg betragtede hende, som om jeg vilde indpræge mig hendes Billede for Tid og Ewigheid. Til Farvel vovede jeg at kysse hendes Pøsser, som berørte mit Ansigt,

og i denne mellem Salighed og Smerte svævende Stemmning sank mit trætte Hoved ned paa samme Pude som hendes, og en dyb, næsten lethargisk Sovn lukkede mine Dine. Som en Drom synes mig at erindre, at jeg hørte en stor Allarm og Baronens skjændende Stemme. Det blev mig lang Tid efter jagt, at William var kommen til at vælte et Bord, der, bedækket med flere Sager, stod udenfor hans Seng, og at den derved opkomne Larm havde vækket Baronen, hvis Sovestue stødte til Drengens. Med Et følte jeg mig haardt greben i Skulderen. Ganske forvirret og betagen af min feberagtige Sovn, før jeg iveiret og mødte først Claras angstfulde Ansigt, inden jeg kunde besinde mig paa, at Baronen stod og rev i mig, medens den lille Pige holdt fast paa min Haand med begge sine. Naar Baronen var opbragt, slog Talen ham næsten ganske feil; jeg hørte kun, at han overøste mig med Grovheder, medens Clara med bønnefulde Blikke syntes at bede mig om at tie. Saa ustyldig som den end var i sig selv, den fortrolige Stilling, hvori Claras Fader havde overrasket os, saa følte jeg mig dog meget forlegen derved, og mine usammenhængende Ord kom ligesaa stammende frem som Baronens. Af Frygt for at han i sin blinde Hidsighed skulde endmere forfærde de Syge, fik jeg ham med mig ud af deres Værelser, og ilede til mit, efterat jeg dog først havde havt den Besindighed at kalde den gamle Pige

til deres Opvartning. Jeg gik strax tilfængs. Den Sindsbevægelse, hvori jeg var, forstærkede min Feber, jeg fornemte med Angstelse, hvorledes mine Forestillinger forvirrede sig, indtil en urolig Søvn berøvede mig Sands og Samling.

Da jeg vaagneede af denne Tilstand, befandt jeg mig paa et mig ganske fremmed Sted; en mig ubekjendt Kone syslede omkring i Stuen, og Rubachs Tjener sad ved min Seng. Af Denne erfarede jeg nu, at jeg for flere Dage siden i bevidstløs Tilstand var baaren fra Baronens Huus til det Sted, hvor jeg nu befandt mig, hos et Par aldrende Fyld af sumpel Stand, der havde vüist megen Omhu for mig under Sygdommens farligste Periode; at Doctoren et Par Gange daglig havde besøgt mig, og ligeledes Rubach, der havde overladt sin Tjener til min Pleie. Baade hans Herre og Lægen, sagde Tjeneren, havde havt en alvorlig Strid med Baronen for den Haardhed, han havde vüist ved at lade mig fore bort fra sit Huus i en Sygdom, hvori den mindste Forkjølelse kunde have de værste Følger. Mine første Ord vare at spørge til Clara; og den Efterretning, at hun var næsten aldeles helbredet, og al Sygdom saa godt som overstaaet der i Huset, virkede velgjørende paa mit hele Væsen.

Min Fare var forsvunden; men jeg kom mig kun meget langsomt af dens Følger. Rubach besøgte mig

daglig, og efter nogle Ugers Forløb fortalte han mig, at Gesandten med sin hele Familie, saavel som han selv, vare reisefærdige for at drage til Cassel. Han leverede mig tillige et Brev fra Baronen, hvori Denne i faa Linier lod mig vide, at han ikke mere behøvede min Tjeneste, hvilket han allerede havde tilmeldt min Fader. Den gode Rubach sagde, at han med Hensyn paa min Sundheds-Tilstand havde opsat til sidste Dieblis at levere mig dette ikke synderlig høflige Brev, uagtet han dog meente, at jeg bedre kunde undvære Baronen, end han mig. Jeg bad ham hilse Clara, og underrette mig af og til om hendes Befindende. Han lovede mig det, og med Bedrøvelse sagde jeg denne Ven Farvel.

Faa Dage efter hans Afreise havde jeg den Trost, at en Ungdomsven og gammel Legekammerat uformodenlig kom til London og strax opsogte mig. Da jeg var kommen mig saavidt, at jeg maatte gaae ud, spadserede jeg en Dag i Selskab med Denne og en anden Landsmand i Kensington-Have. Da syntes det mig pludselig, som om jeg saae Clara med lette Trin at komme os imøde. Saaledes havde jeg ofte seet hende om Morgenene at gaae omkring i Haven ved vort Huus, med en simpel Straahat og et lille Forflæde, hvori hun pleiede at samle Blomster, som hun affaar. Mit Hjerte bankede ved dette Syn; thi min lille Veninde stod Dag og Nat for min Phantasie. Den unge Pige,

som nu kom mig nærmere, var vissest ikke Clara, men levende erindrede hun dog om hende. Hun havde samme Alder og Bært, samme rige, blonde Poffepragt, samme lille nydelige Fod. Uden at vide det, blev jeg staaende stille, greben af dette Syn. Den unge Pige vendte sig ogsaa og sendte mig venlige Blikke, der syntes at vinke mig. Jeg kunde ikke modstaae, jeg maatte følge efter hende. Hun selv gif mig imøde og spurgte høflig, om jeg vilde tale med hende. Der var noget saa Indbydende i hendes hele Nærmelse til mig, at jeg strax var beffendt med hende. En ældre Søster var med, og Denne smaaftjændte uophorlig paa hende. Alt Dette bragte en Vighed tilveie med det kjære Billede som jeg bar i mit Hjerte; jeg syntes i dette Barns Nærhed og Venlighed imod mig at finde et Palliativ for min Vængsel, og jeg veed ikke selv hvordan jeg kom til at love at jeg vilde leie Bærelser i hendes Moders Huus. Ved nærmere Betænkning besluttede jeg dog at drage mig ud af denne Forpligtelse, men fandt det imidlertid passende at gaae til Moderens Huus, som hun havde betegnet mig, for at gjøre en Undskyldning.

Den lille Jenny ventede mig allerede, løb mig imøde, taffede mig, tryffede min Haand og bad mig saa indstændig at drage ind til dem, at jeg umulig kunde nænne at give hende et Afslag. Hvad skal jeg sige Mere? Dette var det første Udbrud af mit affjendige

Sværmeri. De Diebliffe, da Clara havde viist mig Hengivenhed og Tillid, havde efterladt et altfor dybt Indtryk i min Sjæl; den Lykke at være Gjenstanden for et uskyldigt Hjertes Omhed var ligesom bleven nødvendig for min Tilværelse. Skjondt Clara endnu var et Barn, var der i hendes Personlighed noget saa Vældt, at selv Tanken neppe vovede at berøre hendes jomfruelige Læber. Den lille Jenny derimod tog mig om Halsen og kyssede mig uopfordret, naar hun kom ind i mit Værelse, og dertil havde hun jævnlig Velsighed, da hun havde paataget sig min Opvartning. Hendes Kjærtegn, hendes hjærlige Yttringer berusede mig. Jeg drømte, at det var Clara, og naar Jenny spurgte mig, om jeg elskede hende, svarede jeg af et ærligt Hjerte Ja. I min Vetsindighed beroligede jeg min Samvittighed med den Tanke, at vort Forhold var en uskyldig Barnestreg, og saameget lettere beroligede jeg mig, da jeg Dag for Dag erfarede, at Jenny i Grunden kun var et uopdraget Barn, hvis Kjærlighed til mig iffe var Meget værdt. Denne sidste Betragtning forvoldte imidlertid, at min Illusion forsvandt. Hun var altfor langt fra at ligne sit Forbillede. Jeg skammede mig for mig selv og for min feromtaltte Ungdomsven, som var Vidne til et Par Scener, der vare ligesaa udelicate fra Jennys og hendes Families Side som ydmygende for mig. Ved denne Vens Hjælp rev jeg mig løs af dette latterlige Forhold, og reiste hjem.

En stor Tomhed, en Længsel, et Sværmeri, hvor-
 over jeg selv var undseelig, opfyldte mit Sind i den
 stille Censformighed, som omgav mig her i Hjemmet
 og i min Faders borgerlige Huus. Med Skamfuldhed
 tænkte jeg tilbage paa de to sidste Aar. De forekom
 mig som aldeles spildte. Med Savn tænkte jeg paa
 mine afbrudte medicinske Studier, der engang havde
 opfyldt min Sjæl, men som nu syntes mig saa fremmede,
 at jeg ikke havde Mod eller Lyst til paanye at tage fat
 paa dem. Min Fader, der slet ikke kunde opgive sine
 diplomatiske Phantasier, forskaffede mig en Plads som
 Volontair i det udenlandske Departement. Jeg indsaae
 meget godt, at denne Carriere aldrig vilde føre mig til
 noget ønskeligt Resultat, da min borgerlige Fødsel ind-
 strænkede min Virksomhed til lutter subordonnerede Poster;
 men jeg fulgte dog min Faders Villie, dels fordi jeg
 selv i det Dieblis var villieløs og slov, dels fordi jeg
 havde et dunkelt Haab om, at jeg maaskee paa denne
 Vej kunde faae Leilighed til at reise i Udlandet, hvilket
 jeg ønskede, men ikke kunde iværksætte uden ved Hjælp
 af min Fader, der Intet vilde høre om en Udenlands-
 reise, der ikke havde et bestemt Maal.

I de unge Aar hengiver man sig ikke længe til en
 mobløs Sløvhed. Man søger og finder Et eller Andet,
 der hjælper til at Tiden kan gaae, indtil den bringer de

Roser, som Haabet aldrig forsømmer at love os. Jeg var saa heldig at blive indført i en Cirkel af Videnskabsmænd, Digtere og Kunstnere, som endnu i hine Dage udgjorde en nogenledes samlet Omgangskreds. Skjøndt jeg desværre kun turde henregne mig til de tærende Medlemmer i dette Samfund, saa optog det mig dog velvilligt; og om de hulde Muser end ikke værdigede mig at løse min Tunge eller lede min Haand, saa aabnede de dog mit Øie og mit Øre og skjænkede min Sjæl den Beroligelse, som de aldrig unddrage en ærlig Tilbeder. Mine ringe Forretninger i Departementet besørgede jeg uden synderlig Interessé, men punktlig og til mine Foresattes Tilfredshed. Saaledes hengif tre Aar. Men de mere end tusinde Dage, som indbefattes i dette Tidrum, havde ikke formaaet at udplette Claras Billede af mit Hjerte. Alting malede det for min Phantasie: Erotiske Digte, Melodier, Kunstens Frembringelser i Marmor og i Farver. Alle vegne fandt jeg hende. Andres Meddelelser om deres forsvundne eller nærværende Kjærligheds Lykke eller Ulykke opfyldte mig med Beemod og Længsel. I Tanterne fulgte jeg hende i Tidens Gang og Udvikling. Naar jeg paa Gaden saae en ung Pige af den Alder og Størrelse, som jeg tænkte at Clara nu maatte have, fulgte jeg efter hende. Traf jeg saadanne opblomstrende Jomfruer i Selskab, maatte jeg nærme mig til dem. Mit Eventyr med

Jenny havde imidlertid gjort mig forsigtigere. Jeg sagde mig selv: Ingen af Disse er hende.

Samme Dag, som det om Morgenens var min første Tanke: „Idag fylder Clara sexten Aar,“ — erfarede jeg, at Regjeringen sendte en fornem Herre til et tydsk Hof i et diplomatisk Erinde af ringe Betydenhed, egentlig kun en Formalitets sag som snart var udført. Da jeg, som sagt, var godt lidet af mine Foresatte og desuden kunde gjøre en saadan Reise paa egen Beføstning, lykkedes det mig at blive ansat i Gesandten's Følge, med Tilladelse til, efter fuldendt Forretning at maatte benytte en Permission af tre Maanedes til at reise hvorhen jeg vilde. Min Faders Forsængelighed fandt sig saa tilfredsstillet ved denne Leilighed, at han rigelig forsynede mig med Penge og Verler, og desuden forærede han mig en betydelig Fordring paa Baron Gordon, idet han sagde: „Dersom du paa din Reise skulde komme i Nærheden af denne opblæste Hallunk, saa see at knibe mine Penge ud af ham. De skulde da tilhøre dig.“ — Jeg modtog Papiret og reiste, ligesaa fast bestemt paa at komme i Nærheden af Baronen, som paa ikke at gjøre Brug af Fordringen.

Saa snart det var mig tilladt at forlade Ambassaden, ilede jeg til Cassel, men erfarede strax ved min Ankomst, at min Ven Rubach var for Diebliffet reist paa Landet, et Par Meil fra Byen, og at Baron

Gordon med sin Datter var reist til Cöln for at bivaane en Heitidelighed i et derværende Kloster. Jeg fulgte deres Spor og kom netop til Cöln saa betids, at jeg kunde blive omflædt og forskaffe mig en Plads i Kirken, inden den blev overfyldt af den tilstrømmende Mængde. Jeg var heldig nok til at sidde saaledes, at jeg kunde overse de Pladser, som vare forbeholdne de fornemste Personer. Mine Dine gennemløb de allerede Forsamlede, uden at finde Den, jeg søgte. Mit Hjerte bankede af Forventning. Jeg skulde nu med legemlige Dine see den Skikkelse, hvis Billede jeg uophorlig havde udkastet i min Phantasie og tænkt mig forandret og dog den Samme. Jeg havde ofte spottet mig selv for denne uovervindelige Kjærlighed til et Barn; men efterhaanden som Tiden var gaaet og jeg maatte tænke mig hende som en voren Pige, havde jeg fundet et Slags Beroligelse ved denne Tanke. Min Kjærlighed var forekommet mig mere fornuftig og lovsig, om jeg maa bruge dette Udtryk; og ligesom jeg engang fandt, at tretten Aar var den meest indtagende Alder, saa syntes mig nu stedse den, som hun befandt sig i, at være den elskværdigste.

Endelig fik jeg Die paa nogle Indtrædende, og gjenkjendte strax Baron Gordons morke, udtørrede Figur, og ved hans Haand et ungt Fruentimmer Jeg kan ikke forklare min Bevægelse. Hvorfor kunne

ikke saadanne Diebliske fastholdes i Livet, saadanne Diebliske, hvor Beskuelsen af det Herlige og Skønne er nok til at fylde Sjælen med Salighed! — Jeg saae Clara igjen. Hun var meget forandret; men af Alt, hvad der var skønt og rørende, var Intet tabt. Det var den samme Ustydighed og Barnlighed, forædlet og forskjønnnet. Beskrives kan hun ikke, thi hendes egenlige Skjønhed, som har fulgt hende gennem hele Livet, er i Udtrykket af hendes hele Væsen; det er som et Phænomen fra en høiere Natur. I sin himmelblaae Dragt, hvorpaa meget gennemsigtigt Hvidt var anbragt, med Perler i de blonde Løkker, manglede hun blot de store hvide Binger (som Cosmus bemærker) til det fuldkomne Billede af en Engel; og som en ulykkelig Skygge ved Englens Side syntes mig hendes Fader med sit vredsladne gnistrende Blik, sin dunkle Dragt med de verdslige, forsængelige Ordenstegn. Jeg var saa betagen af dette Syn, saa hensunken i mine egne Betragtninger, at jeg kun meget adspredt tog Deel i hvad der foregik omkring mig; og den i sig selv mærkværdige Ceremonie fængslede kun halvt min Opmærksomhed. Jeg saae kun, at Clara græd, at hendes hele fromme Sjæl søsterlig deelte den unge Nonnes Skjæbne. Baronens syntes vred over hendes synlige Bevægelse; hans hellige Grefrygt for det Ceremonielle gjenkjendte jeg i den Mine, hvormed han bød sin Datter at bytte Plads med en

Dame, der sad bag ved hans Stol og mere i Skjul. Clara havde ikke vendt sine Bine til Forsamlingen omkring hende. Nu saae hun sig om, og med Henrykkelse bemærkede jeg, at hendes Blik hvilede paa mig, at hun gjenkjendte mig. Hun rødmede, smilede og besvarede min ærbødige Hilsen med usigelig Inde. Bore Bine mødtes flere Gange, jeg var beruset af min Lykke, men desværre varede den ikke længe.

Ceremonien var tilende, Clara fjernede sig, som hun var kommen, ved sin Faders Haand. Jeg blev siddende i en Labyrinth af Tanker, hvorfra jeg ikke kunde finde ud. Jeg vaagnede af min Aldspredthed ved Synet af en høi Geistlig, der gik mig tæt forbi, fulgt af et Par andre Prælater af ringere Grad. Den Fornemste var en gammel Mand, hvis ædle, ærværdige Figur i den prægtige Ordensdragt maatte indgyde en uvilkaarlig Erbødighed. Jeg boiede mig dybt for ham, og da jeg i det Samme vilde fjerne mig, stod han atter ligesom mig, holdende ved Haanden en ung Pige, ved hvis Syn jeg foer sammen, thi ved det første flygtige Blik syntes mig, at det var Clara. To Søstre kunne ikke have større Lighed end disse To, for hinanden fremmede og fjerne. Den skønne, prægtigt klædte unge Dame fæstede sine glimrende Bine paa mig, som om ogsaa hun i min Personlighed gjenkjendte en kjær Lighed. Det Hele varede kun et Dieblit; hun forsvandt ved Prælatens

Haand. Døren til det indre Kloster aabnede og luffede sig efter dem, og jeg, som havde været en usølsom Tilskuer ved den unge Nonnes Indflædning, følte nu en dyb Smerte ved at tænke, at denne Skjønhed maaskee ogsaa var bestemt til at visne inden Klosters skumle Mure. Jeg forvandt imidlertid snart dette Indtryk, og mine Tanker vandrede den tilvante Vej til min Ungdoms Elskede, som jeg fulgte tilbage til Cassel.

Det var mig en Vederqvælgelse i to Aftener at omsværme det Sted, hvor hun boede. Det var udenfor Byen paa et smukt Landsted, der laae temmelig eensomt, saa at jeg ubemærket og uforstyrret kunde see Lys i Bærelserne, hvis Vinduer gik ned til Jorden, og et Par Gange nød jeg et Glimt af hende selv. Dog var denne lille Nydelse betydelig forhoiet ved det Haab, at jeg allerede den tredie Aften skulde møde hende ved en stor Hoffest, hvortil jeg havde skaffet mig Adgang. Paa denne for mig sande Fæst var jeg ikke blot saa lykkelig at see hende i al hendes Skjønheds høieste Flor; men da jeg fandt hendes Fader ved et Spillebord og ikke blev hendes Moder vaer, fordriftede jeg mig til at nærme mig til hende og tiltale hende. Hun nævnede strax mit Navn og bød mig velkommen med en umiskjendelig Belvillie. Jeg hørte den igjen, denne søde Stemme, saae dem igjen at møde mine, disse fromme, kloge, særmeriske Dine! — Ballet var i fuld Gang, Nogle af

den unge qvindelige Skare, mellem hvilke hun sad, havde forladt deres Plads. En Stol ved Siden af hendes var ledig. Hun selv indbød mig, ved en Bevægelse med Haanden, til at bemægtige mig den. Have end de lykkelige Timer i mit Liv kun været saa i Tallet, saa have de dog været rige i Indhold, og denne var een af dem. Det var, som om den Mellemtid, siden vi saaes, var udsløttet af Tidens Løb; saa ganske fandt vi den gamle fortrolige Tone, saa utvungen talte den hulde Clara til sin Barndoms Ven.

Hun sagde: „Jeg gjenkjendte Dem strax forleden, da jeg med Get blev Dem vaer i Klosterkirken, og det gik som i fordums Tid, da jeg var et Barn, og laae af Mæslingerne: Synet af Dem beroligede strax mit Sind. Jeg var saa bedrovet ved denne Nonnes Indflødning. Jeg har hørt hendes Historie af en af hendes Slægtninge, og jeg kunde saa ganske sætte mig ind i hendes Sted. Det forekom mig, som det var mig selv.“ — Paa min Opfordring fortalte hun, at denne unge Pige havde i tidligere Aar været letsinelig og ikke kjærlig nok mod en elskværdig og god Moder, og at dette ulykkelige Forhold havde ved Moderens Dødsfæng grebet hende med en saa smertelig Anger, at Verden var bleven hende forhadet, og hun kun i Klostret troede at kunne finde Hvile.“ — „Hvorledes kan De,“ udbrød jeg, „De, som er den bedste, frommeste Datter, sætte

Dem i den Piges Sted?" — „Al jo!" svarede hun: „jeg har ikke altid det Hjertelag, som bør besjæle vore Handlinger, og desuden, al den bittere Kummer, som Anger forarsager, finder stedse Gjenslang i min Sjæl; for ingen Smerte er jeg saa bange som for den. Jeg sympathiserede ret med den stakkels Nonne, jeg syntes ordenlig, at jeg selv blev greben af Altraa efter Klosters stille Fred, og dog blev jeg ubeskrivelig angst, da de indflødte hende og affar hendes Haar. Da jeg saa i det Samme mødte det uventede Syn af Deres mig bekendte Ansigt, saa tænkte jeg paa min Sygdom, da De var saa god imod mig, og paa min barnagtige Skræk for at døe og blive begravet, og saa vendte mit Sind tilbage til Verden, og jeg takkede Gud for Liv og Frihed." —

I denne Samtale bleve vi afbrudte af en Cavaleer i glimrende Galladragt, men med et meget modbydeligt Physiognomie. Han nærmede sig med en sledsk, men stolt Mine, og sagde til Clara: at hans Herre, en fremmed Prinds, som var tilstede, ønskede den Fornøielse at dandse den næste Dands med hende. Clara rødmede, og stammede forlegen, at hun bad ham undskylde hende hos Prindsen, da en stærk Hovedpine forbad hende at dandse. Cavaleren buffede taus, og med en særegen ondskabsfuld Mine maalte han mig med Dinene, hvorpaa han fjernede sig. Da han var borte, beklagede Clara, at hun nu

maatte give Afkald paa al Dands for iasten, siden hun havde givet Prindsen et Afslag. „Men det er dog bedre,“ tilføiede hun, „end at dandse med ham. Jeg kan ikke udholde de affhyelige Bliffe, hvormed han betragter mig; jeg synes, han har Dine som den store Slange, vi saae i London.“ —

Vi glædede os over at kunne underholde os med hinanden uden at frygte for at belures, da vort Modersmaal sandsynligviis var usforstaaeligt i denne Omgivelse. Clara fortalte mig, at hun skulde forlade Cassel allerede den næste Morgen, for med sine Forældre at tilbringe et Par Maaneder hos nogle af Baronens Slægtninge paa et Gods mange Mile borte. Jeg beklagede, at jeg saa snart maatte opgive Haabet om oftere at møde hende, og hun tilstod ogsaa, at hun med Ulyst tænkte paa dette Ophold hos en stiv, fornem, af lutter aldrende Folk bestaaende Familie. — „Nu vel!“ udbød jeg: „Da kun Himlen veed, naar jeg da er saa lyffelig at see Dem igjen, og denne Aften desværre ikke har flere Timer end enhver anden, saa vil jeg ogsaa ret veie og dvæle ved hver Secund af disse Timer, for at opfylde min Sjæl med Glæde for en lang, tom Tid.“

Jeg havde neppe sagt disse Ord, førend mange af de kostbare Secunder strax bleve mig berøvede. Baronen kom hurtig hen til os, og idet han tilligemed en flygtig Hilsen tilfaste mig et vredt Blif, sagde han til Clara:

„Er du fra Forstanden? Afslaaer du den Ære at dandse med Prindsen? Du har Hovedpine, siger du? Men jeg befaler dig strax at dandse med ham, om ogsaa dit tosfede Hoved skulde springe deraf.“ — Prindsen og hans foromtalte Cavaleer stode i Nærheden. De nærmede dem. Baronnen sagde med stor Ydmyghed til den Første, at han vel havde vidst, at det Hele var en Misforstaaelse. Den rødmende Clara reiste sig og fulgte med nedslagne Dine. Jeg blev siddende og saae paa Dandsen, først i en bitter Stemning, men siden henrykt af Beundring og Kjærlighed, thi Intet kan mere ligne en ustyldig Nymphes Flugt for den forfølgende Satyr, end Claras Dands med Prindsen. Som hendes ædle Sjæls Bevægelser altid skinnede gjennem den ydre, klare, transparente Form, saaledes aabnede sig nu en saadan jomfrulig Undvigen af hendes Dandseres Blik og Bevægelse, at hun, uden at støde mod Dandsens Regler, dog tydelig gav ham sit Sindslag tilkjende. Hun var saaledes saa yndig, saa let, saadeilig, og mit Hjerte brændte saa stærkt, at uagtet jeg saalænge havde elsket hende, saa forekom det mig, som om denne Aften først havde opflammet min Kjærlighed til en fuldkommen Videnskab. Efterat Dandsen var endt, førte Prindsen hende til hendes forrige Plads, men satte sig selv hos hende, idet han gav mig et Diekast der syntes at sige: at jeg dog vel ikke vilde have den

Uforsammenhed at beholde min Plads paa Clara's anden Side. Hans Cavaleer satte sig paa høire Haand af mig og maalte mig paanye med haanende Bliffe. Jeg blev ubevægelig. Prindsen gjorde formelig sin Cour, men paa en fripostig, udelicat Maade. Clara svarede ham med stille Bærdighed; men sin Forlegenhed og Skamfuldhed formaaede hun ikke at skjule. Jeg tog Mod til mig, og da Dandsen paanye begyndte, sagde jeg paa Dansk: „Vil De gjøre mig saa lykkelig at dandse denne Dands med mig, og saaledes befrie os fra disse Naboer?“ — „Gjerne!“ svarede hun. Hun reiste sig, og idet hun neiede for Prindsen, sagde hun: „Tilgiv, naadige Herre! Jeg har lovet denne Dands til en gammel Ven og Landsmand, som jeg efter flere Aars Forløb har modt her i aften.“ Med disse Ord rakte hun mig Haanden, og som befriede Fugle ilede vi hen i de Dandsendes Række.

Det var en kort Glæde. Baronesse Gordon stod pludselig i Nærheden, og vi havde neppe standset ved det nederste Par, før hun greb sin Datters Arm og trak hende tilside, idet hun med en fortrædelig Mine sagde: „Kom, Clara! Vi skal strax hjem. Vor Vogn er ikke bestilt saa tidligt, men Prindsen kjører os hjem i sin.“ — Clara saae forfrækket ud, men fulgte taalmodig med Moderen gennem Salen til de næste Bærelser. Uvillkaarlig gif jeg bag efter dem og søgte at nærme mig

Baronessen for at hilse paa hende og spørge, om noget Ubehageligt var tilstødt, som kunde forarsage dette pludselige Opbrud; men den naadige Frue lod, som hun ikke saa mig, medens jeg horte hende sagte skjænde paa sin Datter, og sige: „Det har vi nu af din slave Dpfersel! Din Fader er tordenvred, og jeg meente dog, at jeg i et Selskab som dette turde vige en Timestid fra saadan en stor Pige.“ — De naaede nu gennem de mange Tilstedeværende til en Forsal, hvor nogle Tjenere stode parate med deres Kapper og Shawler. Prindsen og hans Cavaleer kom til og bød Damerne Armen. Jeg holdt mig i en ærbødig Graastand; men idet Clara gik, vendte hun sit yndige Hoved, og tilvinkede mig et mildt og — jeg syntes — veemodigt Farvel.

Jeg vendte tilbage til en Sal, hvori der var lidt mindre Stimul af Mennesker. Her satte jeg mig i en Strog. Jeg var som beruset. Jeg vidste ikke selv, om jeg var glad eller bedrovet, vred eller blød. Nu horte jeg nær ved mig en Raslen af Silkeklæder, og mærkede en Duft af Orangeblomster. Allerede disse to Ting udøvede en særegen Virkning paa mig; thi Clara havde baaret en Orangeblomst i sin Bouquet, og jeg havde indaandet Fortryllelse af dens søde Duft, og under vor korte Dands havde Lyden af hendes raslende Skole været hørlig for mig, tiltrods for det larmende Orkester. Amor viser ret sin Magt over al Naturen i den Trold-

dom, han veed at lægge i flige Ubetydeligheder. Jeg saae mig hurtig om, og see! den samme unge Pige, som jeg havde seet i Klosterkirken ved Prælatens Haand, stod nu for mig ved Siden af en ældre Dame. Ligesom forrige Gang, standsede hun og saae stift paa mig, med saadanne funklende, pragtfulde Dine, at deres Glæde ligesom kappedes med de straalende Smykker hun bar. Hendes Lighed med Clara slog mig paa nye. Ligesom Denne, bar hun ogsaa en hvid Kjole af Flor og Silke, og endsskjønt den fremmede Pige var langt prægtigere klædt, var Begges Dragt dog omtrent i samme Smag.

Jeg havde reist mig og bukkede ærbødigt for Damerne, som hilste mig, og da de satte dem ikke langt fra mig, og den ældre Dame tabte sin Bifte, tog jeg den op og leverede hende den. Imidlertid blev min Stol optagen af en Anden, og med den ligefremme Godmodighed, som er de sydtyske Fruentimmer egen, anviste hun mig en Plads ved sin Side. En simpel Værdighed og Frihed, der gjerne udmærker den sande Fornemhed, viste sig strax i denne Frues Adfærd. Hun talte til mig og spurgte om jeg ikke var en Fremmed, — Noget der syntes at give mig Adkomst til end større Opmærksomhed fra de Indfødtes Side. Den unge Pige lyttede taus til vor Samtale, i hvilken jeg erfarede, at mine Naboersker vare en Cousine og en Niece af den

omtalte høie Prælat i Cöln, og at den Sidste levede hos ham, som Datter i Huset. Da i det Samme en ny Dands blev bebudet, vovede jeg at udbede mig den af den skjønnne Josepha; — thi det var denne Josepha, hvis Navn jeg kun med skjælvende Haand vover at skrive. — Hun rakte mig den fine Haand med synlig Fornøielse. Hun dandsede meget smukt. Hendes corallrøde Læber smilede af ungdommelig Lyst; i Dandsens Hvirvel syntes hun mig Clara selv, kun mere fri, mere hengiven. Jeg var som i en Forelskelses Ruus; mine Dine slugte hendes Indigheder, mine Hænder skjælvede, naar de berørte hendes, og da det forekom mig, som om hun deelte min Bevægelse, saa fuldendte Dette ganske den Fortryllelse, som betog mig.

Da Ballet nu snart var tilende, foreslog Nogle af Selskabet en Spadseregang gjennem den illuminerede Slotshave. Veiret var mildt og varmt, den skjønnne September-Himmel klar og stille. En ung Mand, som Josephas Tante forestillede mig som deres Fætter og Vedsager, bød den ældre Dame Armen. Denne unge Mand var Lægen Cosmus, min ædle Fiende og Anklager. Jeg saae ham her for første Gang, og hans milde og floge Udtryk, det Stille og Beskedne i hans Væsen tiltrak mig særdeles. Med straalende Dine og skjælmst smilende Læber greb Josepha min Arm, Tanten og hendes Cavaleer gik foran. I en forunder-

lig exalteret Tilstand gif jeg med Josephas varme, blode Arm i min. Det hos hende, som ikke lignede Clara, var Dinene og et vist hæftigt Udtryk i disse. Det Halvmørke, hvori vi vandrede, skulte mig denne Ulighed; heller ikke Stemmen var den samme, men syntes mig det ved vor hvissende Samtale. Mundens skjonne Træk, de hvide Tænder, lyste mig imøde, de smaa Fodder sloi lydløst over det knærkende Sand, Drangebloomsten duftede, og jeg veed ikke, gennem hvilken Sammenslyngen af Ord vi kom til at verle forelskede Yttringer, uden at jeg dog egentlig gjorde nogen Kjærligheds-Erklæring; men da vi et Dieblif hændelsesviis befandt os allene under nogle tætstaaende Træer, kastede Josepha sig om min Hals, omslyngede og kyskede mig. For første Gang folte jeg mig i en uskyldig Skjønhed's Arme. Jeg var som ude af mig selv, og med faa og flygtige Ord aftalte vi, at jeg hver Nat skulde ndfinde mig udenfor hendes Vindue i Onklus Palads i Cöln, hvor jeg ved Hjælp af en paa Muren værende Espalier kunde naae saa høit, at vi uforstyrret kunde tale sammen.

Da jeg næste Dag i en mindre exalteret Stemning lod den forrige Nats Tildragelser gaae forbi min Sjæl, advarede min gode Engel mig, og jeg besluttede at forjage den Drom, som blandede Josephas skjonne Billede med det, som jeg dog allene elskede. Men uden Afsted

vilde jeg ikke forlade den kjærlige, trostydige Pige. Den første Dag efter min Tilbagekomst til Cöln sendte hun mig ved en fortrolig Kammerpige en Bølge til Paladsets Havedør, som gik ud til en affides Gade. Til den bestemte Time indfandt jeg mig og fandt Beien til Josepha's Bindue let og siffer. Min Hensigt var at tage Afsked og strax den næste Dag at forlade Byen. Men neppe havde jeg berørt denne Materie, førend Josepha saa ærligt, saa rørende udtrykte sin Smerte derved, at jeg forekom mig selv haard og grusom, og det blev mig svært at holde fast paa mit Forsæt. Og da hun nu i sin Klage nævtede, at hun var bestemt til Klosteret og nu først havde lært at skjælv for denne Bestemmelse, tilsvær jeg mig selv og hende, ikke at vige fra hendes Side, før jeg havde reddet hende fra denne Skjæbne. Hvorledes jeg skulde iværksætte Dette, vidste jeg dog ikke selv.

Imidlertid indfandt jeg mig hver Nat ved hendes Bindue. Vi talede sammen, vi lagde tusinde Planer, som i disse Diebliske syntes os meget fornuftige, men som jeg ved nærmere Estertanke maatte forcaste. Bort Forhold ved disse Stævnmøder var aldeles ustraffeligt. Jeg naaede neppe saa høit op til Binduet, at jeg kunde holde hendes Haand i min eller trykke den til mine Læber; men i en saadan natlig Time maatte saa Mæget bidrage til den søde Illusion, der sammensmeltede hendes Billede

med Claras; og den Omstændighed, at hun var truet af sine Foresattes Tyrannie, fuldendte Ligheden, gjorde hende til en Gjenstand for min Befymring og Omhed, og bestæftigede mine Tanter.

Saaledes vare et Par Uger forløbne, da jeg en Morgen tidlig til min Forundring fik Bud fra Prælaten, Josephas Dnsel, der lod mig bede om en Samtale. Det imponerende Syn af denne ærværdige Olding, hans rolige, forstandige Ord, Alt lod mig føle det Uoverlagte og Uforsvarlige i min Handlemaade. At ægte Josephas var en Tanke, der endnu aldrig var falden mig ind eller var bleven nævnet mellem hende og mig. Hvilke store Hindringer der modsatte sig vor Forening, blev mig desuden klart i denne Samtale. Jeg greb Leiligheden for at opnaae mit ivrige Ønske at redde Josephas fra Klosteret, og ved et gjensidigt Løfte forpligtede Prælaten og jeg os indbyrdes, jeg til at afstaae fra at see Josephas, han til at afstaae fra sin Plan at hellige hende til Klosterlivet.

Jeg reiste bort, glad ved at have udrettet Dette, og da min Permission langt fra ikke var udloben, besluttede jeg at bereise en Deel af Tydskland. Jeg tog først Veien til Weimar, hvor jeg vilde opholde mig i nogen Tid. En Aften sad jeg henved Midnat paa mit Bærelse, da min Dør pludselig blev aabnet, og Josephas styrtede aandeles hen imod mig. Hun gjorde en Bevægelse

som for at kaste sig for mine Fødder, og med en rørende Stemme, som ofte blev afbrudt af Graad, bad hun mig ikke at forskyde hende, sagde, at den hæftigste Længsel havde drevet hende i mine Spor, bebreidede mig min Haardhed i at forlade hende, og udbrod i de ømmeste, lidenskabeligste Klager. — Hun var deilig i sin Forfladning som en simpel Bondepige, men bleg og udmattet af Reisen, som hun havde tilbagelagt paa en anstrengende Maade ved at kjøre med nogle Landsfolk paa deres umagelige Bogne, og fra den sidste Station var hun endog gaaet tilfods, bærende en tung Bylt med de nødvendigste Klædningsstykker. Mit Hjerte smeltede ved en saadan Kjærlighed, der for min Skyld trodsede saamegen Moie og Fare. Jeg greb hende i mine Arme, kaldte hende (som hun selv siger) min Elskede, min Hustru, og tænkte i dette Dieblif, at jeg baade vilde og kunde overvinde alle Vanskeligheder, for ved et lovligt Ægteskab at forene os. Jeg var ubeskrivelig bevæget af hendes Ord og ved Synet af hende. Det forekom mig, som om jeg havde gjenfundet Clara i Josepha.

De skræffelige Følger af min Brode, hvilke jeg nu først har erfaret, ville stedse tynde paa min Samvittighed; men dog spørger jeg enhver ung Mand, som formaaer at sætte sig ind i mit Sted, hvorledes han i det her omtalte Dieblif tiltroer sig at ville have handlet?

Min Brode i dette, som i ethvert andet Forhold af denne Natur, tilskriver jeg den umandige Eftergivenhed for en lidenskabelig Vængsel efter min eneste Elskede, der ligesom med magisk Kraft drev mig til at søge Trøst i Alt hvad der kunde foregjøgle mig hendes Billede. Som naar man i Dromme med angstfuldt Sind leder efter en kjær Skikkelse, bestandig troer at skimte den, griber efter ethvert Phantom og holder det fast, til det vender et fremmed Ansigt imod os, og vi forfærdede ile fra det med fordoblet Smerte: saaledes var min vaagne Drom gjennem hele Livet. Det første Skridt var min Synd, siden folte jeg mig indviklet i Vaand, som jeg aldrig havde havt isinde at knytte. Hvad Joseph a angaaer, da var det min ærlige Villie at oprette min Uret, at hellige hende mit Liv til Tak for hendes varme Kjærlighed, skjondt det ikke varede mange Dage, før jeg sagde mig selv: Min Clara er det ikke! — Jeg havde imidlertid lagt en Plan der forekom mig fornuftig. I Weimar, hvor jeg havde en Landsmand, der var velvillig stemt imod mig, vilde jeg ved hans Raad og Bistand finde en Geistlig, der viede mig til Joseph a. Derpaa vilde jeg skriftlig eller mundtlig forlige mig med hendes Onkel, overbevise ham om, at jeg ikke havde bedraget ham, lempe mig, saavidt muligt, efter hans Fordringer, og erhverve mig min egen Faders Samtykke til mit Egteskab og hans Understøttelse til et sorgfrit

Udfomme. I Henseende til min Fader var jeg uden Frygt. En saa glimrende Svigerdatter af en saa fornem Slægt vilde være ham yderst velkommen. Jeg meddeelte Josepha denne min Plan; men her stødte jeg paa en uventet Anstødssteen. I vore forrige Samtaler vare ingen religiøse Materier bragte paa Bane. Vor forskjellige Religion havde Ingen af os tænkt paa. Først i min Samtale med Prælaten var den Omstændighed berørt, at jeg var Protestant. Biskop var Tidens Tone dengang Intet mindre end orthodox, men jeg havde ikke betænkt, at de Lande, hvor Catholicismen ret horte hjemme, netop derfor med end større Iver haandhævede dens Magt. Denne unge Pige, som uden Betænkning havde forladt den faderlige Beskytters Huus, Slægt og Venner, troede dog at forsynde sig ved at ægte en Kjætter, og hun havde anseet det for afgjort, at vor indbyrdes Kjærlighed maatte være Nok til at føre mig i den rettroende Kirkes Skjød. Det Skridt, hun for min Skyld havde gjort, krævede efter hendes Synsmaade Dette af mig, og udslettede tillige for Guds og Kirkens Dine det Strafværdige i hendes Handling. Men da Dette var et Dffer, som jeg troede hverken at kunne eller burde bringe, syntes hun i mit Afslag at see en Mangel paa Kjærlighed, en Utafnemmelighed, ja en Ugudelighed. Med fortvivlet Hæftighed udbroød hun snart i Bebreidelser imod mig, snart i lidenskabelige

Bøuner; og disse Scener, der saa ganske fjernede hende fra det qvindelige Ideal, som levede i mit Hjerte, bragte mig paa min Side til en stille indre Fortvivlelse over den Lænke, hvori jeg havde smeddet mig selv.

En fjorten Dages Tid var gaaet saaledes hen, uden at det var muligt at komme til nogetsomhelst fornuftigt Resultat, da jeg pludselig fik et Besøg af min Ven Rubach. Vi havde bestandig verlet Breve med hinanden; ved min Afreise fra Cöln havde jeg underrettet ham om min forhavende Reiseplan, og i Haab om at træffe mig var han reist efter mig til Weimar. Hans Grunde, sagde han, var at opfordre mig til, om muligt, at redde Clara fra et affyeligt Giftermaals-Project. Han havde faaet det Indfald, at Dette maaskee var gjorligt ved Hjelp af det foromtalte Document, der prostituerede Baron Gordon, ifald dette lykkeligviis endnu var i mine Hænder. Uden at svare før jeg hen til min Reiseportefeuille, næsten skjælvende for ikke at finde det. Men til min Glæde havde jeg det liggende i et hemmeligt Rum, og iblandt Andet tillige min Faders paa samme Baron truffne Brev, som han havde leveret mig ved Afreisen. Rubach fortalte mig nu, at Gesandten formelig havde lovet sin Datters Haand til den foromtalte Cavaleer hos den fremmede Prinds, som for Tiden opholdt sig i Cassel, og havde strax ladet sin Familie komme hjem fra et

Guds, hvor den var i Besøg, for i al Hast at fuld-
 byrde baade Forlovelse og Bryllup; men da Clara
 med større Bestemthed, endman havde ventet af hende,
 nægtede at adlyde hans Befaling, var hun bleven inde-
 spærret i sit Bærelse af den haarde Fader og plaget af
 begge Forældrene med Bønner og Trudslar. Grunden
 til denne hæftige Fremgangsmaade var især den, at
 Baronen var kommen i en betydelig Spillegæld til Cava-
 leren, saa at han nu greb en saa slet Udvei til at slippe
 for at betale; men det Skændigste ved hele Sagen var
 endnu den Omstændighed, at denne Herre, ved Navn Grev
 Ardin, et Menneske af de sletteste Sæder, havde i en
 beskænkter Tilstand ladet Rubach forstaae, at Clara's
 Utilboielighed for ham kunde være en ligegyldig Ting,
 da hans Herre Prindsen, som længe havde været for-
 elsket i hende, skulde være den egenlige Brudgom. Ud-
 skillige Omstændigheder bekræftede, at denne affkyelige
 Overeenskomst mellem Prindsen og hans Favorit virke-
 lig fandt Sted. Hvorledes mit Blod kogte ved denne
 Beretning, behøver jeg ikke at fortælle. Rubach fore-
 slog mig strax at følge med ham til Cassel; men da
 jeg tøvede og yttrede Betænkelighed ved siebliffelig at
 reise og heller ikke vilde overlade ham allene at klare
 denne Sag, hvilket jeg, af Hensyn til hans Forhold til
 Ministeren, ikke troede at burde, trængte han ind paa
 mig med Spørgsmaal, og da han halvoeis havde gjættet

Sandheden, betroede jeg ham saa Meget som der var nødvendigt for ikke at lyve for en Ven. Min Tilstaaelse syntes dog at forundre ham. „Jeg tænkte“ . . . sagde han, men afbrød pludselig sig selv og giengældte min Fortrolighed ved at fortælle, at han endnn inden vort Bekjendtskab havde været hemmelig forlovet i sit Fædreland, og kun ventede nogle Familieforhold hævede for at forlade Baron Gordon og trække sig tilbage paa et Gods i det Hannoverse, som hans Elskede vilde bringe ham i Medgift. — Vi lagde nu vor Plan til Claras Befrielse. Rubach skulde melde Baronen mit Besøg i Anledning af min Faders Fordring og tillige meddele ham, at jeg var i Besiddelse af det tidtomtalte Document, og raade ham at gjøre sit Bedste for at faae det i sine egne Hænder.

Da Rubach var reist, bønfaaldt jeg Josepha om at tillade mig at fjerne mig i nogle Dage, og imidlertid at opholde sig i min ovennævnte Landsmands Huus, hvor en agtværdig Familie vilde vise hende al mulig Opmærksomhed. Hendes Fortvivlelse over denne min Anmodning var saa stor, at jeg ikke vidste, hvorledes jeg enten skulde kunne reise eller blive, da til min store Trøst den trofaste Cosmus med Et stod hos os. I hans broderlige Baretægt vidste jeg Josepha sikker, og samme Nat reiste jeg til Cassel, med den største Tilfærdighed og Utaalmodighed.

Jeg ankom dertil om Aftenen, og søgte strax at faae Rubach itale. Han sagde mig, at han troede at have beredet mig Veien paa det Bedste og lovede at føre mig til Gesandten næste Formiddag. Baronen modtog mig med en hidtil useet Hosflighed, blandet med nogen Forlegenhed. Ligeledes med stor Hosflighed undskyldte jeg mig med min Faders Befaling, der nødte mig til at uleilige ham med en gammel Fordring, som jeg fremtog og leverede. Med et hippocratist Ansigte betragtede han det ubehagelige Papiir, der led paa en betydelig Sum, uden at regne de utilberligt længe indestaaende Renter. Han gav mig Papiret tilbage og begyndte at fremstamme nogle Undskyldninger, som jeg afbrød med den Forsikkring: at hvad den Sag angik, skulde vi nok blive enige. Jeg vovede nu at yttre, at et ganske andet Grinde forte mig til ham, at jeg af Hengivenhed for hans Huus ikke troede at burde fortie et mod ham og hans Familie anstiftet Forræderi, der fra en sikker Haand, som jeg dog ikke turde nævne, var blevet mig kundgjort. Jeg fortalte ham nu Grev Ardens skjændige Yttringer; men Baronen loe mig ud for min ensfoldige Lettroenhed; og da jeg vedblev min Paastand om Sandheden af mit Udsagn, kunde vi Begge kun med Noie tvinge vor indre Forbittrelse. Baronen var snart ikke Herre over sig selv, men spurgte mig med haanlig Mine, hvad der berettigede mig til at blande mig i hans Familie-

Anliggender, hvad taabeligt Haab jeg nærrede i Henseende til hans Datter, der lod til at interessere mig mere end det passede sig for mig. „Jeg nærer intet Haab i den Henseende,“ svarede jeg: „Det er ikke blot Adelsfordomme, men noget langt Vigtigere, der for Diebliffet stiller mig fra Froken Clara; men hvad min Interesse for hende angaaer, da er den saa stor, at jeg fast har foresat mig at redde hende fra den Skændsel eller idetmindste den Ulykke, hvori hendes egen Fader vil styrte hende.“ — Som en Rasende foer Baronen om i Bærelset og stammede en heel Deel Skældsord og deelige, som jeg ikke kunde samle. Medens jeg nogle Diebliffe stod raadvisd om, hvorledes jeg paa en god Maade skulde indlede hvad jeg egentlig havde isinde, kom han mig til Hjælp ved selv at bringe den bevidste Materie paa Bane. Han syntes nemlig pludselig at besinde sig paa Noget, der dæmpede hans Bredes Udbrud, og med en paatagen skjedesløs Tone sagde han: „Apropos, De har et Document, som tilhører mig. Maa jeg bede Dem om at udlevere mig det.“ — „Tilgiv mig, Hr. Baron! I visse Maader kunde jeg vel mene, at det tilhører mig; thi De vil sikkert erindre, at jeg, for at faae det udfriet af Bedkommendes Hænder, maatte gjøre en betydelig Penge-Oppoffelse, som ikke er bleven mig erstattet og som jeg heller ikke forlanger erstattet. Men Documentet er nu engang i mine Hænder, og jeg giver det

iffe fra mig uden paa Bilkaar." — "Naa! saa siig dem! Hvad vil De have?" — "En Bagatel, Noget, som ialfald burde skee. Seer De, Hr. Baron! Lad os tale roligt med hinanden. Dette omtalte, rigtignok for Dem interessante Document, saavelsom min Faders Fordring paa Dem, sønderriver jeg her strax i Deres Nærværelse, og end ydermere paatager jeg mig at overbringe Grev Ardin en Sum, som jeg veed De er ham skyldig, Altsammen paa det Bilkaar at jeg tillige overbringer ham et lille Brev, som jeg har opsat, og som jeg beder Dem underskrive. Ogsaa et Brev til min Fader maa jeg bede Dem bære med Deres Underskrift Dæmp Deres Brede! Tillad, at jeg forelæser Dem begge Dele. Her er det til Greven, det er meget høfligt og galant. Behag at høre: ""Da det ikke er mig muligt, uden Misbrug af min faderlige Myndighed at formaae min Datter til at adlyde mig og give Dem sin Haand, saa seer jeg mig nødsaget til at afstaae fra den Hre at slutte en nærmere Forbindelse med Dem. Jeg tager mig den Frihed herved tillige at betale min Gjæld og beder Dem undskyldte, at jeg nu først opfylder denne Pligt."" — Baronnen saae paa mig med gnistrende Dine, men uden at tale. "Det andet Brev," sagde jeg, "er ganske fort og uskyldigt og lyder saaledes: ""Da De, min gamle Ven, altid har vilst mig og Mine saamegen Deeltagelse, skylder jeg Dem det Svar: at

Rygtet om min Datters Giftermaal med Grev Ardin er en skammelig Usandhed, og tilføier, at jeg vilde ansee mig for infam, om jeg gav mit Samtykke til et saadant Parti."" —

Jeg vil ikke beskride Baronens Brede og hans Kamp med sig selv. Rubach kom nu til og bidrog ved sin rolige Tiltale og sit Herredømme over Gesandten til at gjøre en Ende paa denne Scene. Med Brevet til min Fader holdt det haardest; thi det var let at indsee, at disse Linier vare den egenlige Betryggelse for at dette Parti ikke paany kunde bringes istand. Men Frygt deels for det Baaben, som jeg eiede i det farlige Document, deels vel ogsaa for de Pengesager, som herved jævnedes, overvandt tilsidst den stolte, men ensolddige Mands Betænkkeligheder, og han underskrev begge Brevene, hvorimod jeg strax sønderrev de omtalte Papirer og skrev en Berel paa min forømtalte Landsmand i Weimar, der stod i Handelsforbindelse med min Fader, for den ikke meget betydelige Sum, som Baronens skuldede Grev Ardin. Denne Berel indsluttedes i Brevet, og jeg paatog mig selv at bringe det til hans Bolig.

Allerede samme Aften fik jeg en Udfordring fra Greven. Rubach fortalte mig, at Baron Gordon, strax efter at jeg havde forladt ham, var illet til sin projecteerde Svigersøn og rimeligviis havde været dum nok til at betro ham Alting. Greven havde nu, for

at vise sig til sin Fordeel for sin Prinds og for Hoffet, der troede ham forlovet med den smukke Clara, formodenlig troet sig forbunden til at udfordre mig, uagtet han ellers var bekendt for at være en Rusion. Rubach var bekymret over den Bending, som denne Sag havde taget, men trostede sig dog med min Færdighed i at skyde med Pistoler, hvilken han havde seet Prover paa ved nogle Skydeøvelser, hvori vi Begge havde taget Deel, da vi opholdt os i London. „Skyd ham!“ sagde han, „saa er der saameget Mindre af Djævelskab i Verden.“ — Dette var ikke min Hensigt. Berøve denne Synder Livet vilde jeg ikke, hvordan end Udfaldet skulde blive. Derimod syntes mig i det Dieblif, at min egen Død viste sig for mig i en venlig Skikkelse. At døe for Clara, at overskjære med et eneste rasst Slag den gordiske Knude, hvori jeg havde hildet Joseph og mig selv, forekom mig som en beroligende Tanke. Jeg tænkte kun paa at sikke, saa godt jeg kunde, disse to Pigers Fremtid. Jeg skrev til min Fader, fortalte ham oprigtig den Sag, som min Dre bod mig at klare, jeg anbefalede ham Joseph som min Forlovede, og bad ham opfylde min sidste Bøn og i mit Sted indsatte hende og Clara, som to elskelige Døtre, til sine Arvinger. Jeg skrev ogsaa til Joseph, til Prælaten og Cosmus, og søgte at forsones mig med dem, Hver især. Disse Breve, saavelsom de foromtalte Linier under

min Faders Adresse, som jeg havde afnødt Baronen, leverede jeg den trofaste Rubach til Besørgelse, saavelsom til Betryggelse for Clara i paakommende Tilfælde. Da jeg saaledes efter bedste Eljensomhed havde ordnet mine jordiske Anliggender, gik jeg til Duellen med en Rolighed, som jeg næsten vilde kalde letfindig. Det mig uventede, intetsigende, latterlige Udfald, som den fik, er mine Læsere bekendt af den Beretning, som Cosmus giver derom.

Ligesom vendt tilbage til Livet følte jeg mig dog fornøiet derved, og det Eneste, som bekymrede mig ved denne Sag, var Frygt for, at de heraf opkomne Nygter skulde blive til Skade for Clara. Jeg kunde ikke modstaae min Lust til at retfærdiggjøre mig for hende. Jeg skrev til hende og fortalte Sammenhængen, saavidt jeg kunde, uden for meget at tilside sætte en billig Skaansel mod hendes Fader. Om Aftenen bragte jeg selv dette Brev til Baronens Landssted, og leverede det til en gammel Tjener, der var mig tro og hengiven siden vort Samliv i London. Jeg havde, ligesom ved mit forrige Besøg i Cassel, i de sidste Aftener sværmet omkring Huset ved Nattetid for at faae et Glimt af Clara at see. Jeg opgav denne sværmeriske Nydelse, og vilde gaae hjem, da den gamle Tjener hurtig kom efter mig og sagde, at hans Frosen var ene hjemme og ønskede at tale med mig. Ak! Diebliske som disse indbefatte

et heelt Livs Glæde og Smerte. Jeg var ene — eller rettere sagt — jeg troede mig ene med denne min Sjæls Elskede, hun var skønnere, elskværdigere end nogensinde, hun takkede mig, kaldte mig sin Belgjører, hun vidste Alt, ikke af mit Brev, som hun endnu ikke havde læst, men af Rubachs, ja endog af hendes Faders Ytringer. Aabenhjertig og trofskyldig — som i sin Barndom — fortalte hun mig hvad hun havde lidt, hvilken Afsty hun nærede for den hende bestemte Brudgom. „Ak!“ sagde hun, „hvor ønskede jeg, at jeg var død dengang jeg laae syg og De sad saa trøstende hos mig den lange Nat igjennem! Det var Uret af mig at ønske Døden; thi endnu har mit Liv ikke været til Nytte for Verden; og Gud kan redde den Ufskyldige, som ingen Udvei seer. Det har han naadig gjort ved at sende min broderlige Ven til min Redning. Ak var De dog ikke altid saa langt borte!“ — Disse søde Ord, og det endnu sødere Udtryk, hvormed de bleve fremførte, greb mit inderste Væsen. Den hulde Pige omtalte den Skræk, hvormed hun tænkte paa den Fare, hvorfor jeg denne samme Morgen havde været udsat, og hun tilføiede: „Gud være lovet, at jeg ikke vidste det, før det var overstaaet! Havde Rubach fortalt mig det iafte, istedenfor imiddags, saa troer jeg at jeg var død inat! — O Gud! for min Skyld! De Deres Faders eneste Barn! De, hvis Liv kan være

til saamegen Betsignelse." — Ved disse Ord kunde jeg ikke længere tvinge mig. „Nei Clara!" udbrod jeg: mit Liv vil ingen Betsignelse bringe, siden De, min gode Engel, ikke kan gaae ved min Side, og det kan De ikke!" — Jeg afbrød mig selv pludselig. Clara rødmede og nedslog Dinene. Jeg syntes, mit Hjerte vilde briste af Kjærlighed og Beemod. Jeg kunde neppe holde mine Taarer tilbage. Clara løstede langsomt sine fromme Dine op til mig. Vi saae paa hinanden, som til Farvel, jeg troede at læse i hendes Miner, at hun deelte min Kjærlighed. En Salighed, en Smerte uden Lige gjennemtrængte mig. Josephas Billede traadte hævnende imellem os. Mindst tænkte jeg, at hun selv var mig saa nær. — Jeg søgte at fatte mig og sagde saa rolig som det var mig muligt: „Da kun Himlen veed, naar jeg igjen er saa lyffelig at see Dem, saa lad mig benytte disse kostbare Diebliske til at bede Dem at berolige mig for Deres Fremtids Skjæbne. Giv mig det Løfte, at De vil være stærk og standhaftig, ligesom denne Gang, ifald en Egteskabsplan paanyt skulde komme paa Bane. Rubach er Dem hengiven, han vil være Dem en trofast Støtte, han vil underrette mig om Alt hvad der angaaer Dem; og fra Verdens Ende vil jeg da ile Dem til Hjælp og vove Liv og Blod for Dem. Lov mig, at kun en agtværdig Mand — ja lov mig, at kun en elsket Mand skal blive den Lyf-

felige, som Clara rækker sin Haand!" — Undseelig svarede hun: „Bisælig vil jeg ikke for Guds Altar ræffe min Haand til en Mand, som jeg ikke anseer for agtsværdig; men jeg tør ikke haabe, at mine Forældres og min egen Tilboielighed ville mødes i dette Balg. At maatte forblive ugift er mit høieste Ønske." Jeg lovede nu at bestride Forældrenes Ret i denne Henseende; men Clara sagde: „De veed ikke hvad det vil sige at see sin Moder græde, saaledes som jeg har seet det i den senere Tid, og De veed vist heller ikke hvad det vil sige at have Noget at angre, Noget man skal erstatte, saavidt muligt; men det veed jeg." — Disse sidste Ord af denne uskyldige Mund frapperede mig saaledes, at jeg Intet vidste at sige. Jeg betragtede den englelige Stillehed; jeg kunde ikke rive mig løs fra Betsuelsen. En Anelse sagde mig, at denne var min sidste lykkelige Time. Jeg bad hende om en Lok af det deilige glindsende Haar, som engang, hende ubevidst, havde berørt mine Læber. Mine Knæ boiede sig uvilkaarligt for hende, da jeg modtog den af hendes Haand. — Den har aldrig forladt mig, dette i Birkeligheden eneste Udbytte af alle mine Dromme, og den skal følge mig i min Grav.

Næste Morgen forlod jeg Cassel og rejste tilbage til Weimar, hvor jeg til min Forundring ikke mere fandt Cosmus og Josepha. Kun med Barsomhed

turde jeg erkjendige mig om dem i Bertschuset, da jeg der havde udgivet Josepha for min Kone. Jeg vidste ikke, hvorhen jeg nu skulde vende mine Skridt, da jeg fik et Par Linier fra Rubach, der sendte mig et Brev som imidlertid var ankommet til Cassel under min Adresse. Det var fra Josepha, som i de haardeste Udtryk broød aldeles med mig.

Jeg vil ikke hyfle. Jeg folte mit Sind særdeles lettet ved at tænke mig fri fra dette Baand, som havde tabt al sin Ynde for mig; men paa den anden Side laae Josephas Skjæbne mig altfor meget paa Hjerte, til at jeg saa let skulde lade denne Sag falde. Et Ildebesindende havde opholdt mig to Dage i Weimar. Saa snart det var mig muligt at reise, ilede jeg til Cöln, hvor jeg strax søgte Cosmus, der ikke var hjemme. Jeg lod mig derpaa melde hos Prælaten, der ikke modtog mig; men neppe var jeg kommen hjem i mit Logis, førend en Pater af et meget godmodigt og jovialt Udseende indfandt sig hos mig, som han sagde, sendt af Prælaten, der lod mig forsikre om den fuldkomneste Forsoning fra hans Side, men fra Josephas om hendes faste Beslutning, ikke mere at see mig. Pateren stillede sig meget godt ved det Hverv at berolige mig og fjerne mig. Han fortalte mig saa ærligt om Josephas Velbesindende og Fatning, om hendes selvvalgte Opholdsted hos en ældre Dame af hendes Slægt, i

hvem jeg naturligviis tænkte mig den vakre Tante, som jeg havde seet med hende ved vort første Møde. Jeg troede alt Dette, af! maaskee fordi jeg ønskede at troe det; og jeg reiste strax bort, i min Vetsindighed takkende min gode Skjæbne for dette Udfald. Ikke mindste Anelse om Sandheden, om de sørgelige Følger af vort Forhold opkom i min trolose Tanke.

Med en maaskee alt for stor Bidsløftighed har jeg berettet denne Tildragelse, fordi det er den, for hvilken jeg er anslaget for eder, mine Venner, hos hvilke jeg herved søger Trøst og gjør Bod ved at skrive ikke blot denne, men hele min Vandring's Synder og Daarskaber.

Jeg reiste nu lige til mit Hjem. Min Fader modtog mig med Brede for den Verel, jeg havde truffet paa ham, da han dog saa rigelig havde forsynet mig til Reisen. Men en ærlig Fortælling om Grunden til min Udsælselighed afvæbnede ham imidlertid. Det syntes ham ridderligt og smigrende, at jeg saaledes havde bestaaet en Kamp med saa fornemme Personer, og han var saameget lettere formildet, som han i de senere Aar var bleven langt mindre hidsig og bydende, maaskee som en Følge af, at hans legemlige Kræfter kjendelig vare i Aftagende. Denne sidste Omstændighed gjorde at jeg offrede ham min Tid og Omhu mere end nogensinde tilforn. Forresten gif jeg mine gamle Veie og passede mine gamle Forretninger. Saaledes gif to Aar, om hvilke

jeg ikke kan sige Andet, end at de gif, den ene Dag efter den anden. I mit Indre afverlede en dyb og veemodig Længsel med en Tomhed, hvorover jeg skammede mig uden at kunne overvinde den, undtagen for Diebliske, og det vare saadanne, hvori jeg hengav mig til den Illusion at have fundet en Gjenstand, der erindrede mig om Clara. Lyffeligviis var der i disse Aar Intet, der kom mig imøde. Min Interessé for de unge Piger paa Claras Alder — og de interesserede mig næsten alle — var en Sag som ganske var min egen. To saadanne, som vare simple og uformuende, gjorde jeg mig en Glæde af at udstyre, og en tredie, en meget net Pige, der kom til mig, for at bede for sin Fader, der havde begaaet et betydeligt Bedrageri imod mig, var Skyld i, at jeg ikke blot lod Sagen neddysse, men endogsaa gav ham Veilighed til nok engang at bedrage mig, hvilket han heller ikke forsømte.

Mod Slutningen af det andet Aar døde min Fader pludselig. Jeg følte mig meget ene og meget raadvild om hvad jeg skulde foretage med den Rigdom, han efterlod mig. Efter adskillige forfaste Planer for min Fremtid gjorde jeg, hvad man sædvanligviis gjør efter en lang Raadvildhed: jeg gjorde nemlig slet Intet. Jeg solgte min Faders Bryggeri og hvad dermed stod i Forbindelse, satte mine Capitaler nogenledes i Sikkerhed, søgte om nogle Maaneders Permission i Departementet,

hvor jeg imidlertid var avanceret et Par Trin, og reiste bort.

Den Indflydelse, som Tidens politiske Gjæring udøvede paa Individernes Stilling, havde i dette Tidspunkt endelig ogsaa overbevist Baron Gordon om denne Gjærings Tilværelse. Han var for Diebliffet uden Ansættelse og opholdt sig hos en Slægtning paa et Gods i Nærheden af Hamborg. Mit Hjerte drev mig til dette Sted; men jeg veed ikke, hvilken Følelse af Tvivl og Frygt der tillige holdt mig tilbage og formaaede mig til først at besøge Rubach, der siden vor sidste Sammenkomst var bleven Egtemand og Godseier og levede paa sin Eiendom i det Hannoverste, hvorhen han flere Gange i sine Breve havde indbudet mig. Den venlige Modtagelse, jeg her nød, den lykkelige og fredelige Omgivelse, hvori jeg fandt min gamle Ven, vilde have virket velgørende paa mit Sind, dersom jeg ikke i vore første Samtaler havde faaet foruroligende Efterretninger angaaende Clara. Rubach fortalte mig, at hendes Faders Stilling var sørgelig, at den Gjæld, han alle vegne havde paadraget sig, spærrede ham Veien paa alle Kanter, og at han herved var bleven ganske afhængig af den Slægtning, som havde aabnet ham et Fristed paa sin Herregaard. Denne Slægtning var en tydsk Greve i sine bedste Aar, en smuk Mand, der havde været Militair og taget Deel i Krigen, men som nu,

ligeledes af politiske Grunde, havde forladt Tjenesten og truffet sig tilbage paa sit Gods. Rubach havde seet ham i Cassel, hvor han en Tidlang havde opholdt sig og — som det lod — gjort Cour til Clara. Han tilføiede: „Mine Dnsker ledsagede ham ikke. Han er raa og stolt, desuden forfalden til Spil endnu i værre Grad end Baron Gordon,“ — Med et skalkagtigt Smil vedblev han: „Da jeg med Fornoielse har erfaret, at du er fri, saa tager jeg ikke i Betænkning at sige dig, at jeg ofte i mine Tanker har spaaet, at du og Clara tilsidst dog bleve et Par. Du seer ud, ved mine Ord, som om du faldt ned fra Skyerne. Men det var ikke urimeligt, at Baron Gordon, for din Formues Skyld, som han trænger til, kunde lufte et Die for din borgerlige Fødsel. Han har jo selv for Pengenes Skyld, ægtet en borgerlig Pige. At du elsker Clara, er Noget, som Ingen, der har været i jeres Nærhed, kan tvivle paa, og jeg har ogsaa en Idee om, at hendes lille Hjerter tilhører dig. En Maanedes Tid efter vort sidste Møde, bemærkede jeg, at Clara flere Gange lod til at ville sige mig Noget, som hun ikke kunde faae over sine Læber. Da en god Diplomat bør gjætte Folks Tanker, uden at behøve Ordets Hjælp, benyttede jeg engang et af de sjældne Diebliske, da vi vare ubemærkede, til at tale om dig. Den smukke Pige rødmede og spurgte med en paatagen ligegyldig Mine, om du ikke var gift.

Da jeg nægtede det, tilføiede hun: „Da har jeg dog hørt, at han i Weimar havde sin unge Kone hos sig.“ — Da jeg af dine Breve vel havde erfaret, at du ikke var gift, men dog forresten ikke vidste Besked om dit egenlige Forhold til din Ubekjendte i Weimar, svarede jeg vistnok med en ikke diplomatisk Forlegenhed, thi Clara sagde: „Jeg frygter, at jeg har gjort mig skyldig i den Ubefædenhed at spørge Dem om en Bøns Hemmelighed.“ — Det var forresten tydeligt, sagde Rubach, at denne Samtale havde virket nedslaaende paa hendes Stemning, saamegen Møie hun end havde gjort sig for at skjule det.

Med et bestemt Sind skyndte jeg mig til Claras Opholdssted. Det var et meget smukt beliggende Herresæde med en stor Have, som gik ned til Bredderne af Elben. Ganske nær ved Indfjerslen var et lavt Huus, hvis Udseende viste, at det var en Kro. Her tog jeg ind og fik sendt Bud til den gamle Tjener, ved Navn Peter, som før er omtalt, med Anmodning om at faae ham itale. Han kom strax, og bragte mig det Skræffens Budskab, at Claras Forlovelse med Grev von Meerstein var bleven helligholdt for nogle Dage siden. At nogen Tvang havde formaaet hende til denne Forbindelse, troede Peter ikke, skjøndt Forældrene syntes mere henrykte derover end hun. Brylluppet skulde snart staae, og kort efter vilde det unge Par rejse til London, hvor

Grevens Moder, en født Engländerinde, fortærede Renten af sin egen private Formue, der var større end hendes afdøde Mand's, og Sønnen haabede paa at hun moderlig skulde tilstaae ham en Deel af sin Overslod, naar han besøgte hende med sin unge Kone. Baron Gordon skulde imidlertid blive tilbage paa Godset og ansee det som sit eget. — Alt Dette havde Baronessen i sit Hjertes Glæde nedladt sig til at betro den gamle Tjener. Da jeg vidste, at jeg fuldkommen kunde bygge paa hans Paalidelighed og Hengivenhed for mig, bad jeg ham i al Stilhed melde sin Frosen min Nærværelse og bøn-falde hende om et Dieblis's Samtale under fire Dine.

Allerede samme Formiddag kom han tilbage og førte mig gjennem Haven til et Drangerie, som kun ved et Blomsterbed og et lavt Stakit var adskilt fra Flodbredden. En Afdeling af dette Drangeriehuus var indrettet som et Cabinet, hvis to Vægge, der vare aabne som Jaloufier, stødte til det egenlige Drangerie, den tredie var beklædt med Slyngeplanter og skønne blomstrende Træer i Baller, den fjerde bestod næsten ganske af Døre med Glasruder. Det var en deilig Foraarsdag og man havde aabnet disse Døre for den varme April-Sol. Jeg befandt mig ene og havde Tid til at betragte den lille yndige Pavillon, som Peter havde betegnet mig at være Claras kjæreste Opholdsted. Ved den ene aabne Dør stod en Lænestol, hvorpaa hun havde

siddet ved et lille Bord, bedækket med Fruentimmersarbeide. Jeg kunde ikke modstaae min Lust til at sætte mig paa denne Stol, til at berøre de nærmeste Gjenstande, som jeg tænkte hendes Hænder havde berørt. En Bog laa der. Jeg greb den. Det var Göthes Wilhelm Meister. Jeg slog den op og traf paa det hjertegribende Sted, hvor den gamle Barbara skænker Champagne i Glassene, medens hun meddeler Wilhelm Meister den Efterretning, at den saalænge forgjæves søgte Elskede er gaaet til det Kammer, hvorhen ingen Brudgom følger. En dyb Sympathie greb mig ved denne forte, af sin Sammenhæng udrevne Læsning. Ogsaa jeg havde for et Par Timer siden faaet den Efterretning, at den saalænge søgte Elskede var tabt for mig. „Dog ikke ved Døden!“ sagde jeg til mig selv: „Nei Gud være lovet!“ — Og Tanken om at Clara, paa en — som mig syntes — endnu sørgeligere Maade, kunde været revet fra mig, Forestillingen om, at den unge, herlige Pige levede, opfyldte mig paa eengang med en Beroligelse og en Omhed for hende, som bragte mig til at glemme mig selv og blot tænke paa hende. Den bløde Stemning, hvori jeg var kommen, foregedes endnu ved nogle klagende Toner, der ofte lignede et dybt Suk og som af og til paa en høist kontrasterende Maade ligesom svarede en Lærkes muntre Sang i det Frie. Disse Toner kom fra en udmærket stor, meget

smuk Poppegoie, som jeg alt havde bemærket ved min Indtrædelse. Ved den ene aabne Dør sad den, med en Lænke om Benet fæstet til en Stang. Den sad stille med heiet Hoved, og slog af og til med de store Binger, som for at rive sig løs og flyve ud mod Solen. Jeg betragtede den med Medlidenhed og troede at skønne, at det maatte være en ung Fugl, der endnu var uvant med Slaveriets Dvang.

Jeg hørte nu sagte Trin, og Clara traadte ind til mig. Hendes Skønhed havde endnu mere udfoldet sig i de sidste Aar; hun blandede mine forelskede Dine. Mild og yndig, men mere tilbageholden imod mig end tilforn, undskyldte hun sig, fordi hun havde ladet mig vente, og idet hun yttrede sin Glæde over at see mig igjen, bad hun om at maatte føre mig til sine Forældre. — Da Dette visseelig var det Sidste jeg vilde, fattede jeg mig af den Forvirring, hvori hendes Nærhed havde sat mig, og sagde: at det var kun for at tale med hende at jeg havde gjort denne Reise. Mit Mod vorede, alt som jeg talte; jeg erindrede hende om vort forrige Møde i Cassel, om det Løfte, hun der havde givet mig. Jeg bønfaled hende for min Roligheds Skyld at sige mig, om hun frivillig havde skjænket sin Tro til Greven, om hun agtede og elskede ham? — Alvorlig, men undseelig, svarede hun: „De har gjort saa Meget for mig, vovet saa Meget for min Skyld,

at jeg føler, det er min Pligt at besvare Dem saadanne Spørgsmaal som jeg ikke vilde indlade mig i med nogen Anden. Ingen Tvang har nødt mig til at forlove mig med Greven. Jeg agter ham, han er en hjæk og rets-
 skaffen Mand, han har viist sig ædel mod mine For-
 ældre. Til Dem kan jeg sige det: Han er deres eneste
 Støtte." — "Men elsker De ham?" — "Jeg veed ikke, om
 min Følelse for ham er Det, Verden kalder Kjærlighed,
 men jeg har ham kjær; jeg har Tillid til ham. Er
 det ikke Nok?" — "O nei, elskværdige Clara! det er
 ikke Nok. Den altfor Lyksalige, som skal eie Dem, maa
 besidde det høieste af alle Fortrin: han maa nemlig være
 elsket af Dem, være for Dem den Eneste i Verden,
 ligesom De vil være det for ham." — Med et Udtryk
 af Bitterhed, som jeg aldrig tilforn havde seet hos
 Clara, svarede hun, idet Blodet stærkt farvede hendes
 Kinder: "Den Eneste for ham! — Men naar
 jeg nu erfarede at jeg ikke var Dette, og han dog var
 den Eneste for mig, saa vilde mit Hjerte bryde derved." —
 Rubachs Beretning om hiin Samtale faldt mig ind.
 Jeg følte den straffende Nemesis, uagtet jeg dog ikke
 vidste, om det var min Samvittighed eller Clara, som
 sagde Dette til mig. Med et dybt Suk svarede jeg:
 "Al! manges Mand gjør sig vel skyldig i Utroskab, skjøndt
 ingen troløs Følelse nogensinde opkom i hans Sjæl." —
 Vi taug Begge. Efter et lille Ophold sagde Clara

med sin medfødt Mildhed og sin ubestridelig melodiske Stemme: „Jeg er endnu kun ung, og min meste Erfaring øser jeg af min egen Sjæls Fornemmelser; men jeg har tænkt, at den Længsel efter Lyksalighed, efter Kjærlighed, som vel alle Mennesker nære, aldrig kan tilfredsstilles i denne Verden, men er kun en Anelse om en bedre, hvor vi egentlig have hjemme. Det kommer da kun an paa at gaae saaledes gennem denne, at vi kan vinde hiin.“ — „Ak Clara! Skulde De give Afkald paa denne Verden?“ — „Nei det er ikke min Mening, men jeg tænker, at for Den, der ærlig vil det Gode, blive der altid tusinde smaa Lyksaligheder i Livet, som lette os dets Moie og feilslagne Ønsker. Jeg haaber vist at blive lykkelig og at Greven ogsaa skal blive det.“ — Med inderlig Børørgelse sagde jeg: „De bærede mig engang med Navnet af Ven og Broder. Lad mig heri finde Undskyldning for min Ubefædthed, naar jeg bønfaller Dem om at opsætte Deres Bryllup, indtil De lærer Greven nøiere at kjende. De er saa ung, De er saa reen og uskyldig som en Engel. De veed ikke, hvormegit Ondt der flæber ved os Dødelige og forbittrer Sjælen og Livet for os selv og Andre. Og Egtteskab er et saa alvorligt, saa strengt Baand! De er endnu fri; betænk Dem paa at bortgive det største Gode: Friheden!“ — „Den Frihed, som er det største Gode, kan Intet berøve os.

Jeg synes, at jeg vilde misbruge min, om jeg ansaae det for muligt at ville bryde et helligt Løfte, om jeg fornærmede Greven ved at underkaste hans Character en Prøvelse, om jeg bedrovede mine Forældre, som det nu har staaet i min Magt at glæde i en høj Grad. Jeg er Greven Taknemmelighed skyldig; mine Brødre have Begge i ham fundet en Støtte; og maa jeg ikke af ganske Hjerte takke Gud, som tillader mig at være til Nytte for disse To, da jeg har været til Skade for den Tredie, som jeg elskede saa høit?" —

"Al, kjæreste Clara! saaledes har jeg netop forestillet mig Deres Motiver til dette Ægteskab. Deres Dyder, Deres ædle Hjerte bliver Dem selv til en Snare. De hengiver Dem som et taalmodigt Offer for Andre." —

"Nei! De bedrager Dem," udbød Clara, ligesom lidt stødt: "Jeg er intet Offer. Greven er mig kjær, og hans Personlighed behager mig." — Disse Ord gik mig gennem Sjælen. Med lidenskabelig Hæftighed besvøer jeg hende, ved Alt hvad der var helligt, at give sig Tid til Betænkning, at opsætte det afgjørende Skridt. Med alvorlig og mild Bærdighed sagde hun:

"Kjære Trolle! Lad os ende denne Scene, og overlæg rolig hvad jeg vil sige Dem. Jeg glæder mig ved at ansee Dem som min Broder, ja som min kjæreste Broder. Men om selv min begrædte Alfred kom tilbage og talte til mig, som De nu gjør, saa vilde jeg

dog i en Sag som denne ikke troe mig forbunden til at følge hans Willie." —

Jeg fortvivlede, det var mig umuligt at forlade hende, et sandt Naseri beherskede mig. Jeg fastede mig for hendes Fodder. Jeg veed ikke selv hvad jeg sagde. Ganske forfærdet rev Clara sig løs og løb ud i Haven. Jeg blev staaende uden Besindelse. Poppegoien sukkede endnu smerteligere end før og slog med Bingerne. „Du arme Dyr!“ raabte jeg: „Du er ogsaa lænket, ligesom hun vil blive det, og du sukker forgjæves ligesom jeg. Nei! dig skal jeg idetmindste befrie. Flyv bort og glæd dig ved din Frihed. Med disse Ord rev jeg Kjæden løs fra Stangen, og med et høit Glædesstrig fløi Fuglen ud i Haven. I samme Moment kom Clara tilbage, vistnok i den venlige Hensigt at sige mig et godt Ord til Farvel. Men da hun saa den frigivne Fange, udbroød hun bedrovet: „O min Fugl! min Fugl! — Hvor kunde De nænne det?“ tilfoiede hun, henvendende sig til mig. Den Tone, hvormed hun sagde disse Ord, hører jeg endnu. Vi fløi omkaps med Poppegoien og søgte at gribe et Stykke af Kjæden, som den slæbte med sig. Clara hørte Stemmer paa den anden Side Drangeriehuset, og løb som en bange Hind til den Kant, hvorfra Noget syntes at nærme sig. Jeg vedblev at forfølge Fuglen, der med Gæt, ligesom spottende mig, svang sig over mit Hoved og med tunge, men

sifflre Vingeslag tog sin Bei over Floden, hvis Brede paa dette Sted dog vilde gjort det umuligt for en Fugl, der saalænge havde været berøvet sine Vingers frie Brug, at naae til den modsatte Bred. Et Fartoi laae for Anker et lille Bøsseskud fra Land. I Masten af dette satte Poppegøien sig og klattrede op imod Toppen af samme; men heldigvis slyngede dens Kjæde sig om noget Tougværk og holdt den fast. Jeg saae intet Menneffe ombord paa Fartøiet eller vinede nogen Baad i Nærheden. Naabe paa Nogen turde jeg ikke af Frygt for at gjøre Opsigt. Da jeg var en god Svømmer, betænkte jeg mig ikke længe, jeg kastede min Kjole og mine Skoe af og sprang i Floden, bestandig med Vinene hæstede paa min vingede Rejsefælle. En Baad, som laae skjult bag en Bust, havde imidlertid sat sig i Bevægelse for at naae mig og stødte netop til mig, da jeg var lige ved Slibet. Jeg bad Færgesfolkene at hjælpe mig med at fange min Flygtning. Jeg krøb selv op i Masten for at gribe den saa lempeligt som muligt, og ved Hjælp af Kjæden lyffedes det mig endelig at faae den fat. Den vrede Fugl huggede sit Ræb i mine Hænder, saa de blødte stærkt, den slagrede med Vingene og stred hjæft for sin Frihed. En af Færgesfolkene, som var kommen mig til Hjælp, slog et Stykke Jiskergarn over den, og i dette bar jeg den, omhyggelig for ikke at skade den, ned i Baaden, hvori jeg lod mig

sætte tilbage over Floden. Den stakkels Fugl klagede og skjælvede. Dens ynkkelige Toner skar mig i Hjertet; men jeg trøstede mig med at Clara vilde forsøde den sit Slaveri, og jeg ønskede mig i dens Sted. Dryppende af Band listede jeg mig som en Tyv til Pavillonon, og da jeg til min Glæde saae, at den var tom og Ingen i Nærheden, fæstede jeg Poppegoien til sin Stang med mine blødende Hænder. Den var udmattet og modløs ligesom jeg. Jeg bad den om Forladelse i mine Tanter, og tilgav den de smertende Saar, den havde tilføiet mig. Jeg drog min aflagte Kjole over mine vaade Klæder og sneg mig ud af Haven til den forømtalte Kro. Men idet jeg nu her ved Hjælp af mit Reisetoi, saa godt jeg kunde, flædte mig om, mærkede jeg allerede, at jeg befandt mig ilde. Jeg var i en fuldkommen oprørt Sindsforfatning, og over al Beskrivelse opbragt paa mig selv. Med bitter Spot over min Mangel paa Herredømme over mit hæftige Sind, gjentog jeg i Tanterne min Sammenkomst med Clara og den ligesaa latterlige som bedrøvelige Expedition, hvormed jeg havde plaget Poppegoien og mig selv, og viist mig som en Nar for Den, som jeg nødigt vilde mishage. Jeg seilede strax tilbage til Hamborg, og naaede neppe det Hotel, hvor jeg vilde logere, før en hæftig Feber nødte mig til at gaae tilsæns.

Jeg blev alvorlig syg, og da den egenlige Syg-

dom var overstaaet, hindrede mine Sindslidesser mig fra igjen at komme til Kræfter. Jeg martrede mig selv med tusinde Forestillinger. Hver Dag tænkte jeg mig, at denne Dag var maaskee Claras Bryllupsdag, at det unge Ægtepar paa sin Reise til London rimeligvis kom gjennem Hamborg. Jeg indbildte mig at jeg kunde møde dem, at de maaskee kunde komme til at behoe det samme Hotel som jeg, og foruroliget af disse Tanker besluttede jeg strax at forlade Hamborg, og mod min Læges Raad begav jeg mig paa Hjemreisen.

Jeg kom dog ikke længere end til Kiel. Jeg søgte mig saa mat og befandt mig saa ilde, at jeg besluttede at udhvile mig her, og da jeg vidste, at en berømt Læge var ansat ved det derværende Universitet, fik jeg isinde at benytte hans Raad. Han tilraadede mig at forlænge mit Ophold i denne skjøntbeliggende landlige By, gjøre mig daglig Bevægelse, især til Hest, og pleie min Rolighed. Det var i den smukkeste Deel af Sommeren. Jeg stræbte alvorlig at fattede mig, at modarbejde den sønderrivende Smerte, som fortærede mine Kræfter, at opvække Følelsen for de Goder, som omgave mig, for den veldædige Natur, den tilbagevendende Sundhed, de stille Syssler af Læsning og lærerig Samtale med et Par udmærkede Mænd, som i det Dieblis vare Høiskolens Prydelse.

En Aften sad jeg ved Strandbredden, og betragtede de smaa Fartøier, der bragte Folk frem og tilbage

over Fjorden. Det var netop Pindseften. En Jolle lagde an i Nærheden af mig, og en lille Skare Landsfolk steg i Land. En Flok Haandværksfolk mødte dem, og de bleve staaende og talte sammen. Deres Samtale gik ud paa de kommende Helligdages Fystighed, som blev beredet i Landsbyerne deromkring: Fugleskydning, Dands og deslige. De loe og satte hinanden Stævne. Noogle Fruentimmer, som vare i Følget, talte om deres Pynt. Jeg lyttede med Interesse til disse Folks Samtale. Hvor meget misundte jeg ikke de fornøiede Mennesker, som efter Ugens sluttige Arbejde om Helligdagen vederqvægede sig med deres Nærmeste i uskyldig Nydelse! Hvor elskelig og hvor lykkelig syntes mig deres Stand! Jeg sagde ved mig selv: „De kjøbe Nydelsen for den eneste Priis, for hvilken den kan kjøbes: med Arbejde; de prøve ikke i daarlig Hovmod paa at gribe efter Det, som boer i en høiere Sphære; de kjende ikke den Ringesagt, hvormed den fornemme og fordærvede Verden betragter et ungt Hjertes Dnsfer. De gaae Hver med sin Kjæreste eller Hustru eller med Søskende eller Venner. Jeg sidder her uden Noget, med hvem jeg kunde ønske at drage over til den anden Strandbred og deeltage i den muntre Fjelslystighed derovre.“ — Et Par Rattergale slog inde i den nærliggende Slotshave. En inderlig Medlidenhed med mig selv giennemtrængte mig, og jeg græd for første Gang i mange Tider og

folte mig lettet ved mine Taarer, uagtet det forekom mig som om det skulpende Band ved mine Fødder skjændte paa mig i en raa Tone og spottede min Blødhed.

Med Et horte jeg hurtige Skridt og en hvissende Tale. En ung, simpeltklædt Mand nærmede sig med en ung Pige, der paa det Jærligste var pyntet i den meget flædelige Dragt, som de borgerlige Piger i Kiel i den Tid pleiede at bære. Den unge Pige var meget smuk, hun var paa Claras Alder og Størrelse, og havde i sit Ydre Adskilligt tilfælleds med hende. Min længselfulde Sjæl kunde ikke modstaae denne Magnet, jeg steg ned i Baaden tilligemed disse To, og satte mig hos den smukke Pige, der meget muntert og venligt indlod sig med mig. Mit syge Hjerte syntes at føle en Vindring i hendes Nærhed. Jeg fulgte med paa en Spadseretour, under hvilken det smukke Barn med uskyldig Aabenhjertighed fortalte mig om sin huuslige Stilling og bad mig kalde sig, ikke Mamsel, men Elsbeth, som var hendes Navn. Hun indbød mig til at deeltage med hende og hendes Ledfager i et landligt Maaltid, som blev beredt for os i en Have, og hvorved den smukke Elsbeth gjorde Honneurs med største Ynde. Hun underrettede mig om, at der næste Aften, den første Pindsebadag, var Bal i Dorfgarten, hvori Enhver kunde tage Deel for Betaling, og at hun ogsaa vilde komme der. Dette blev sagt som en Opfordring,

og jeg lod den ikke forgjæves være udgaact til mig. Denne Aften havde altfor levende ladet mig føle den uerstattelige Trost og Lægedom, som en elsfelig qvindelig Nærhed skjænker. Den unge Mand, som ledsagede Elsbeth, havde et af disse Physionomier, gjennem hvilke Hjertensgodhed og Trofasthed lyser Besfueren imøde. Paa Ballet satte jeg mig hos ham og indledede en Samtale, hvoraf jeg erfarede, at Elsbeths raae og gjerrige Fader var ifærd med at tvinge hende til en Mand, som hun affhyede. At være en Brudgom, var i dette Dieblif nok til at opvække min Uvillie; og nu oveniføbet en paatvungen var for mig en Gjenstand for mit bitterste Had. At kunne frarive en Saadan sit Bytte syntes mig af største Interesse. Der var paa Ballet en ung Haandværker, som et Par Gange dandsede med Elsbeth, og som ogsaa paa Veien derfra fulgte et Stykke med os. Han gjorde Cour til Elsbeth paa sin Maade; men hun lod ikke til at skjænke ham mindste Opmærksomhed. Jeg hørte, hun kaldte ham Ditte. Jeg ansaae ham for hendes Slægtning.

Da han havde forladt os, og den trofskyldige ovenomtalte Ledfager, som hun kaldte Fætter Thomas, var saa besleden at holde sig i en vis Afstand, havde jeg al Frihed til at underholde mig med den lille Elsbeth, hvis Skjæbne forekom mig beslægtet med Elsas, ligesom hun i flere Henseender altfor meget erin-

drede mig om hende; og som forðum Josepha under Aftenens Eler og i hvissende Samtale syntes mig min Elskede, saa følte jeg ogsaa nu, skjøndt i mindre Grad, det Trylleri, som fulgte med denne altid tilbagevendende Illusion. Jeg talte til Elisabeth om den Sag, som jeg havde erfaret af Thomas, og med største Alen-
hertighed udtrykte hun sin Skræk og Afsty for den Skjæbne, som truede hende. Min Deeltagelse var ligesaa varm som uforstilt, og med saa lidenskabelig Hæftighed udtrykte jeg min Forbittrelse over en saadan Misbrug af den faderlige Myndighed, saavelsom min Iver for at redde et saa elskeligt Offer, at det var ganske naturligt, om den unge Pige maatte troe, jeg talte min egen Sag, hvilket jeg jo egentlig ogsaa gjorde, dog ikke med Hensyn til hende, men i Tanken om Claras Forbindelse, som jeg snart tænkte mig som et Conveniens-Giftermaal, snart som et Inclinations-Parti, uden selv ret at vide, hvilken af Delene der var mig pünligst.

Elisabeth og jeg bleve enige om, at jeg hemmelig skulde møde hende om Aftenen i hendes Faders Have, for nærmere at overveie med hende, hvorledes hun kunde befries fra den forhadte Brudgom. Den muntre Pige glædede sig over det Puds, hun herved skulde spille sine Modstandere, og sagde, at hun ved sin Hjemkomst vilde ved en lille tro Dreng sende mig en Frakke og en Hat af sin Faders, hvori jeg kunde see ud som

en Christiansfælder, ligesom hendes bestemte Brudgom. Vi skiltes nu ad og jeg lovede næste Dag at møde hende ved Strandkanten og gjøre den lille Fart over Fjorden i hendes Selskab.

Hvad skal jeg sige Mere? Vig en Syg, der griber begjærlig et fordærveligt Middel, som for Diebliffet stiller hans Smerte, saaledes greb jeg den Trost og Vindring, som disse Moder skjænkede mig. I en fjorten Dages Tid mødte jeg Elisabeth flere Gange om Aftenen, efter hendes Anviisning. Under hjærlige Ord og smaa Kjærtegn talte vi sammen, egentlig om ingen Ting. Vi glemte, sandt at sige, Christiansfælderens.

En Aften bleve vi overraskede af hendes Fader, en grov Philister, som imidlertid stillede sig an, som om han blev bedragen af Elisabeths fripostige Foregivende, at jeg var et Bud fra hendes Brudgom i Christiansfæld. Han bad mig love at komme igjen næste Aften. Jeg havde ogsaa isinde at komme for at erfare, om Elisabeth havde haft nogen Ubehagelighed af vore Moder, men næste Dag kom den ærlige Thomas til mig og aabenbarede mig at hans Morbroder, Elisabeths Fader, havde et ondt Anslag imod mig, og da dette ikke var uden Fare, var det ikke værdt at udsætte sig for det, saameget mindre som Thomas desuden underrettede mig om at Otto længe havde været Elisabeths hemmelige Elskede og Forlovede. Med den brave unge

Mands Bistand og ved Hjælp af den gyldne Nøgle, der løser saamangen Forvirring, var jeg saa heldig at redde Elisabeth fra den forhadte Frier og forene hende med Otto. Det var min Trøst at tænke, at vor letsindige Fortrolighed ikke havde været af anden Beskaffenhed, end at Elisabeth uden at rødme kunde give en brav Mand sin Haand. Dette Eventyr, som jeg ikke vil prøve paa at undskylde, bragte mig iøvrigt en sand Lykke, som jeg ikke havde fortjent, nemlig min troe Thomas, der forlod sin Morbroder og gik i min Tjeneste, hvori han baade som en Ven og som en Tjener trolig har fulgt mig gjennem de mange Aar, som adskille hine Dage fra denne.

Jeg reiste tilbage til Hamborg, hvor jeg erfarede, at Clara var gift og var reist til London med sin Mand; og skjøndt jeg havde anseet mig selv for ganske belavet paa denne Efterretning, saa lærte jeg dog af det Indtryk, den gjorde paa mit Sind, at jeg vel ogsaa heri havde bedraget mig. Jeg troede nu, at en lang Reise maatte være det bedste Middel til at lære mig den for Menneſket saa uundværlige Glemmefunſt; og for at vide mig ganske fri, skrev jeg til Hjemmet og søgte Afſked fra mit forrige Embede. I mangt et Dieblid har jeg siden fortrudt dette Skridt; thi hvor ubetydeligt et Led af Statsſamfundet man end kan være, er det dog bedre at være selv kun et ſaadant, end et

fra Stammen løsrevet Blad, der ørkesløst driver for alle Binde. Men i hiint Dieblif var, foruden det i min inderste Sjæl fastgroede Baand, endnu et andet blevet sonderrevet. Allerede to' Aar inden jeg forlod Kjøbenhavn, havde Danmarks store Minister forladt denne Jord. Han var i sidste Instans min Chef, og hvormeget min ydmyge Stilling end fjernede mig fra ham, saa var dog al min Interesse for de mig paa hvilende ubetydelige Forretninger saa godt som død med ham; thi ligesom den ringeste Soldat i en Armee føler sig modig og begejstret af sin Generals Hæder og Storhed, saaledes troer jeg, at ethvert Departement eller Collegium, fra den første Deputerede lige ned til Tjrbøderen, drager Liv og Virksomhed af sin Chefs Fortjeneste og Være.

Saa snart jeg havde faaet min Afsked og ordnet Et og Andet i Hjemmet, forlod jeg Hamborg og reiste lige til Paris. Efter et kort Ophold i denne Verdens Hovedstad, som dengang dog ikke svarede til mine Forventninger, drog jeg videre og besøgte i en Tid af halvtredie Aar de fleste europæiske Lande, hvorpaa jeg igjen vendte tilbage til Paris. Ved længere Ophold der og ved mere Omgang med den i saamange Henseender interessante franske Nation begyndte jeg at finde særdeles Smag i Pariser-Livet, og søgte baade paa rosværdige og letfindige Maader at danne mig i den Kunst, hvorpaa

jeg fornemmelig reiste: nemlig Glemmekunsten. Men Enhver, som har været i samme Stilling som jeg, vil uden tvivl sande med mig: at vor Erindring opvækkes ved ligesaa mange Gjenstande, som den sløves ved andre, og at der i Henseende til de Tanter, man vil undflye, gjælder det Samme som om Sorgerne, om hvilke Horats siger: De sætte sig bag os paa den hurtig flyvende Ganger og svømme efter Skibet, som farer over Bolgerne.

Omtrent i to Aar havde jeg opholdt mig i Paris, da Napoleon satte Keiserkronen paa sit Hoved. Ifølge de Meninger, jeg som ungt Menneſke i Revolutions-tiden havde inddruffet, var denne Bending af de store Begivenheder imod mine daværende Anskuelser, ligesom det militaire Despotie allerede længe havde været mig en Torn i Diet. En hjertelig Vængsel efter mit stille, bestedne Fædreland vaagnede hos mig, og jeg begav mig paa Hjemveien.

Under mit Ophold i Udlandet havde jeg imidlertid erfaret at Baron Gordon var død, og at Clara og hendes Mand efter et Par Aars Ophold i London vare vendt tilbage til deres Gods og boede der. Da jeg nu paa min Hjemreise kom til Hamborg, hvor jeg var saa nær ved den Uforglemmelige, blev jeg betagen af den hæftigste Attraa efter at see hende igjen. Næsten fem Aar vare forløbne siden vort sidste Møde. Jeg

følte, at jeg var bleven ældre og besindigere. Jeg vilde ligesom lade mig melde og fremstaae for hende med mere Værdighed end forrige Gang. En underlig Følelse greb mig ved at gjensee det Sted, hvor hun levede. Jeg gik omkring Gaarden, inden jeg ganske nærmede mig den. Jeg saa noget borte Pavillon og det Sted af Elben, hvor jeg var svømmet over, og mit Hjerte bankede ved Synet af alt Dette. Endelig fik jeg Die paa en Tjener, som stod udenfor Porten. Jeg spurgte efter den gamle Peter, erfarede, at han endnu var i Familiens Tjeneste, og blev derpaa ført ind i Forsalen, hvor han strax med sin gamle Venlighed modtog mig. Jeg bad ham melde mig hos Grevinden; men med bekymret Mine svarede han: „Al, kære Herre! Saa gjerne jeg vilde, saa tør jeg ikke, thi hun har udtrykkelig sagt, at hun i disse Dage ikke vil modtage noget Menneſte, hvem det saa maatte være.“ — „Er hun syg?“ spurgte jeg hurtig. „Nei ikke just syg; men rigtig vel befinder hun sig sagtens ikke, saavidt man kan see.“ — Jeg kunde ikke skjule den Urolighed, disse Ord opvakte hos mig, og da jeg yttrede, at jeg var paa Hjemreisen og ikke kunde vente nogle Dage, som han foreslog mig, men vilde holde mig lykkelig, om jeg blot kunde faae hans Trøst at see, uden at sees af hende, blot et Dieblif, saa betænkte Peter sig lidt og sagde derpaa: „Ja siden det er Dem, og naar De vil love mig, at De

ikke vil lade nogen Sjæl mærke, at De er nærværende, saa kunde jeg jo nok lufte Dem ind i et Kammer, hvorfra De kunde faae Grevinden at see; thi jeg veed, hun kommer nu strax ind i Salen til den lille Alfred." — Den lille Alfred! — Dette Navn gif som en giftig Pii! gjennem mit Hjerte. Jeg begreb, at det maatte være Claras Barn, om hvis Tilværelse jeg var uvissende. — Jeg var ikke istand til at spørge Peter videre om denne Materie, men takkede ham med saa Ord og fulgte ham til en Dør, som han nærmede sig med sagte Trin, ligesom der indenfor kunde være en Syg eller en Sovende. Han luskede mig ind i et lille Bærelse, og efterat han hviskende havde paalagt mig at holde mit Løfte og ikke lade min Nærværelse bemærkes, gif han fra mig og lod mig blive allene. I det Kammer, hvor jeg befandt mig, stod en Barnefeng, bedækket med et Teppe. Ved Siden af Sengen stod en Rænestol og et lille Bord, hvorpaa en Natlampe, en Bog og en Bordklokke. Vinduesgardinerne vare tiltrukne, og for Dørene til de tilstødende Bærelser hang ogsaa Gardiner. Noget Vegetoi laae i en Krog. Jeg begreb, at dette Bærelse maatte være Barnekammeret. Jeg kan ikke forklare mine forvirrede Følelser. Claras og min forhadte Medbeilers Son! Et Baand mellem hende og ham! En Gjenstand for hendes hoieste Kjærlighed! — En affhyelig Uvillie mod det uskyldige Barn opstod i

min Sjæl. Jeg syntes, det var mig umuligt at taale Synet af det, og jeg var ifærd med strax at begive mig bort, da en sagte Bevægelse i det næste Værelse gjorde mig opmærksom paa, at Døren dertil maatte staae aaben. Jeg listede mig hen til Gardinet, som skjulte Indgangen, skød det lidt tilside og tittede ind. — Gud! hvad saae jeg! Midt paa Gulvet stod en Vigsiste med et dødt Barn, og ved Siden af den stod Clara i sorte Klæder, bleg, med foldede Hænder, fæstende sine Dine paa det lille Vig, uden at græde. Hun stod ubevægelig som en Støtte; kun om hendes Mund spillede et frampeagtigt Smil. Endelig hævdede hun de store, skjønne Dine iveiret, og som om en medlidende Engel rakte hende en Draabe af Trostens Kalk, brast hun ud i lindrende Graad, kastede sig over den døde Yndling og bedækkede hans lille Ansigt og de smaa blege Hænder med Kysse og Taarer. Mit Hjerte smeltede ved dette Syn; med Glæde funde jeg have givet mit eget Liv for at kjøbe dette Barns, hvis Tilværelse nylig havde været mig en Affky. Da den unge Moder saaledes havde en Tidlang hengivet sig til sin Smerte, tog hun en Kurv frem, som stod paa Gulvet, udbredte Blomster omkring i Kisten, og smykkede den Dødes Haar og Klæder, under bestandige Kjærtegn og Taarer. Derpaa betragtede hun igjen det elskede Vig, og det var tydeligt at hun sagde sin Søn Farvel, og med

ham al sin Glæde. Hun knælede ved Kisten, og med Dinene og de foldede Hænder løstede mod Himlen, bad hun med en Andagt og Zunderlighed, hvoraf det var klart, at hun med sin Bøn ledsagede sit Barn til Udsdelighedens Land og anbefalede det til den evige Barmhertighed. Sympathetisk henreven, knælede jeg ligesom hun, og — jeg veed ikke selv, om jeg formaaede at bede eller ikke, men det var, som om jeg hævede mig med hende til et mig usjendt Himmerige, og forgik i Beemod og Kjærlighed.

Pludselig traadte en Mand ind, og jeg saa Greve Meerstein for første Gang. Clara sprang op, og jeg gjorde mechanic det Samme. Med en uifærdig Mine sagde Greven: „Men Gud bevar os! Er du nu her igjen, Clara? Kom endelig ind med mig. Her er fornemme Besøg.“ (Her nævnede han nogle Navne, som jeg overhorte). — „D lad mig være fri!“ sagde Clara med sin rørende skønne Stemme: „Undskyld mig! Hvor kan jeg modtage Noget i Dage som disse?“ — „Ala Pasfiar!“ sagde han i en Tone, der ret contrasterede med hendes: „Det gaaer jo ikke an. Hvor kan vi undslaae os for at modtage saa smigrende Besøg som disse? Vær nu fornøstigt! Hvad kan den Jamren hjælpe? Du maa jo takke Gud, at Drengen har faaet Ende paa sine Lidelser. Kom nu med! — Hvor du dog seer ud af den evige Græden! Det er forfærdeligt med jer

Fruentimmer!" — Clara adlød taus og taalsmodig med den samme Mine, som jeg fra hendes Barndom saa godt kjendte; og jeg skjælvede af Forbittrelse.

Men da Salen var tom, vovede jeg mig sagte ind i den og nærmede mig med andægtig Følelse den lille Pigkiste. Med en forunderlig Kryben om Hjertet betragtede jeg det skjønne Barn, der saae ud til at være to til tre Aar. Jeg gjenkjendte hans Moders elskede Træk; de blonde Lokker snoede sig om Blomsterne, paa hvilke jeg troede at see hendes Taarer skinne som Dugdraaber. Om hans Mund hvilede et forklaret Smil. Han saae ud som en sovende Engel. Jeg tog en Blomst af hans Kiste og vilde gaae; men jeg vendte om, og lagde den igjen paa dens Sted, med en Fornemmelse af Anger, som om jeg havde forgrebet mig paa en Helligdom. Sagte og ubemærket, som jeg var kommen, gik jeg igjen, og saaledes hændtes den Synderlighed, at medens den lyffelige Egtemand med Kulde og Haardhed havde staaet ved sit Barns Lig, havde den ulyffelige Elsker deelt Moderens Smerte.

Bed min Tilbagekomst til Hamborg traf jeg Rubach, som jeg nylig havde søgt paa hans Gods, uden at træffe ham, da han var paa en Reise. Vi bleve Begge fornoiede over at mødes, og tilbragte et Par Dage sammen. Han raadede mig at kjøbe Godser i mit Fædreland og hellige mig de Pligter, som paaligge

en Herremand. Jeg selv følte en stor Vyst til denne uafhængige og velsignelsesrige Virksomhed; men jeg betænkte tillige, at denne Stilling kun var ønskelig under den Forudsætning, at man var Familiefader, og at en elsket Hustru forstjønede den landlige Ensomhed; men jeg havde allerede opgivet alt Haab om huuslig Lykke. I ti Aar havde jeg nu elsket Clara. At glemme hende var ikke længere mit Dnske; at finde en Gjenstand, der kunde udfylde hendes Plads, var egentlig aldrig kommet i mine Tanker; thi vel er det sandt, at jeg forelskede mig paa en Maade i ethvert Fruentimmer, der syntes mig hendes Billede, men det var virkelig ogsaa kun den Forelskelse, som man føler for en kjær Persons Portrait: man taler til det om de Følelser, man ikke tør yttre for Originalen; man ødsler paa det de Kjærtegn, som man kun i Drømme tør tildele den Elskede. Men bliver Portraitets Mangel paa Vished os klar, da vende vi os fra det med et Slags Modbydelighed. — Saaledes tænkte jeg mig med Stræk at være for stedse bunden til et qvindeligt Bæsen, der i mine Dine kunde blive til en Caricatur af mit Ideal.

Kort Tid efter min Hjemkomst til Kjøbenhavn hændte det sig, at jeg paa Gaden blev standset af et Regiment, der med militair Musik trak forbi, fulgt, som sædvanligt, af en Skare Gadedrenge og andre simple stakfæls Menneſker, hvis eneste Forlystelse er Musik paa

Gaderne og i Gaardene. Jeg var nødt til at staae en Tidlang stille paa Fortoget med Ryggen mod en Muur. Mine Dine faldt imidlertid paa et Vindue i Huset ligesom mig. Ved dette Vindue sad et Fruentimmer i Sørgebragt, med Rinden støttet til sin Haand, og saae tilsyneladende bekymret og adspredt paa de forbigaaende Soldater. Hun saae ud til at være en ung Kone paa Claras Alder, og netop saaledes som jeg havde seet Denne, var hun ogsaa klædt i Sørgebragt, med bedrovet og, som det syntes mig, blegt Ansigt. Jeg blev inderlig bevæget ved dette Syn og saae ufravendt til Vinduet. Den unge Kone bemærkede mig, hun aabnede Vinduet, betragtede mig opmærksom og forundret, og hilsede mig. Jeg vilde give min Stirren opad Huset en antagelig Grund, og da jeg bemærkede, at der var Urtebod i Kjelderens, gik jeg derned og spurgte efter Noget, hvorefter jeg omtrent kunde vide, at det ikke fandtes der. Næsten paa samme Tid som jeg, traadte den unge Kone ind i Boutiken og viste sig strax som Stedets Herskerinde, thi da hun hørte Svenden forsikre mig, at Det, som jeg forlangte, ikke kunde faaes, befalede hun Boutikdrengen strax at gaae ud i Byen til et Sted, hun betegnede ham, for at forskaffe det. Med et lille Knix og de meest indsmigrende Miner indbød hun mig til at opholde mig hos hende, indtil han kom tilbage. Hun førte mig op i sine egne, meget

nette Bæreller, hvor hun anviste mig en Plads ved hendes Side i Sofaen. Medens vi her sad sammen, spurgte hun om mit Navn, og sagde derpaa, at hun ifølge dette ansaae mig for en gammel Bekjendt, da hendes Fader og min havde været gode Venner, og hun desuden som Barn havde seet mig ved nogle Dandsøvelser, hvori jeg i min Ungdom havde taget Deel, ved hvilken Leilighed jeg dog, som et allerede vorent Menneſke, iffe havde lagt Mærke til hende, som var et lille Pigebarn. Jeg erfarede desuden i denne Samtale, at hun var en nygift Kone, at hendes Mand var Eier af Boutiken, og at hun bar Sorg for sin Moder, som hun for kort ſiden havde miſtet.

Da Drengen var kommen tilbage med uforrettet Sag, og jeg med mange Taſſigeller og Undſkyldninger vilde ſjerne mig, inviterede hun mig til at drifte Thee hos hende næſte Søndag. „De maae iffe ſige Nei!“ ſagde hun: „For at fornye vort gamle Bekjendſkab maa De gjøre mig denne Fornoielſe. Jeg ſidder ſaa ene og forladt. Min Mand er ſjelden hjemme. Jeg har ſaa Slægtninge og Venner, ſom ſjelden eller aldrig beſøge mig. Jeg ſjeder mig og bliver ganſke melancholiſt.“ — Jeg modtog den meget venlige Indbydelse, og indſandt mig, allerede indtagen i de blonde Lokker, de hvide Tænder, den fine Skabning, de ſmaa Fodder, ja i den ſorte Dragt, hvilket hun Altsammen havde tilfællede

med Clara. Hun var desuden en ung Kone, hvilket nu syntes mig at være det meest Tillokkende, man kunde være. Ved Theebordet vare vi atter ene, og hun betroede mig allerede ved dette vort andet Møde, at hun ikke af Tilboielighed, men overtalt af sin Moder, havde ægtet sin Mand, at han var udannet og, især siden hendes Moders Død, vranten, da hendes Arvepart efter Denne var falden ud til langt Ringere, end han havde formodet, hvilket havde sat ham i en siebliffelig Forlegenhed og et slet Lune, som han dog ikke havde Grund til at lade gaae ud over hende. — Her vakte hun den rette sympathetiske Tone i mit Hjerte. Et ulykkeligt, tvunget Ægteskab! En raa, ufsjærlig Mand! Det gif som tilforn: De varme Udbrud af min Deeltagelse bleve tagne for indirecte Kjerlighedserklæringer. Den unge Kone, som jeg herefter vil benævne med hendes Dobnavn Cathinka, lod mig tydelig forstaae, at hun elskede mig, at hun allerede ved mine første Diefast forleden fra sit Vindue havde følt sig truffen af en hidtil ukjendt Piiil, og jeg følte mig henreven af den Livlighed, af de smægtende Dine, hvormed hun, vel ikke med rene Død, men dog tydeligt nok, sagde mig Dette. Hun bad mig hjerteligt om at komme igjen og bestemte en Aften, da hun vilde modtage mig. Jeg kom, og saaledes hengif en kort Tid; thi det varede kun kort, inden Fortryllesen var veget fra dette Forhold.

Jeg gjorde mig selv velfortjente Bebreidelser for denne Forbindelse, og søgte bestandig at trække mig tilbage. Men naar jeg i flere Dage udeblev, fik jeg altid smaa Billetter fra Cathinka, hvori hun bestemte en Aften, da hun vilde vente mig. Under alleslags Paaskud og paa de listigste Maader vidste hun at skaffe disse Billetter i mine Hænder. Da jeg derimod ikke var bevandret i slige Paafund og dertil var frygtsom for at udsætte hende for nogenslags Mistanke, kunde jeg aldrig efter mit Onske sende et undskyldende Afslag, og derimod heller ikke nænne at lade hende vente mig forgjæves, og selvfølgelig vedbleve mine Besøg.

En Dag, da jeg efter en af disse Indbydelser havde bestemt mig til at komme, besluttede jeg imidlertid at benytte denne Sammenkomst til at gjøre Ende paa vor Forstaaelse. Jeg vilde foregive en Reise og sige Farvel. Men neppe havde jeg begyndt Indledningen til min Tale, før Stuedøren blev revent op og en Mand stod for os med barske Miner og raabte: „Thinka! Thinka!“ Mere formaaede han ikke at sige. Jeg ved ikke hvad jeg sagde, min Forvirring var grændseløs; men Cathinka lod sig ikke forbløffe. Med den ærligste Mine af Verden greb hun min Haand, førte mig triumferende hen til sin Mand og præsenterede mig for ham som En, der velvillig vilde laane dem tre tusinde Rigsdaler, rosende sig af, at hun, veiledet af Rygtet

om min Udelmodighed, havde paa egen Haand voøet at henvende sig til mig for at hjelpe sin Mand ud af hans Pengeforlegenhed. Den trofskyldige Egetemand omfavnede hende med Glædestaarer og henvendte sig til mig med Taksigelser, og Cathinka loe med en listig Mine; men jeg var færdig at krybe ned i Jorden af Skamfuldhed, og da den stoffelige Mand kom til mig for at hente Pengene, maatte Enhver, der havde været tilstede ved vor Sammenkomst, have troet, at det var mig som var den ydmyge Skyldner, en Mening, der visseelig var altfor sand. Efter den omtalte Aften lod jeg alle de mange Billetter, som jeg fik fra Cathinka, være som døde og magtesløse. Jeg saa hende aldrig mere, een Gang undtagen, da jeg ikke uden Uhosfighed kunde undslaae mig for at staae Fadder til hendes første Son, en Handling, hvorved jeg var tilmode, som om jeg stod aabenbar Skrifte i Kirken.

To Aar efter denne Begivenhed erfarede jeg, at Clara var med sin Mand i London, hvor han skulde modtage en betydelig Arv efter sin Moder, som var død. Den slette Rolle, jeg havde spillet ved vor sidste Sammenkomst i Pavillonon, da jeg i min Hæstighed bar mig ad som en Affindig, og den Omstændighed, at saa ofte som jeg end gjentog denne Scene i min Husommelse, jeg dog ikke var istand til at gjøre mig selv Regnskab for de Ord, jeg havde sagt, foruroligede mig

stedse. Jeg frygtede Claras Foragt og Brede, og syntes at jeg maatte tale med hende for at faae Ro i mit Sind. Jeg reisste derfor strax til London, og søgte længe forgjæves Leilighed til at træffe hende. Endelig opdagede jeg, at hun ofte om Formiddagen spadserede i St. James-Park, i hvis Nærhed hun boede. Fra den tidlige Morgenstund opholdt jeg mig nu der, og var ogsaa, efter i nogle Dage forgjæves at have ventet, saa lykkelig at see hende staae ud af sin Vogn tilligemed et andet Fruentimmer, som jeg antog for et Slags Kammerjomfru. Frygtsom nærmede jeg mig, men til min usigelige Glæde modtog Clara mig strax med hilsningssalig Venlighed; og med den hende egne, aabne, elskværdige Ligefremhed yttrede hun sin Forundring og Tilfredshed over mit uventede Møde.

For hver Gang jeg saa hende, syntes hun mig altid skønnere og yndigere end nogensinde; ved enhver lille Forandring, jeg opdagede i hendes elskelige Stikkelse, syntes den mig at have vundet. Jeg fandt denne Gang at hun var bleven mindre fyldig og at et sorgmodigt Træk ved hendes deilige hvælvede Dienbryn var blevet mere kjendeligt. Jeg fandt, at det klædte hende godt. Bort sidste Møde blev ikke berørt; men hun selv erindrede mig om de længst forsvundne Dage, som vi havde tilbragt sammen i denne store Stad, hvor vi nu mødtes. Hun sagde: „Jeg har ofte tænkt paa Deres

Godhed imod mig, dengang da jeg var syg, og hvorledes De trostede mig for den angersfulde Smerte, hvormed jeg begræd min Broder Alfred." — Med et Suk tilføiede hun: „Jeg har nu en anden Alfred at begræde, mit eneste Barn." — Vi taug Begge. Mindst anede hun, at jeg havde været hende nær i Sorgens bittere Time og taget Deel i hendes Smerte over den lille Døde. — En lykkelig Time nød jeg saaledes i hendes Selskab. Det var den eneste; thi hun fortalte mig, at hun allerede næste Dag skulde med sin Mand tiltræde en Reise til det sydlige Tydskland, og derefter til Paris. Jeg følte hvad en venlig Samtale med den Elskede har at betyde. Jeg nød en længe ufsendt Beroligelse, og vendte hjem, tilfreds med Udbyttet af min Reise.

Siden min forrige Hjemkomst et Par Aar i forveien havde jeg begyndt at tage Deel i adskillige Handelsforbindelser og private Foretagender. Da jeg nu med et roligere Sind atter befandt mig i Fædrelandet, indlob jeg mig i en mere udvidet Virksomhed i disse Retninger, i Haab om paa denne Maade at finde en gavnlig Beskæftigelse. Ogsaa greb jeg med Begjærlighed de Redningsplaner, som de skjonne Kunster rækte den i Livet Skibbrudne. Men i ingen af Delene fandt jeg Frihed og Fred. I de forstnævnte Foretagender maatte jeg af Mangel paa tilstrækkelig Sagkundskab forlade mig paa Andre; jeg vandt Intet derved uden Kamp med Hin-

dringer og alle Slags Bryderier, uden at stifte det Gode, jeg tilsigtede; og hvad Kunsten angaaer, saa er det maaskee vel muligt, at en Mester ved Musernes Gunst kan hæves over de jordiske Sorger og glemme det Liv hernede; men en Dilettant staaer altfor langt fra Kunst-Idealet, til at hans svage Bestræbelser kunne troste ham for Tabet af hans eget Ideal: den eneste Elskede.

Mange Aar sled sig saaledes hen for mig. Jeg troer næsten, at Tiden flyver allerhurtigst, naar Livet er meest eensformigt og farveløst. Det er ligesom en Rejse paa Jernbaner: der er ingen Anstødestene og heller Intet at see, som stiller den ene Miil fra den anden. Jeg vedblev imidlertid af og til med mine Reiser. De havde altid det samme Maal: jeg søgte at see Clara; og derfor har jeg ogsaa seet hende, fulgt hende gjennem hele mit lange Liv; men talt med hende har jeg kun een Gang siden hiin Dag i St. James. Deels troer jeg, at jeg havde en Frygt for at forstyrre det velgjørende Indtryk af den ovenomtalte Samtale, deels havde jeg andre Grunde. Det hændte sig nemlig engang, at jeg reiste efter hende til et Bad i Tydssland. Jeg havde i det Dieblig den Tanke, at jeg paa et Sted som dette vilde have en sjelden Leilighed til at nyde hendes Omgang. Den allerførste Aften efter min Ankomst saae jeg hende i nogen Afstand paa Promenaden. Hun gif

med to Herrer. De toge Veien til et temmelig eensomt Sted og satte dem tilsidst i et Lysthuus. Jeg hørte Claras Stemme, jeg gik efter den, som en Fugl efter den loffende Fløite, og befandt mig endelig næsten ubevidst bag Lysthuset, hvor Samtalens Gang snart fængslede min Opmærksomhed. I den Ene af Herrerne gjenkjendte jeg strax Grev Meerstein. Jeg hørte at den Anden, som var yngre, kaldte Clara Søster, og jeg fattede, at det var den mig fra hans Barneaar bekendte William Gordon. Jeg hørte ham sige: „Ja Clara! det lover jeg dig helligt: Vil din Mand redde mig denne Gang, saa skal jeg strax reise hjem i min Garnison og aldrig spille mere.“ — Med bedende Stemme sagde Clara til sin Mand: „O betænk, at du selv har ført William til det usalige Spilleselskab; at hans Ord er givet og en Duel rimeligviis forestaaer ham, dersom du ikke vil være saa god og hjærlig at hjælpe os.“ — „Ja, det er let sagt,“ svarede Greven: „Hjælp! ja naar jeg kunde! Kan jeg hjælpe mig selv? Er jeg ikke selv en ruineret Mand? Har jeg ikke været reent ulykkelig i Spillet i de fjorten Dage, vi have været her? Maa jeg ikke selv see at friste Lykken og vinde mit Tab tilbage? Har jeg maaskee Noget at undvære? — Clara sagde frygtsom: „Der behøves kun hundrede Ducater, saa er William reddet.“ — „Ja skyldige Tjener! hundrede Ducater! Veed du, hvormange jeg

selv har? Havde det været for ti Aar siden; men nu!
 Ach du lieber Augustin! Alles ist weg! — Nei William,
 reis ikke! gjør som jeg: Prøv i Aften din Lykke med
 din sidste Ducat. Jeg veed vist, at iaften vil Lykken
 vende sig." — „D nei, nei!" raabte Clara med det
 smerteligste Udtryk: „D kjære, kjære Ben! Lad dig
 bevæge, gaa ikke til det affyelige Spil! Deel med
 William hvad du har, og lad os Alle rejse herfra i
 denne Nat." — „Det er ogsaa en fjon Begjæring! Du
 snakker som en Gaas." — William sagde: „Ja kom
 an! Jeg har accurat Penge til Hjemreisen, dem vil
 jeg vove. Maaskee kan jeg imorgen være en holden
 Mand." — „Det kan jeg lide," svarede Greven. Clara
 græd og sagde: „Naar jeg sidder allene i mit Bærelse
 og veed, I ere i Spillesalen, saa doer jeg af Sorg
 og Angst." — Jeg behøvede ikke at høre Mere. Jeg
 skyndte mig til mit Logis, tog de hundrede Ducater
 op af min Kuffert, slog et Papiir om Rullen, med
 Udskrift til William Gordon, og tilføiede en Billet,
 hvori jeg med faa Ord og fordreiet Haandskrift meldte,
 at disse Penge kom fra en Ubekjendt, der blot havde
 den Hensigt at redde en brav ung Mand af Fordærvelsens
 Kloer. Jeg stillede mig derpaa paa et dunkelt Sted,
 som jeg vidste han maatte gaae forbi, naar han gik
 til Gursalen, hvor man tilbragte Aftenen. Jeg nærmede
 mig ham, tog ham tilside, sagde: „Reis bort endnu i

denne Nat," og leverede ham Paffen. Han vilde tale, vilde holde mig tilbage, men jeg smuttede bort og tog samme Aften Postheste og forlod Badet. Jeg var glad over at have lettet Claras Sorger, men vilde ikke, at hun maatte gætte, at denne lille Tjeneste kom fra mig.

Nogle Aar efter fik jeg at vide, at Grev Meersteins økonomiske Forsatning var meget slet, at han, for at forbedre denne, havde, ligesom forud hans Svigersfader, søgt og erholdt en diplomatisk Post ved et lille tydsk Hof. Det var efter Napoleons Fald. De gamle Hoffer indtog paany deres gamle Plads, og Grevens fordums Tjenester i Krigen forskaffede ham Beskyttelse. Mangel paa Penge hindrede imidlertid hans Afreise til hans Bestemmelse. Paa de meest ødelæggende Maader søgte han at forskaffe sig disse. Ved denne Efterretning reiste jeg strax til Hamborg, hvor jeg var (og endnu er) saa lykkelig at staae i en venskabelig Forbindelse med en brav og dygtig Advocat. Ved hans Hjælp fik jeg Greven tilstillet hvad han behøvede, uden at lade ham eller Nogen ane, hvorfra Hjælpen kom.

Disse smaa Tjenester, som jeg var saa lykkelig at vise Clara, vare paa ingen Maade nogen Uedelmodighed eller Opoffelse fra min Side. Min Formue var endnu saa stor, at jeg i min eenlige Stand og med mine saa Dnsker ikke kunde fortære mine Renter; men dog vilde

jeg ikke for nogen Priis, at Clara maatte formode, at disse smaa Dffre kom fra mig.

See hende maatte jeg dog. En Morgen seilede jeg over Elben til hendes Gods, hvor hun endnu boede. Min gamle Ven Peter var død. Jeg listede mig nær til Pavillonen og holdt mig skjult bag noget Buskværk, der ligesom mit Hjerte havde trodsset Tidens Omverling. Jeg stolede paa min Anelse, der heller ikke bedrog mig: Clara stod derinde, som det syntes, beffjæstiget med Tilberedelser til Indpakning. Hun var i Morgendragt og forekom mig saa yndig og skjøn som for tyve Aar siden. Hun stod lænet til et Bord og havde sat den ene lille nydelige Fod paa en Skammel. Mit Hjerte slog saa forelsket, som om ogsaa jeg endnu var tyve Aar. En ung Pige var hende behjælpelig ved Arbeidet. Jeg troede at vide, at Denne var en Datter af en fransk Familie, som stod i Forbindelse med Huset. Den unge Pige løb hurtig ud af Pavillonen, og Clara raabte efter hende: „Stéfanie, encore un mot!“ — Den indtagende Musik, som løb gjennem disse saa, ligegyldige Ord, gjenlød saaledes i mit hele Væsen, at jeg, idet jeg fjernede mig, hundrede Gange maatte gjentage for mig selv: „Stéfanie, encore un mot!“ og endnu i dette Dieblif gjentager jeg dem som en Trylleformel der sætter mit gamle Blod i Berørgelse.

I alle de Aar, som jeg her har omtalt, fulgte

jeg vel stedsse hver Skygge af Clara. Dog har jeg om den Tid Intet at bekjende. Et og andet Forsøg paa at nærme mig Personer, hvis Syn for nogle Diebliske oplivede min tomme Tilværelse, blev tilbageviiist, undertiden paa en for mig frænkende Maade. Et Par Gange var jeg saa heldig at træffe ædle, af Skæbnen forfulgte Fruentimmer, som jeg kunde blive en Støtte i deres huuslige Stilling uden at forgribe mig paa deres Fred. — Da jeg efter min foromtalte Rejse til Hamborg kom hjem, medbragte jeg til en Oberst her i Byen et Brev, som jeg havde lovet en Bekjendt at besørge. Denne Oberst, der i alle Maader gav sig Mine af en meget fin og fornem Mand, indbød mig til et Middags-Selskab og presenterede mig for sin Kone og Datter. Denne Kone var Mariane. Du, min Son Berner, kjender hendes Skæbne, hendes skønne Breve, der vidne om hendes Fortræffelighed og anklage mig, uden at ville det. Det første Syn af denne Mariane maatte indtage Enhver. Jeg tør vel sige uden Overdrivelse, at hun fuldkommen svarede til Det, man forstaaer under Benævnelsen: en Skønhed. Og denne lyffelige Naturgave blev saameget mere piquant, som hun allerede var mellem tredive og fyrgetyve Aar, uden at Tiden havde vovet at afribe denne pragtfulde Rose et eneste Blad. Dette Fortrin havde hun tilfældeds med Clara, og skøndt jeg, Sandheden til Ære,

maa tilstaae, at de ikke egentlig lignede hinanden, var der dog saa Meget, der gjenfaldte mig Clara, saa mangen Lighed, der maaskee vilde have undgaaet Andre, men som var paafaldende for en Elfers Bliffe. Mariane havde brune Haar og Dine, men, ligesom Clara, næsten sorte, hvælvede, smalle Diebryn og lange, sorte Diehaar, hun havde en lignende sneehvid, deilig formet Pande, en lignende lille Mund, lignende søde sværmeriske Dine, og desuden var der i hendes hele Bæsen Noget, jeg veed ikke hvad, som gjorde Claras Nærhed til et velgjørende Spil for min Phantasie, der paa en — som mig syntes — uftyldig Maade lindrede mit Savn. — Denne Følelse greb mig strax ved vor første Sammenkomst, da hun var min Dame ved Bordet i hendes eget Huus, og jeg ved denne Leilighed paa eengang oplivede mig ved hendes fine og dannede Conversation og ved Synet af hendes Skjønhed.

Ved nærmere Omgang i Oberstens Familie bemærkede jeg snart, hvilken ond Dæmon der havde Herredømmet der. Huusherren selv, ved første Blik en behagelig Verdensmand, var i Grunden en Nar, der næsten aldeles havde drufnet sine gode Egenskaber i et Hav af Forfængelighed. Han var saa ubegribelig forblindet af Lyst til at glimre, at han ikke mere var istand til at skille Guld fra det usleste Flitter. Hans Datter af først Ægteskab, en hæsleg, indskrænket og i alle Maader

ubehagelig Person, beherskede ham, paa Grund af den
 Indbildning, at de Kunstfærdigheder, som denne Pige
 havde tilegnet sig, kastede et glimrende Lys paa hendes
 Fader og hans Huus, medens derimod hendes deilige, for-
 standige Stedmoder fordunklede det, eftersom Denne,
 født i simple og trange Raar, ikke havde anden Dannelse
 end den, en gæmild Natur og den Opdragelse, hun
 selv havde givet sig — vistnok ubetinget den bedste —
 havde forskaffet hende. Jeg har gjort den Bemærkning,
 at de Menneſker, der sætte en vis fornem Representa-
 tionsgave og saakaldet Levemaade høiest af alle menne-
 skelige Dyder, næsten aldrig undlade at gjøre sig skyldige
 i de groveste Anstød mod sand Levemaade og vise i deres
 tilvante Kreds en paafaldende Mangel paa Delicatesse
 og paa Agtelse for de Forhold, som Ingen kan være
 beſjendt at træde for nær. Saaledes var det i Ober-
 stens Huus yderst ſtedende for Enhver at være Bidne
 til den Ringeagt, som vises Husefruen af hendes Mand,
 af hendes Steddatter og af en Skare saavel mandlige
 som qvindelige Beundrere, hvormed Frokenen havde
 vidst at omgive sig. At alle De, som udgjorde Sel-
 skabet der, delede denne Ringeagt for Mariane (hvilket
 hun troede), er imidlertid langt fra; thi mere end Een
 udlod sig for mig med ganske modsatte Anskuelse, og
 Adskillige ophævede deres Omgang med Huset af Mod-
 bydelighed for den der herskende Tone.

Vel siger man — og medrette — at en Uvedkommende ikke maa blande sig i Familie-Stridigheder; men paa den anden Side er det dog vist, at en Uvedkommende ofte ved et Ord, sagt i rette Tid, kan antage sig den Undertrykte og vise den Tilfidesatte en Agtelse, som, fortsat i længere Tid, kan være det Frø, der falder i god Jord og bærer god Frugt. Claras Skjæbne havde ligesom slaaet mig til Ridder for alle de kvinde- lige Bæsnere, som vare Offre for Forældres, Ægte- mænds eller andre Slægtninges Raahed og Haardhed. I den lidende, tilfidesatte Mariane saae jeg igjen min Elskede, hvis Bærd kun jeg havde forstaaet. Ofte maatte jeg taus betragte hende, naar hun stille og tankesfuld sad ved sit Arbejde, eller talede sagte og mildt med en eller anden fordringsløs Gæst. Jeg kunde da sidde som ganske hensunken i Tanken om min fjerne Elskede, og vaagnede som af en Drom, naar Mariane tiltalte mig. Dog var der paa den anden Side ogsaa Noget, der i mangt et Dieblif ophævede min Illusion og styrkede den altid tilbagevendende Tanke: at Den, som engang havde elsket Clara, aldrig maatte smigre sig med at finde hendes Lige. De Forhold, hvori Mariane befandt sig, gjorde det visseelig undskyldeligt, at en stor Bitterhed herskede i hendes Sjæl, og denne lod hun ofte fremtræde paa en næsten grusom Maade, aldrig mod sin Mand, men mod Steddatteren og Dennes Til-

bedere. Mariane vidste godt, at hun selv var smuk, og at Fruen Natalia var hæslig. Paa mange subtile Maader forstod hun at hævne sig over sin Steddatters Uforfammenhed, ved at lade hende føle denne Mangel paa Skønhed, en Mangel, som intet qvindeligt Hjerte kan trøste sig over, især ved Siden af En, hvis Skønhed man maa tjene til Folie. Dertil kom, at Mariane ikke desmindre var modløs, og jeg troede ofte at indsee, at hun med mere roligt Sind vilde have været istand til at jævne Noget i sin Stilling. Med alt Dette var hun et høist elskværdigt Væsen, hvis Omgang beskæftigede min Sjæl og forjog dens dunkle Taage. Jeg forlangte ingen anden Lykke end denne. Det var mig en sød Tanke, at hun i mig havde en Ven og Forsvarer, og at hun vidste det og udmærkede mig fremfor alle Andre. Jeg havde et ømt Venskab, en sand Agtelse for hende; og naar hun saa hjerteligt og elskværdigt spurgte mig om Grunden til min adspredte Stemning, var jeg et Par Gange nær ved at betroe hende min Ungdoms uforvindelige Sorger. Saa langt var jeg fra nogen strafværdig Plan, der kunde end mere forstyrre hendes noksom uheldige Stilling. Det faldt mig aldrig ind, at Obersten havde Noget imod mig. Det var en vranten og vanskelig Mand, men mod mig og alle Fremmede var han altid høflig. At Fruen Natalia og hendes Indlinger ikke havde noget godt Ord til

mig, var mig ligegyldigt. Deres smaa Nartigheder betalte jeg dem igjen, saavidt Sammeligheden tillod det.

Jeg blev derfor høilig overrasket, da Mariane en Dag sagde mig under fire Dine, at min Opmærksomhed for hende og hendes Venstab for mig havde opvakt hendes Mand's Mistanke og kunde blive hende en Kilde til Misfjendelse og foreget huuslig Elendighed. Hun tryffede min Haand, græd og sagde: „Min eneste Ven, min eneste Stotte! Man bortgiver ikke det Bedste uden med blodende Hjerte; og sandt jeg ikke at det var min Pligt, saa formaaede jeg aldrig at udtale de Ord, som jeg nu vil sige: Kom ikke mere til mig, træf Dem tilbage fra dette Huus, der ikke er Deres Nærværelse værdigt; men vær vis paa at De altid er nærværende i mine Tanker.“ — Der var i hendes Tone noget saa Rørende, saa Kjærligt; for første Gang traadte den mig nær, den forføreriske Tro at denne skjønne Kone sølte mere end Venstab for mig. At miste hendes Dm-gang, at sige hende Farvel forvoldte mig en stor Smerte. Jeg syntes, at hiin Scene med Clara i Lydstedet ved Cassel svævede dunkelt for min Sjæl med al sin Bæsmød. Min Svaghed tog atter Herredømmet over min Besindighed, og høit og hæftigt anklagede jeg de forkeerte menneftelige Forhold og smaalige Vidensskaber. Men da jeg dog havde tilstræffelig Samling til at indsee, at jeg maatte og burde give efter for Marianes Villie

og undslye hendes Nærhed, kunde jeg ikke afholde mig fra at tage en hjertelig Afsted med hende, og dette Dieblif greb mig med en saadan Sammenskræmten af forbigangne og nærværende Smerter, at jeg ikke selv veed hvilke forvirrede og forelskede Ord der undslyede mine Læber. Jeg knælede for hende og kysede hendes Hænder. — Ved denne Velighed kan jeg ikke afholde mig fra at gjøre en Bemærkning. Jeg tvivler ikke paa, at det Vatterlige, som jeg selv finder ved mine bestandig tilbagevendende uforanderlige Daarligheder og Illusioner, jo forøges ved en ringe Ting, hvis Vatterlighed jeg ikke indseer. Det er nemlig denne Knælen. Det er Noget, som intet Menneſte mere falder paa, som Ingen troer at kunne tilskrive anden Grund end en naragtig Affectation. Det synes ikke mig, tværtimod finder jeg denne Stilling saa naturlig, at jeg ikke kan begribe, hvorledes Nogen kan afholde sig fra den uden Affectation. Den forekommer mig som det sandeste Udtryk for en Mands Følelser ligesom det Fruentimmer, der henriver ham ved sin Elskværdighed. I saadanne, af Glæde eller af Smerte exalterede Diebliffe er det Sjælen selv, der beier sig for et Glimt af det Guddommelige, som aabenbarer sig i Menneſket. — Saa ædel, saa qvindelig elskende syntes mig Mariane i hün Time, Claras Billede smeltede saa besynderligt sammen med hendes. Ført af Natalia styrtede nu Obersten ind i Bærelset. Forgjæves stræbte baade Mariane og jeg at

tale ham tilrette, han var ude af sig selv, og forlod os uden at ville høre os. Faa Minuter efter sendte han sin ulykkelige Hustru et Brev, hvis Indhold blev mig ubekjendt, da hun strax sonderrev det; og med Brevet fulgte et Papiir, der indeholdt hendes formelige Samtykke til Skilsmisse, hvilket hun underskrev, tiltrods for mine Indvendinger. Den haarde Egtemand bød hende strax at forlade sit Huus, og saaledes var den stakkels, af alt Dette ganske bedøvede Mariane aldeles forladt og allene henviist til min Omfjorg og Beskyttelse, en Omstændighed der naturligviis gjorde hende dobbelt kjær for mig. Jeg besorgede strax et anstændigt Logis for hende i det bedste Hotel i Byen, hvorhen jeg førte hende.

Min hele Sjæl opløstes i Medynk, Sorg og Anger over det Onde, jeg havde forarsaget. Jeg udtømte mig i hjærlige Trostegrunde, jeg foreslog at drage med hende til et fremmed Land, hvor jeg vilde kun leve for hende, under hvad Forhold hun selv vilde bestemme, som Egtemand, som Broder, i alle Ting kun lydende hendes Villie, kun stræbende af alle min Sjæls Kræfter at formilde den Uret, jeg havde tilføiet hende. Jeg veed ikke engang, om hun hørte mine Ord. Hun svarede slet ikke, men saae mildt paa mig, dog med et besynderligt Smil, ligesom En der ikke er sig fuldkommen bevidst. Jeg forlod hende endelig, idet jeg bad hende søge Hvile og tillade mig næste Morgen at besøge hende.

Da jeg til den Tid indfandt mig, erfarede jeg med Forundring, at hun i den tidlige Morgenstund havde forladt Hotellet, og efterladt en Billet til mig. I saa Vinier bad hun mig, ikke at søge at udforske hendes Opholdsted, men ære det eneste Gode, hvoraf hun endnu var i Besiddelse: Samvittighedens Fred. — Min Uretlighed og Kummer ved at tænke mig hende forladt og hjælpeløs var imidlertid altfor stor, til at jeg kunde adlyde hendes Billie. Jeg søgte med stor Iver. Det var ikke synderlig vanskeligt at udfinde den Gyrekidsk, som havde ført hende fra Hotellet; men af ham erfarede jeg, at han, paa hendes Befaling, havde holdt paa et af Torvene, hvor flere Gader stode sammen. Der havde hun ladet ham kalde paa to Karle, som stode der. Til disse havde hun leveret sine Effecter, som hun havde med i Bognen, og derpaa, efter at have betalt Rudffen, var hun staaet ud og, tilligemed Bærerne, forsvunden i en af Gaderne, han vidste ikke ret hvilken. Af denne hendes Forsigtighed forstod jeg, hvor alvorligt det var hendes Billie at skjule sig. Dog gik jeg i mange Dage som en Daare, uden at vide, hvorhen jeg skulde vende mig. Imidlertid faldt det mig ind, at det var min Pligt at retfærdiggjøre hende af yderste Formue. Jeg skrev derfor til Obersten og stræbte med største Oprigtighed at overbevise ham om hans Hustrues Uskyldighed. Mit Brev havde efter min Mening et saadant Præg af Sandhed, at kun en ond

Willie kunde tillufke sine Dine for den. Da jeg intet Svar fik, gik jeg efter flere Dages Forløb til det mig velbekjendte Huus og forlangte at faae Obersten itale; men en Tjener sagde mig, at der var Ingen hjemme; Fruen var pludselig reist til Jylland til sin Broder, som laae syg, og Herren var ogsaa bortreist paa nogen Tid. — at Obersten ikke var bortreist, vidste jeg; thi samme Dag var han seet paa Gaden, men tre Dplysninger fik jeg dog ved denne Besked. For det Første: at han vilde undvige at indlade sig med mig; for det Andet: at han vilde undgaae al Opfigt, i Henseende til hans huuslige Forhold; og for det Tredie kom jeg derved til at erindre, at Mariane havde en Broder, som var Præst i Jylland, og jeg fandt det ikke usandsynligt, at hun havde taget sin Tilflugt til ham. Min første Tanke var at reise til hans Opholdsted; men ved nærmere Eftertanke frygtede jeg for at gjøre mig skyldig i Udelicatesse ved saaledes at overtræde Marianes Forbud og muligviis indgribe i hendes nye Forhold, som jeg ikke kjendte. Jeg tog da det Parti at skrive til hende og indslutte Brevet i et til hendes Broder, i hvilket sidste jeg beslittede mig paa al mulig Forsigtighed. Der hengik over en heel Maaned, inden jeg fik Svar; men endelig fik jeg et Brev fra Præsten, hvori han meget hosligt underrettede mig om, at hans Søster først for en Uges Tid siden var ankommen til hans Hjem,

at hun lod mig takke for mit Brev, men bad mig undskyldte, at hun ikke selv besvarede det, da hun ikke befandt sig vel. Hun lod mig imidlertid, til Tak for min Deeltagelse, sige, at hun var meget tilfreds med sit nærværende fredelige Tilflugtssted, og Broderen tilføiede, at Intet skulde blive forsonet for at gjøre hans Huns behageligt for den kjære Søster, og da han var Enkemand, skulde hun allene være Husets Hersterinde og hans to unge Døttre pleie hende og ære hende som deres Moder. — Jeg beroligede mig, og veed heller ikke hvad Andet jeg skulde have gjort, uden oprigtig at angre det Onde, jeg havde udrettet mod min Billie. Det gjør jeg i Sandhed i dette Dieblit; men i hiint — det tilstaaer jeg — blev mit Sind med en vis Lettelse henvendt fra hele dette Forhold, for ganske at overgive sig til en anden Befymring.

Jeg havde nemlig erfaret, at Clara laae meget syg i Gotha; Grev Meerstein var netop dengang Gesandt ved Hoffet der. Min Phantasie udmalede mig strax det Værste, og saa lidet som min stakkels Tilværelse end forskjønnedes af den Elskedes Nærhed, saa rædsomt forekom det mig dog at leve paa den Jord, som hun havde forladt. Min Angstelse drev mig afsted. Jeg kom til Gotha og erfarede til min usigelige Trøst, at hun var i Bedring; men jeg hørte tillige, at al Opmuntring og al kjærlig Opmærksomhed manglede hende.

Greven var ligegyldig mod hende og aldrig hjemme; hendes Kammerpige havde nylig forladt hende, og ingen paalidelig og trofast Person var i hendes Omgiwelse. Ved Hjælp af den foromtalte velvillige Weimarske Familie, hvoraf de fleste Medlemmer endnu levede, lykkedes det mig hemmelig at forskaffe og at faae anbragt i hendes Tjeneste en udmærket tro og brav ung Pige; og ligeledes var jeg saa lykkelig at udfinde en ustyldig List, der gjorde mig det muligt med alleslags smaa Behageligheder at forsøde Claras Reconvalescens. Neppe havde jeg nydt den Glæde at see hende uden hendes Vidende, da hun en Dag, støttet paa den foromtalte Piges Arm, tog frisk Luft i Slotshaven, før jeg allerede næste Dag horte, at Grev Meerstein laae syg, og — som man fortalte — af Bekymring over sin flette Lykke i Spil og af Ergrelse over Ubehageligheder, som hans Spilleliv havde tiltruffet ham. Jeg gjorde hvad jeg kunde. Paa samme Maade som tilforn fik jeg Greven tilstillet en Sum Penge, hvorfor han var i Forlegenhed, og inden jeg forlod Gotha, saae jeg ham — et Syn, der satte alle mit Hjertes Fibre i Bevægelse. I den samme ovennævnte Slotshave saae jeg ham, understøttet af min elskværdige Clara, der glemmende sin egen Svagthed, glemmende hans nylig udviste Ufjærlighed og de Sorger, han tildrog hende, venlig som en Engel, med trostende, lindrende Ord, med vaersom Gang

førte den udtørrede, sammensunkne Figur, i hvis Ansigtstræk og dunke t brændende Dine Spillerens vaagne Nætter og kvalfulde Diebliske stode skrevne med læselige Træk. Jeg rejste bort og besøgte paa Hjemveien min gamle Ben Rubach, der for kort siden havde mistet sin Kone, og da han syntes at finde Trøst i min Omgang, blev jeg flere Maaneder hos ham og følte mig behagelig stemt i hans og hans Børns elskværdige Kreds. Først om Efteraaret kom jeg til Kjøbenhavn og blev strax efter min Ankomst sørgelig overrasket ved af de offentlige Blade at erfare Marianes Død.

Mange Aar hengif nu, i hvilke jeg levede som Skildpadden i sin Skal. Jeg veed ikke selv at forklare, hvorfor jeg mere og mere træk mig tilbage fra al Selskabelighed. I mit eensomme Hjem læste jeg og hængav mig til mine Betragtninger og Drommerier, paa eensomme Veie vandrede jeg hele Mile, gjorde Sørejser uden noget egen igt Maal, og kom træt hjem til det samme uforandrede, eensomme Hjem. — Jeg længtes usigelig efter et venligt Bæsen, som forstod mig, til hvem jeg kunde meddele mine Tanker, bekiende mine Svagheder. Mellem Mændene troede jeg ikke at kjende Noget, som vilde sympathisere med mig; selv min brave Rubach vilde det ikke, det vidste jeg; dertil var hans Character for mandig, det sagde jeg skamfuld mig selv. Nei, en Veninde var det, hvortil jeg trængte. Intet

Fruentimmer spotter den Kjærlighedshistorie, man betroer hende, den være nok saa stærkerisk. Hun føler, at i dette Rige ligge hendes egne Besiddelser, og udenfor dette eier hun Intet. En Veninde eiede jeg ikke, og jeg havde nær sagt, jeg kunde ingen saadan eie; thi lignede hun aldeles ikke Clara, behagede hun mig ikke, ikke engang som Veninde, og gjenkaldte hun mig Denne, saa vidste jeg nu af saamangen Erfaring, at Følelser af en ommere Natur strar vilde fra min Side blande sig i vort Forhold, og jeg begyndte nu virkelig at frygte mig selv.

Min sidste daarlige Forbindelse af denne Natur vil jeg nu ogsaa beskende, for Intet at fortie. Efter at jeg i et Tidrum af omtrent en halv Snees Aar tre Gange var reist til Clara's forskjellige Opholdsteder, dreven af uimodstaaelig Vængsel, af en Urolighed over hendes Skæbne — Følelser, som have fulgt mig fra den længst forsvundne Nat, da jeg saa umildt blev revet fra hendes Sygeleie — følte jeg mig ret modløs over at alle disse tre Reiser havde været aldeles unyttige, thi de to Gange forseilede jeg at møde hende, den tredje saae jeg hende, men ved Siden af hendes Mand, der igjen var syg, og det blev mig umuligt at nærme mig til hende eller at erfare Noget om hendes egenlige Stilling. Men for omtrent elleve Aar siden fik jeg at vide, at Grev Meerstein paanye var forflyttet fra sin diplomatiske

Post, og at man ventede ham og hans Frue i Berlin, hvor de paa Gjennemreisen vilde opholde sig en Tidlang. Da jeg i Berlin var bekendt i forskellige Cirkler, hvor jeg kunde haabe at træffe Clara, reiste jeg derhen med et paanye oplivet Sind; men den ene Ugehengik efter den anden, uden at disse Reisende lode høre fra sig. Min Utaalmødighed, min Længsel steg fra Dag til Dag. Tilslidst blev der sagt, at de ikke kom til Berlin, men havde taget en anden Vej for at naae deres Bestemmelsessted. Jeg folte mig saa sløv, saa kjedsommelig tilmode, at jeg ikke vidste, om jeg skulde reise hjem eller hvad jeg selv vilde. I denne Stemning saae jeg et Fruentimmer i samme Alder som Clara, med en lignende Figur, og i hendes Udvortes fandt jeg noget Tiint, noget Fromt, Resigneret, Bedrovet, Noget jeg veed ikke hvad, som berørte de gamle Strænge i mit Hjerte og indtog mig. Hun var kommen til Berlin med en Niece, en Sangerinde, der gjorde megen usfortjent Pyffe der; og den stakkels Tante Louise, der var fattig og ganske afhængig af den hoffærdige og lunefulde Primadonna, forekom mig at være en Gjenstand for den inderligste Deeltagelse. Jeg gjorde hendes Bekjendtskab, og baade hun og Sangerinden modtog mig med største Velwillie. Af Kjedsomhed, af ondt Lune, ja jeg kan gjerne sige, af Fortvivlelse, stræbte jeg at vinde denne Kones Gunst. Ved en Misforstaaelse, som endnu

er mig ubegribelig, troede den forgubede Sangerinde, at min Hylдинг gjaldt hende. Hun optog den naadig, af Grunde, der sagtens ikke vare synderlig smigrende for min Personlighed; men da hun erfarede sin Feiltagelse, blev hun rasende, overøste den ulykkelige, om alt Dette ganske uvidende Tante med Grovheder og forjog hende af sit Huus.

Her havde jeg da igjen en for min Skyld Ulykkelig og Forfludt at føre bort og at sørge for. Dog vare Forholdene denne gang, Gud være lovet, ikke af nogen saa alvorlig og delicat Natur. Min Erobring var en almindelig, fra Aandens Side ikke synderlig begavet Person, men imidlertid saa godhjertet, saa mild i Omgang, at jeg befandt mig vel ved hendes Side. I sit hele Liv var hun bleven vant til Tilsideføttelse, til Afkald paa alle Ønsker. Hun sagde uophørlig, at hun aldrig havde været saa lykkelig som nu, og søgte at belønne mig med en saa vel udtænkt Omhu og Opmærksomhed, at jeg, som aldrig havde nydt en velgjørende qvindelig Indflydelse i mit huuslige Liv, med Taknemmelighed erkjendte Betydningen af dette Gode. — Jeg tilstaaer forresten, at ingen Illusion længere forskjønnede dette Forhold, men bekjender med Undseelse, at denne var een af disse Forbindelser, hvortil vi Mandfolk stundom letfindigen hengive os men siden erindre med Skamfuldhed.

En Dag, i et stort Selskab hos den danske Minister i Berlin, bleve efter Bordet Grev og Grevinde Meerstein meldte. Jeg skjælvende ved Lyden af disse Navne og kunde neppe trække Aande; men aldrig saasnart saae jeg min elskelige Clara, aldrig saanart horte jeg Klangen af hendes Stemme, før jeg betoges af den samme himmelske Følelse, som altid gennemstrømmede mig i hendes Nærhed. Jeg vovede at nærme mig til hende i et Dieblif, da vor Ministers Frue var beskæftiget ved nye Besøgs Ankomst. Clara hilste mig strax med sin gamle Mødhed. „Fru Grevinde!“ sagde jeg: „De kjender endnu Deres gamle Ben?“ — „D tilvisse!“ svarede hun: „For mine Dine er De altid den Samme.“ — Jeg følte en inderlig Glæde ved disse hendes Ord og svarede: „Ak! var jeg saa lyffelig, saa vilde jeg aldrig beklage Ungdommens Tab, saa megen Grund jeg end har dertil; men naar man seer Dem, kan man vel forføres til den Tro, at Tiden ikke har den Magt, man tillægger den.“ — Med den Clara egne, uskyldige Aabenhjertighed spurgte hun mig om min Skjæbne i de mange Aar, hun ikke havde seet mig, og horte med uforstilt Deeltagelse paa min korte Beretning om en Tilværelse, der havde saa liden Interesse. — „Der er Diebliffe i Livet,“ sagde jeg, „hvor man maa takke Gud for Vængsel og Smerte, thi i dem føler man dog, at man er til.“ — „Bisffelig,“ svarede Clara,

„er der dybe Smerter for Enhver, der formaaer at soe og tænke; men hvad Modgang Tiden end bringer, saa er De dog vist af samme Mening som jeg, at Livet desuagtet har noget usigelig Skjont og Godt, at det har uskyldige, let erhvervede Glæder, stille Timer, hvori vi soe en Fred, som kommer til vor Sjæl, vi veed ikke selv, hvorfra.“ — „Ja!“ udbrod jeg: „jeg har ofte tænkt det, fra Deres Barndom af har jeg vidst det: De lever allerede i Himlen, derfor kan den jordiske Smerte ikke formaae at underkue Dem.“ — Vor Samtale blev paa en uventlig Maade afbrudt af Grev Meerstein. Paa hans Opfordring tog Clara hurtig Afsked, og jeg erfarede, at de næste Morgen vilde forlade Berlin.

Det korte Syn af denne min eneste Elskede og vor ligesaa korte Samtale var Nok til at opvække i min Sjæl de saligste og smerteligste Følelser. Det var mig umuligt længere at udholde Tante Louises Nærhed. Jeg sagde hende endnu samme Aften, at jeg maatte reise hjem til mit Fædreland; og hun fandt det meget rimeligt. Eftersom nu hendes Niece Laur etta mange Gange havde gjort Skridt til Forsoning og anmodet hende om at komme tilbage, var hun selv tilbøielig til at antage dette Tilbud. Efter min Skyldighed sørgede jeg for, at hendes Stilling i Sangerindens Huus skulde blive noget mindre afhængig, hvorpaa hun tog Afsked med mig i det bedste Lune af Verden, velsignende den

gode Stjerne, der havde ført mig i hendes Spor, og næste Dag forlod jeg Berlin.

I det siden denne Begivenhed forsvundne Decennium har jeg et Par Gange reist til Claras Opholdssted, og saavidt jeg har formaaet det, søgt i Stilhed at formilde hendes Skæbne, dog uden at lade mig see af hende. De senere Aar tilbragte hun paa Godsset ved Hamborg, hvor hun i den ædleste Forstand var sin sygelige Mands Støtte. For tre Aar siden, da hun var bleven Enke, reiste jeg til det ovennævnte Sted. Det var blevet mig muligt at faae min Ven Advocaten indviet i hendes Anliggender, og i Forening med ham stræbte jeg, skjendt usynlig, at virke til hendes Bedste; dog vilde jeg i hiint Dieblis ikke nærme mig til hende. For lidt mere end et Aar siden saae jeg hende i Holsteen, hvor hun opholdt sig hos en Familie af hendes afdøde Mand. Jeg saae hende i Kirken og paa en Spadseregang; men hun var altid omringet af sine Slægtninge, og jeg vilde ikke indtrænge mig i denne fremmede Kreds. — Af Advocaten erfarede jeg, at hun ikke selv ønskede at beholde det store Gods, som man søgte at gjøre hende stridigt, men at Talen blot var om en Capital, hvortil hun meente at have Ret. Han lovede at staae hende bi i hendes retsfærdige Sag; og som sædvanligt reiste jeg hjem, styrket ved det blotte Syn af den Elskede og ved den Tanke, at jeg som en usyn-

lig Genius kunde følge hende og havde fulgt hende hele Livet igjennem med ubrødelig Trost og i al min Utroost.

Det er naturligt, at jo flere Aar der hengik, jo mindre Fristelse frembød der sig til at gjøre mig skyldig i mine gamle Svagheder eller overlade mig til mine gamle Illusioner; thi eftersom Clara allerede var i de Aar, hvor Gratierne yderst sjældent forblive trofaste Vender, saa var det et Særsyn at træffe Nogen, der kunde synes mig en Skygge af hende. Mange Gange har jeg i mine Tanter lignet hende ved en Rose, som itide er affkaaren fra Træet og i et Vandglas hensat paa et kjøligt Sted, hvor intet uvenligt Vindpust ryster dens fine Blade. Langt over Rosers almindelige Blomstringsstid bevarer den da sin Duft og sin skønne Form. Vel viger den rosenrøde Farve for Tidens Aande, den bliver næsten en hvid Rose, lidt blegere maaskee end den, der bærer Navnet af Pigerødme; men dens Elsker finder den ikke mindre skøn, og hans Omhed for den voxer med Frygten for at see den visne. Dog opdagede jeg hændelsesviis et Fruentimmer, som, uden egentlig at ligne Clara, dog saa levende gjenkaldte mig hendes Billede, at mit hele Sind folte sig tiltrukket af denne Person, og visselig var jeg endnu engang forfalden til al min gamle Daarlighed, der i min nyrærende Alder vilde bleven dobbelt latterlig, om jeg ikke i denne ny Gjenstand for mine Dremme havde fundet

et ligesaa ærefrygtbydende som ædelt og elskværdigt kvin-
deligt Bæsen. Dette Bæsen er De, Madame Berg!
Lad denne Tilstaaelse ikke fortorne Dem! Det var en
god Aand, som viste mig Dem; thi ved min Daarlighed,
min sidste Daarlighed, det føler jeg, vandt jeg en ædel
Beninde, den eneste i Ordets egenlige Forstand, som jeg
i mit fattige Liv har eiet. — Til Dem, til min unge
Ven Anton Berner henvender jeg mig i disse Blade.
De ere skrevne for Dem og for Ingen uden Dem.
Dog ønskede jeg, at De vilde meddele den unge elskelige
Lise saa Meget heraf, som der behøves, til at hun ikke
altfor meget skal foragte den gamle Ven, der dybt vilde
sørge over Tabet af hendes Godhed og Deeltagelse.

Og nu, da mit Fernet saaledes, ligesom et Land-
kort, ligger udbredt for mine egne Dine, nu da jeg
ligesom overfluer det som et Heelt — af! hvad skal
jeg da sige, jeg stakels Menneſte? — Kun Et kan jeg
sige. Som den arme Tolder i Templet staaer jeg be-
døvet i en Krog, skamfuld, med nedslagne Dine, og
sukker: Gud være mig Synder naadig!

Saaledes endte den gamle Trolle sine Bessendelser.
En Morgen kom han ind til Berner og leverede ham
sit Manuscript med alvorlig Mine. Han var reiseklædt
og sagde: „Læs disse Blade, som indeholde al den Dp-

lysnings om mit gaadefulde Liv, som jeg er i stand til at give. Læs dette Manuscript, og naar du er færdig dermed, saa giv det til Madame Berg og bed hende ligeledes have den Taalmodighed og den Godhed for mig at læse det. Jeg reiser paa Landet til et Gods, hvor jeg har nogle Pengesager at afgjøre. Om et Par Dage kommer jeg igjen. Lad mig da finde en mild Dommer i dig, min Son." — Berner tryffede taus hans Hænder, og Trolle ilede ned til Reisevognen, som allerede holdt i Porten.

I de fjorten Dages Tid, som var hengaaet mellem hün Aften, da Mørk forelæste sit ominose Manuscript, og til den Morgen, da Trolle leverede Berner sit, var ingen Forandring foregaaet i Fru Derbys Huus, den undtagen, at den afbrudte Omgang med Trolle havde ikke allene givet fri Plads for Mørk, men ogsaa for en Tomhed og Stilhed, som Ingen følte mere end den stakkels Lise, der troede sig forladt af den Støtte, hvortil hun havde sat sit Haab. Men samme Formiddag som Trolle reiste paa Landet, indtraf imidlertid en Forandring i Mørks Forhold til Familien. Lise sad hos Bedstemoderen inde i Dennes Bærelse. De saae Begge takkefulde ud, og sad taus ved deres Arbeide, da Fru Derby med glædestraalende Ansigt traadte ind og sagde: „Kjære Moder! Den gamle Grosserer Mørk, vor Mørks Fader, er inde i Dag-

ligstuen og vil tale med dig og mig. Vi kan nok gjette hvad han vil os." Henvendende sig til Lise, tilføiede hun: „Det gjælder dig, mit Barn! Gud velsigne dig! Bær nu fornuftig!" Hun kysede den stakkels Pige, der med blussende Kinder og Dinene fulde af Taarer trykkede hendes Haand til sine Læber og sagde: „O kjæreste Moder! For Guds Skyld forskaan mig!" — „Naa Lise! vær nu ikke fjantet, men følg ind med os." — „O lad mig dog blive her!" udbød Lise ganske skjælvende. „Lad hende være fri," sagde Madame Berg. „Saa vent lidt," svarede Fruen: „men naar du har fattet dig, befaler jeg dig at komme ind og hilse paa Grosserereren."

Da den gamle Mork med trohjertig Venlighed havde undskyldt sit Komme, eftersom han ikke havde den Være at være personlig kjendt af Damerne, henvendte han sig til Madame Berg og sagde: „De er mig dog forsaavidt ingen Fremmed, som jeg tør kalde mig en god Ven af Deres rettskafne Mand, salig Captain Berg, og derfor tager jeg mig ogsaa nu den Frihed at tale ligesrem og oprigtigt med hans Enke og Datter. Seer De, mine gode Damer! Først og fremmest bør jeg takke Dem for alt det Gode, min Søn har nydt i Deres Huus; og jeg behøver ikke at forsikre, at jeg aldrig ønsker bedre end at blive nærmere forbunden med saa agtværdig en Familie. Min Søn

har sagt mig, at han med Deres Samtykke er forlovet
 med Deres Datter, og jeg vil med Glæde give min
 Belsignelse dertil. Men oprigtig talt, der er kun Det
 iveien, at han har slet Intet at gifte sig paa." — Ma-
 dame Berg gjorde flere Gange Mine til at afbryde
 denne Tale, men hendes Datter sendte hende saa bon-
 lige Blikke, at hun endnu taug. Fruen svarede derpaa:
 „Om Forladelse, kjære Hr. Mørk! Deres Son er
 jo — som han har sagt mig — ganske vis paa et
 Embede, der er ledigt, og han har ogsaa betroet mig,
 at De som en kjærlig Fader" . . . „Ja Frue! Gud
 hjælpe os! Der har vi det! En kjærlig Fader! Det
 kan ikke hjælpe, at man er kjærlig mod den Enne og
 gjør de fem Andre Uret. Min Son plager mig dag-
 lig for at jeg skal skifte med ham og ubetale ham sin
 Modrenearv, og da jeg frymper mig ved at gjøre det,
 siger han mig saa haarde Ord, at De vist vilde ynkes
 over mig, dersom De horte det. Ja Gud veed, hvor-
 mangen Nat jeg har ligget vaagen og græmmet mig,
 naar han saadan har piint mig om Dagen. Og nu
 vil jeg lade Dem selv domme, mine gode Damer. Jeg
 har vist min Son mine Bøger og gjort ham det saa
 klart som Dagen, at hans Modrenearv aldrig kan be-
 love sig til Mere end en otte tusinde Daler"
 Ved denne sidste Uttring gjorde Fru Derby en Bevæ-
 gelse som En der bliver stuppen af en Brems. Den

gamle Mørk vedblev: „Ja Frue, det er saa vist, som at To og To er Fire. Men hvorvel det ikke er Mere, saa vilde det dog være mig til stor Skade, om jeg skulde tage den Capital ud af min Handel just i dette Øieblik. Det gjør ingen fornuftig Handelsmand, og dertil kommer, at min Søn jo ikke er mit eneste Barn. Jeg har fem stakkels Pigeborn; dem bør jeg jo ogsaa tænke paa og ikke gjøre mine Omstændigheder slettere, saa at jeg Intet kan gjøre for dem, medens jeg endnu lever med dem. Nu vil jeg derfor sige Dem hvad jeg har tænkt, og hvad Tilbud jeg har gjort min Søn, men dermed er han ikke tilfreds. Jeg har tilbudt at give ham aarlig Renterne af hans Modrenearv, men det er jo kun lidt over tre hundrede Rigsdaler. Det Embede, han søger, troer jeg vel han faaer; men Gagen er kun to eller høit halvtredie hundrede, og det kan være mange Aar, inden han kan haabe Forsømmelse. Men af en halvsjettehundrede Daler troer jeg dog neppe, at en Familie kan leve.“ — „Nei det vil blive altfor knapt,“ udbød Fru Derby. — „Derfor har jeg tænkt,“ vedblev Grosserereren, „at jeg jo vel i et eller andet Smaat kan hjælpe paa Huusholdningen til et Beløb af et Hundrede eller saa, og at dersom nu De . . . jeg kan jo ikke saadan kjende Deres Omstændigheder . . . men dersom De saa Dem istand til at gjøre det Samme, saa kunde maaskee være unge Folk med stor Deco-

nomie" . . . Fru Derby lod ham ikke Tid til at tale ud, men udbød: „Nei Gud forbarme sig! Det er umuligt for os at gjøre det Allerringeste.“

Madame Berg, som snart mærkede, at den gamle Mørks Tale vilde tage en for hendes Onsker gunstig Vending, havde vel vogtet sig for at afbryde ham; men nu tog hun Ordet og sagde: „Vi takke Dem meget for Deres Fortrolighed, og jeg frygter næsten, at vi have misbrugt den ved ikke strax at sige Dem, at en stor Misforstaaelse er herskende i denne Sag; thi vel er det sandt, at min Datter har ønsket at give vor Lise til Deres Hr. Son; men desuagtet" Mere fik hun ikke sagt, da Lise i det Samme traadte ind med et Ansigt, i hvilket den største Spænding var kjendelig. Den godmodige gamle Mørk gif hende strax imøde, tog hendes Haand og sagde: „Mit søde Barn: Det er vist og sandt, at naar man seer Dem, maa man rose min Søn's Smag i Valget af hans Kjæreste, og enhver Fader maa glæde sig over saadan en Svigersdatter.“ Med et Slags fortvivlet Mod, som den stakfæls Pige i de Diebliffe, hun var ene, havde tilkæmpet sig, svarede Lise: „De taler saa hjærligt til mig, De er vist meget god; men jeg er ikke Deres Søn's Kjæreste. Min Moder har givet ham sit Ord, men jeg ikke mit. Jeg vil ikke længere skjule mig og forstille mig, men reent ud tilstaae Sandheden. Jeg har forlovet

mig med min Fætter, Maler Berner.“ — Nu kunde
 Lise ikke strække sit Mod videre. Skjælvende og græ-
 dende skjulte hun sit Ansigt i Bedstemoderens Favn.
 Den gamle Mørk klappede hende trohjertig paa Skul-
 deren, og sagde: „Ja, ja, min lille Jomfru! tag Dem
 ikke den Ting saa nær. Det er Ret af Dem at sige
 Sandheden. Min Søn er en Bindbeutel, som har læ-
 det sin Fader løbe med Pümfangen. De er vist meget
 bedre tjent med den Kjæreste, De har; jeg har ikke
 den Fornøielse at kjende ham; men en dygtig Maler,
 især ifald han er en Malermester i Lauget, vil altid
 kunne forsørge sin Kone bedre end min Junker Glens,
 som jeg rigtignok skal læse for, naar jeg kommer hjem.“
 — Fru Derby blussede, som i Feberhede, hun be-
 gyndte flere Gange paa at sige Noget, som dog Ingen
 forstod. Madame Berg førte den halvafmægtige Lise
 ind i sit Værelse, men kom strax tilbage og søgte med
 milde og forbindtlige Ord at ende denne Sammenkomst
 med den aldrende Mand, der ogsaa meget venlig tog
 Afsked og forlod Damerne.

Da Moder og Datter nu bleve ene, kunde den
 Første neppe bare sig for Fatter, idet hun fremhævede
 den unge Mørks Handlemaade. „Det er en fortræf-
 felig Dyd, hvormed det Menneſke har indtaget dit Sind.
 Det vilde være en god Søn, som du kunde vente dig
 i Den, der behandler sin egen Fader med en saadan

Glethed og Udelicatesse. Om hans Usandheder og lapsede Bindighed vilde vi ikke engang tale. Hans Pharisæer=Reisfærdighed er endnu hans affskyeligste Side. Og til en saadan Mand vilde du tvinge din uskyldige, gode Datter!" Fru Derby brast i Graad. „Alt Moder!" sagde hun: „Jeg indseer jo vel, at jeg har feilet. Det Menneffe har reent bedaaet og bedraget mig. Alt Herre Gud! jeg troede Alt hvad han sagde. Han foregav, at hans Fader vilde beqvemme sig til at udbetale ham en stor Capital, og om Embedet sagde han ogsaa, at det var langt bedre, end jeg nu hører, at det er. Hans Ord vare desuden i alle andre Maader saa skjønne og efter mit Sind, og han holdt saa meget af mig, og i mit hele Liv har aldrig Nogen ret havt mig kjær eller fundet Behag i hvad jeg har gjort, saa megen Noie jeg end har anvendt for at opfylde mine Pligter. Ingen har skjønnet derpaa uden Mork, og derved gjorde han mig lykkelig; thi næsten aldrig er der ellers sagt mig noget godt Ord. Min salig Mand sagde mangengang, at mit bekymrede Sind plagede ham værre end hans Sygdom og Pengetrang. Og hvor kunde jeg lade være at være bekymret? Min Datter har vendt al sin Kjærlighed og Fortrolighed fra mig til dig, og du selv elsker ogsaa kun hende og ringeagter mig, fordi Gud ikke har givet mig saadan en Forstand, som du har. Men det er da ikke min Skyld; og du kan troe, det er

tungt at leve uden noget Menneſſes Kjærlighed." —
 „O hvad ſiger du!“ udbrod Madame Berg, idet hun
 ſlog begge Arme om ſin Datter og tryffede hende til
 ſit Bryst: „Tilgiv mig! Jeg har ofte bebreidet mig
 min Uret imod dig i din Barndom; men tvivl dog ikke
 paa den Kjærlighed, ſom aldrig uddoer i en Moders
 Hjerte. Men vær du nu ſelv en god Moder for dit
 Barn. Du var nær ved at gjøre hende ulykkelig; tak
 Gud, ſom har aabnet dine Dine. Kald hende ind,
 omfavn hende kjærligt og giv hende dit Samtykke til
 den Forbindelſe, hun har indgaaet. Berner er et godt,
 et ædelt Menneſke.“ — „Al hvad kan det nu hjelpe,
 om end ſaa er? Han har jo heller Intet. Ja engang
 gjorde jo Trolle rigtignok gode Tilbud, men han har
 jo nu reent forladt os. Det er da ogſaa Mørks
 Skyld.“ — „Trolle vil ſikkert ikke derfor forlade Ber-
 ner; men hvordan det nu end gaaer, ſaa lad dog ikke
 Liſe ſidde længere i Angſt og Uviſhed.“ — „Al Gud!“
 ſuffede Fruen: „Vi ere ſlagne til en Skilling, og blive
 aldrig en Daler.“ — Imidlertid reiſte hun ſig dog,
 aabnede Døren og kaldte med en grædeſærdig Stemme
 paa Liſe, der nærmede ſig med nedſlagne Dine og
 frygtſomme Skridt, ſom en ſtæffels Delinquent. — „Ja
 Liſe!“ ſagde Moderen: „For Mørk er du nu fri,
 og Gud give, det maa blive til din Lykke at have fulgt
 dit eget Hoved! Mit Samtykke ſkal jeg ikke forholde

dig, naar Berner kommer saa vidt, at han kan ernære dig." — Som dømt fra Død til Liv, fastede Lise sig med Henrykkelse i hendes Arme og takkede hende med et saadant Udbrud af Glæde og Kjærlighed, at Fru Derbys sammenkrumpe Hjerter ogsaa folte sig udvidet af en usædvanlig Tilfredshed.

Næste Dag bragte Berner Trolles Manuscript til Madame Berg, idet han sagde: „Jeg veed ikke, om vor gamle Bens aabenhjertige Bessendelser kan fremkalde en saadan sympathetisk Følelse i et Fruentimmers Sjæl, som i min; men med al hans Bidsfarelse og Uret er der Noget, der saaledes taler hans Sag i mine Tanker, at han er bleven mig endnu kjærere end før, og med dobbelt Zunderlighed ønsker jeg at kunne bidrage til hans Trøst i de Aar, som han har tilbage." — Madame Berg bragte nu sin unge Ven den lykkelige Tidende om Gaarsdagens Hændelser, og sagde ham, at hendes Datters Hus nu stod aabent for ham, som for en kjær Frænde, men at man dog ønskede, at hans og Lises Forlovelse maatte forblive en taus Overeenskomst uden videre Dmtale, indtil hans Udsigter tillode at bestemme Bryllupsdagen. Den lykkelige Elsker lovede Alt hvad man forlangte, og nød allerede den lykkelige Forandring i sin Skjæbne, at Fru Derby ikke, som hun pleiede, selv luffede ham ud, da han gik, men overlod denne Forretning til Lise og derved forundte de

unge Elfskende Frihed til at udtale deres Henrykkelse for hinanden.

Nogle Aftener efter, da Familien var ganske allene, opfyldte Madame Berg Trolles Dnske ved at forelæse hans Manuscript, idet hun som en god Defensor og en forstandig Bedstemoder udelod, hvad hun troede der meest kunde vække Forargelse. Med spændt Opmærksomhed og blussende Kinder slugte Pise hvert Ord, som et Barn der hører et Eventyr fortælles. Fru Derby sad med et Haandarbejde, hun syede flittigt uden at see iveiret, og gabede af og til. — Da Madame Berg, ligeledes udeladende de Vinier mod Slutningen, der angik hende personlig, havde læst Manuscriptet tilende, kom Berner. Talen faldt naturligtvis paa den nys tilendebragte Læsning, og efterat Enhver ifølge sin individuelle Anskuelse havde yttret sin Mening, sagde Madame Berg: „I Sandhed, jeg kan ikke bryde Staven over denne Mand. Han er ingen Forfører, han selv er forført af et dybt, uforvindeligt Indtryk, som i hans Ungdom har grebet hans inderste Væsen. Man kunde faa de det en fir Forelskelse, ligesom der gives fire Ideer; og det er gaaet ham, som der fortælles i phantastiske Sagn om de Menneſker, der have levet nogle faa Timer hos Alfer, Feer eller i andre høiere Regioner: de kunne ikke glemme hvad de der have seet og erfaret; de trives ikke mere paa Jorden, men

kun i Drømme, hvori de gjensee den tabte Herlighed. Man fristes til at beklage det Menneske, der engang tilfulde har følt Værdien af noget saa Elskeligt, at Alt, hvad der senere møder ham, langt fra at udslette Billedet af det Tabte, snarere tjener til at hæve det ved Sammenligningen. Biskop er det en Synd, saaledes at offere sit Liv ligesom afguderist til en eneste Interesse, for et eneste Menneske; men denne Interesse har dog været saa trofast i al sin Utroskab, og Omstændighederne have begunstiget dens Magt. Havde Trolle været nødt til at arbejde for sit Livs Ophold, havde den tunge daglige Nødvendighed sløvet hans Videnskab, eller havde han været Digter, Kunstner, eller, kort sagt, havde nogen højere Interesse itide aabnet ham en Kreds for hans Virksomhed, saa havde denne dæmpet hans Videnskab og forædlet hans Kjærlighed. Nu hindrede Intet ham fra at benytte sin Frihed til stedse at fornye Synet af den Elskede og trykke Pilen dybere i sit Hjerte; og det forekommer mig næsten, som om hans Skjæbne ligesaa Claras første Ungdom havde indviet ham til at følge hende beskyttende gennem Livet. Som denne Claras bedste Veninde, som Fruentimmer kan jeg ikke være vred paa ham; thi som hun selv siger: Vi Fruentimmer sympathisere altid med en trofast Elsker, om han end var meget at dable for den strenge Morals Domstol." — "Kjære Tante!" sagde Berner: "Jeg

skal bringe vor gamle Ven Deres milde Ord. Jeg haaber, de ville opmuntre ham, og jeg troer, han trænger til Opmuntring. For tre Dage siden kom han hjem fra Landet; Gud veed, hvor han var, og hvad han havde for Forretninger der; jeg tilstaaer, der er Noget ved ham, som ængster mig, noget Usædvanligt; endog en i sig selv ringe Ting, den store Omhyggelighed for Pænhed og Ziirlighed i hans Paaklædning, synes forandret. Han gaaer hjemme i Tøfler og en gammel Sloprok, og faster i Hast en Dverfjole om sig, naar han gaaer ud. Siden hans Hjemkomst er han indsluttet i sig selv og tillige meget beskjæftiget. Igaar sagde han, at han ventede en Mand, med hvem han havde Noget at afgjøre, og da denne Mand kom, gjenkjendte jeg en gammel Grosferer, som jeg engang for længe siden traf hos Conditorens her ligeoverfor. Han fortalte dengang, at han var en Barndoms-Vegekammerat og Ungdomsven af Trolle, som jeg netop samme Dag saae for første Gang. Et Par Timer efter at denne gamle Herre igaar var kommen, vilde jeg gaae ind til Trolle, som jeg meente, nu var allene; men i samme Dieblif fulgte han Manden ud, og jeg horte Denne sige til ham: „Jeg takker dig, min gode gamle Ven for din Tillid til mig, og skal naturligvis følge din Billie; men betænk dig vel! Jeg raader fra saadanne stærke Forandringer, især i vore Aar. Saalænge man lever, skal

man ikke lade sig begrave."" — ""Tal ikke saa høit!"" svarede Trolle; og da jeg hørte disse Ord, trak jeg mig tilbage og turde siden ikke spørge. Aften er den gamle Grosserer igjen hos ham. Hvad kan det dog være? Det foruroliger mig." — "Al mig med!" udbød Lise: "Jeg holder saameget af Hr. Trolle. Gids ham fra mig; säg ham, at jeg har længtes saa hjerteligt efter ham." — Madame Berg var den øvrige Deel af Aftenen usædvanlig takkesfuld, og da Berner gif, paalagde hun ham at bede Trolle tillade, at hun i nogle Dage maatte beholde hans Manuscript, for endnu engang ret i Mag at gjenneulæse det.

En Uges Tid hengif, hvori Trolle bestandig forblev stille og tilbageholden; og uagtet Berner stedse søgte Veilighed til at tale med ham om den levende Deeltagelse, som hans Beskjendelser havde opvaft hos ham, og uagtet han havde berettet ham Madame Bergs venlige Ord, var det dog ikke muligt at faae Trolle til at indlade sig paa denne Materie, som han tvertimod syntes at undvige. Berner blev heel forvirret og sørgmodig, da Trolle endelig en Dag efter Middagsbordet, just som de vare isærd med at gaae Hver sin Vej, sagde til ham: "Dersom du ikke er forhindret i at være hjemme i aften, saa vil jeg vente dig, da jeg onsker at tale med dig." — Med glad og tillige ængstelig Forventning traadte Berner ind til den faderlige

Ben, der med sin gamle, milde Hjertelighed rakte ham Haanden og bad ham sidde hos sig.

Efter et lille Ophold sagde Trolle: „Min kjære Søn! Jeg tænker, at du i den sidste Tid vistnok har fundet mig underlig og kold ved dine venlige Bestræbelser for at opmuntre mig. At jeg imidlertid ikke har tænkt paa dig med Kulde, derom haaber jeg at overbevise dig. Du kender nu den Magnet, der har styret mit Livs Seilads. Du kan vel indsee, at Den, for hvis Skyld jeg har drevet om som et skibbruddent Brag, ikke kan glemmes af mig nu, da jeg er nær ved den Havn hvor alle Storme tie. Hun er nu fri, og med Glæde tænker jeg, at jeg endnu tilfældt kan sikkre hende en blidere Skjæbne, end hun i sit øvrige Liv har nydt. At gjøre hendes ældre Dage og din Ungdom lyffelige, er alle de Ønsker jeg har tilbage. Jeg har bragt mine Pengesager i Orden. Ved et Gavebrev deler jeg min Formue mellem dig og hende, dog med visse bestemte Dispositioner. Jeg veed, at Grevinden ønsker at beholde sit Fædrenegods, hvor hun har tilbragt en Deel af sin Barndom. Jeg har besøgt dette Gods. Det er kun en lille Eiendom; men ved Omfarg af en brav Mand, hvem dets Bestyrelse i en Række af Aar har været overdraget, er det endnu i saa god Stand, at det med de fornødne Hjælpemidler kan bære sig. Jeg har arrangeret Alting, og som jeg haaber, til hendes

Tilfredshed. Jeg forbeholder mig selv en aarlig Rente, som er tilstrækkelig til mine Fornødenheder og Dnsker. Jeg har ogsaa sørget for min Thomas og nogle Andre, som jeg pleier at understøtte. Alt Dyrigt skal nu strax tilhøre dig og Grevinde Meerstein. En paa-
lidelig Forretningsmand, en redelig gammel Ven har jeg overdraget at udføre denne min bestemte Villie, at over-
levere eder Hver især den ikke ringe Formue, som jeg skjænker jer, og at staae jer bi i dens Forvaltning med Raad og Daad. I det Document, som jeg forelobi-
gen har opsat, beder jeg min Veninde at ansee dig og din Lise for mine elskede Børn, at tilvende eder, om muligt, en Moders Kjærlighed, og efterlade jer sin For-
mue, som en Fædrearv der tilkommer jer, ligesom jeg ogsaa desuden testamenterer dig det Lidet, jeg ellers kan efterlade mig."

Berner havde hørt paa denne Tale med en For-
undring, der betog ham Mælet. „Men du gode Gud!“
udbrød han nu: „Hvad er din Mening? Jeg skulde
og burde takke dig; men jeg kan ikke. Du forstrækker
mig ordenlig. Jeg synes, du taler, som om du selv
kunde have ifinde at forlade os.“ — „Ja min Søn!
det har jeg ifinde. Jeg vil tilbringe mine sidste Dage
hos min gamle Ven Rubach i Hannover. Gud være
lovet, han lever endnu! Han har ogsaa skiftet med
sine Børn. Hans ældste Søn er Gier af hans store

Guds, og han selv har truffet sig tilbage paa et lille eensomt Landsted, hvor han med Glæde vil modtage mig." — „Nei aldrig maa Dette stee! Din Udelmodighed kan ikke gjøre mig lyffelig. Heller ikke vil din Veninde modtage den, eller hun maatte ikke være den Clara, du har malet med saa yndige Farver. Hvorledes? Vi skulde plyndre dig? Nyde din Rigdom, uden at vor Ven og Fader deelte den med os? Nei aldrig!" — „Berner, vær fornuftig! Tænk paa din Lise. Du kan strax ægte hende. Grevinden er en Engel; i hendes Nærhed vil du ikke savne mig; du skal staae hende bi som en Son, være hende en Bestytter, forsøde hendes og din Lises Liv og leve uafhængig for din Kunst." — „O Gud! hvilken lyffelig Skæbne! hvilket Paradis, om du var i det! Men uden dig, — nei aldrig! Nei, du skal selv beholde din Formue. Vi modtage Intet af den uden paa den Maade, som Børn modtage af deres Fader, hos hvem de leve. Om du vidste, hvorledes Lise hænger ved dig, hvorledes det har været en nødvendig Betingelse ved vore Planer for vor Fremtids Lykke, at vi skulde leve hos dig, pleie dig, elske dig! Al, hvorfor vil du forlade dine Børn? Siig hvorfor?" — Den unge Mands Kinder brændte. Taarerne stod i hans Øine. — „Ja jeg vil sige dig det, skøndt jeg frygter, du ikke vil forstaae mig. — Ethvert Menneskes Sjæl er, troer jeg, et Mystorium for ham selv; der er

Jølelser, som han ikke aner, for en eller anden Omstændighed vækker dem tillive. Da jeg, ikke blot tvungen ved ydre Anledninger, men af mit eget Hjertes Trang besluttede at betro mit Livs Begivenheder og Bekjendelser til Papiret, syntes det mig som en Trost og Rettelse for min Sjæl. Medens jeg skrev dem, havde jeg den samme Fornemmelse: det forekom mig, som jeg nød den saa ofte attraaede, aldrig opnaaede Lykke, ganske at udøse mit Hjerte for en fortrolig Ven. Men aldrig saasnart tænkte jeg mig ret levende, at nu vare disse mine inderste Hemmeligheder aabenbarede, kjendte af Andre end mig selv, det Navn nævnet, som jeg aldrig i den Betydning havde udtalt, for en besynderlig Forandring foregik med mig. Jeg syntes, at jeg havde profaneret mit Hjertes Helligdom, selv tilluftet Døren for mit høieste Ønske, for den eneste Kilde, hvoraf jeg har oft Lindring i min Vængsel: den Lykke at see hende igjen. Jeg har bekjendt for Andre, hvad jeg aldrig turde lade hende vide. Jeg har fortalt hendes Ord, hendes Skjæbne til Andre end mit eget Indre; jeg har kaldt hende min Elskede for Andre end for Gud; jeg har revet Sløret af det hellige Billede, ligesom hiin Ulykkelige i Schillers Digt, og for nu ikke at blive vanvittig som han, maa jeg skjule mig i Ensomhed. — At du anseer mig allerede for vanvittig! Du forstaaer mig ikke!" — „Jo, jeg troer vel at for-

staae dig. Men lad det dog ikke fortryde dig at have undt dig selv den Trost, som ethvert Menneſſe onſker ſig: at turde klage ſin Sorg for et trofaſt Vennehjerte, at have adſpredt den Taage, ſom fordunklede dit Billed for Dem, der elſke dig. Al! ere vi dig da ſlet Intet, vi, dine Born? Vil du da ſtedſe forlade Alt for Skyggen af hende, ſom med al ſin Fuldkommenhed dog kun har været en Skygge for dig?" — „Al Berner! hvad ſiger du dog for Ord! — Nei jeg ſelv er Skyggen, der har fulgt hende og forſvinder uden hende.“ —

Efter en ſøvnløs Nat gif den unge Maler næſte Formiddag til Madame Berg, i det Haab, at han maafkee hos hende kunde finde Raad til at forandre Trolles Beſlutning. Han fandt Liſe hos Beſtemoderen, og da han havde berettet den foregaaende Aftens Samtale, brast Liſe i Graad og ſagde: „Al, hvor kan dog vor gode Hr. Trolle være ſaa haard imod os!“ Madame Berg hørte meget rolig paa Berners Efterretninger og ſagde: „Jeg har virkelig havt en Anelſe om noget Saadant. De Yttringer, ſom du forleden Aften lod falde om Trolles forandrede Stemning, vakſte min Opmærkſomhed. Men jeg haaber at kunne forandre hans overilede Planer. Hiſk ham fra mig og bed ham at beſøge mig iaften. Siig ham, at jeg har Noget paa mit Hjerte, hvorom jeg onſker at tale med ham.“

Uagtet Trolle i ſin nærværende Sindſforfatning

ugjerne og med et Slags Forlegenhed nærmede sig Madame Berg, saa var hans Artighed mod en Dame dog for stor, til at nogen Ulyst kunde affholde ham fra at indfinde sig til den bestemte Tid. Ogsaa forsvandt snart enhver ubehagelig Fornemmelse ved den umiskjendelige Glæde og Dee'tagelse, hvormed den gamle Beninde modtog ham. Hun begyndte strax Samtalen med at takke ham for hans faderlige Godhed mod hendes Datterdatter og Berner, men søgte, ligesom denne Sidste, at overbevise ham om, at hans Beslutning at forlade det unge Par berøvede hans Belgjærning dens bedste Værd. — Endelig sagde hun: „Da De er døv for alle disse vore Forestillinger, saa veed jeg dog et lille Træk, som jeg haaber skal være en Trylleformel, der løser al Forvirring. Clara er ankommen her til Byen. Hun ønsker at see Dem, og De vil dog vel ikke flygte for Dem, som De hele Livet har fulgt overalt?“ Trolle foer sammen, og en lille Pause opstod. Endelig sagde han med qvalt Stemme: „Jo hjære Beninde! Det vil jeg! Af denne Efterretning, der for saa lger siden vilde have bragt mig i den tredie Himmel, paasthynder min Flugt.“ — „Hvorledes?“ — „D kan ikke De, som har saa fin en Følelse, sætte Dem i mit Sted? Om hun vidste, at jeg har været at aabenbare min tause Kjærlighed, at nævne hende som Noget, jeg ligesom havde tilegnet mig, været et Dieblif at ane, at hun

gjengjældte min Følelse, at ... jeg kan ikke engang mere nævne det elskede Navn, som jeg har profaneret — jeg vilde forgaae af Undseelse for hendes Dine. Og desuden, da jeg selv saaledes har i Erindringen gjenlevet mit spildte Liv, hvor ussel, hvor uværdig forekommer jeg mig selv! Ikke for min Kjærlighed til hende — nei den er det Eneste, hvoraf jeg kan rose mig — men for den Brug, jeg har gjort af en saa hellig Følelse, der burde have forædlet mig, været mig en Spore til al ædel Virksomhed istedenfor at lamme de Kræfter og Midler, som en gunstig Skjæbne havde forundt mig. Hvilken Uværdighed, trods saa mangen bitter Erfaring dog at give efter for enhver Illusion, ethvert Selvbedrag! Hvilken Fornærmelse mod det elskede Ideal at see det ikke blot i ædle, men ogsaa i uædle Gjenstande! Hvilken Grumhed at opoffre et Bæsen som Josepha, som Mariane, for den feige Attraa at lindre sin egen Længsel og Smerte! For sildigt ere mine Dine aabnede. Og Clara, denne rene, denne høie Dwindelighed, hvor vilde hun foragte den Mand, som ikke var Andet end feig og umandig!“ — „Kjære Trolle! Deres strenge Dom over Dem selv betager mig næsten Modet til en Bessendelse, som jeg har at gjøre for Dem. Jeg frygter, at De vil anklage mig for at have misbrugt Deres Fortrolighed, naar jeg tilstaaer at jeg ... vistnok i den venlige Hensigt at hindre Dem i at forlade os, har betroet Clara Deres Manus-

script. Hun har læst det, hun veed Alt. Her er det; jeg leverer det herved tilbage med Bøn om Tilgivelse." —

Med disse Ord fremtog Madame Berg Manuscriptet og rakte det til Trolle, der ligesom forstønet ikke modtog det. Hun lagde det paa Bordet foran ham, de taug Begge med nedslagne Dine. Pludselig greb Trolle Manuscriptet og sagde med en Stemme, hvori man kunde høre hans Hjerte banke: „Hun har holdt disse Blade i sine Hænder, hendes Dine have hvilet paa dem, hun har læst i min Sjæl!“ Han kastede Manuscriptet fra sig, slog sig for Panden og udbød: „O Gud! hvad vil hun sige?“ —

Madame Berg reiste sig, og idet hun gik hen mod Døren til sit Sovestue, som, ubemærket af Trolle, stod paaklem, svarede hun: „Det maa Clara selv sige Dem.“ Hun aabnede Døren og med sagte Trin indtraadte en Figur, hvis fine Skabning og hele Udtryk fuldkommen retfærdiggjorde Trolles Vignelse om den længe bevarede Rose. Madame Berg luffede Døren efter hende og fjernede sig.

Clara blev staaende nogle Diebliske med en undseelig, men bevæget Mine. Trolle, der først var bleven næsten forfærdet, blev nu, som af en magnetisk Kraft, dragen til hendes Fodder. Taus og ydmyg boiede han sit Hoved næsten til Jorden, uden engang at turde berøre Sønnen af hendes Kjole. Med sagte

Stemme sagde hun: „Reis Dem dog, kjære Trolle! Lad os mødes igjen med Rolighed.“ — Hun gav ham Haanden og førte ham til en Stol, hvor hun satte sig ved hans Side. De saae paa hinanden med en vis Forlegenhed. Trolle fattede sig og sagde: „Fru Grevinde!... Af, lad mig sige: Elskede Clara!... Tal dog et Ord til Deres sonderknuste Ven! — Af Gud! hvad tør jeg vel haabe, at De kan eller vil sige?“ — Et rosenrødt Skjær foer over Clara's blege Kinder, idet hun saae paa Trolle og svarede med sin melodiske Stemme: „Jeg vil vove at anvende Frelserens Ord: Den, som har elsket meget, Den skal der tilgives meget.“ — „O Clara! Er det muligt? Hører jeg disse forsonende Ord fra Deres elskede Læber? Foragter De mig ikke?“ — „Foragte Dem! O min Gud! De, som fra min Barndom og til denne Time har omsvævet mig som min gode Skytsaand; De, som har afvendt saamangen Sorg og Fare; De, i hvem jeg finder den ubekjendte Ven, for hvem jeg i saa mangen stille Time med lettet Hjerte har anraabt den himmelske Gjengjælders Betsignelse; De, hvis bestedne Kjærlighed, hvis mangeløse Trostak vilde gjort mit hele Liv lykkeligt, dersom fiendtlige Magter om os og i os ikke havde fjernet os fra hinanden!“ — „Er det muligt!“ raabte Trolle: „Drømmer jeg ikke? Er et saadant saligt Dieblif

endnu forundt mig til rig Erstatning for et Liv af Savn og Længsel?" Han fastede sig for Claras Fodder, uden at hun kunde forhindre det eller formaae ham til at rejse sig, han kysede hendes Haand, som hun rakte ham, og vædede den med Glædestaarer. „Min Ven!" sagde hun rørt: „Vi ere Begge gamle. Vi mødes nu nær ved Banens Ende, og de smaalige Convenienser, som i vort hele Liv have holdt os i Lænker, have ikke længere Magt over os. Jeg skylder Dem en Tilstaaelse, som er al den Løn, jeg formaaer at give for den Kjærlighed, De har skjænket mig: Vor Ven Rubachs anførte Yttringer angaaende mine Følelser ere ganske sande. Jeg har elsket Dem, ja jeg vil ærligt bekjende: jeg har aldrig elsket nogen Anden end Dem. Af Venskab, af Taknemmelighed mod Grev Meerstein, af forsængelig Glæde over hans militaire Hæder, men maaskee allermæst af Skinsyge over Deres Utroskab gav jeg min Haand til Greven. Deres Bekjendelser afslukke mig mine og oplive de gamle Erindringer i mit Hjerte."

Trolle var som beruset af Henrykkelse. Med Begeistring velsignede han sin Skjæbne og sagde endelig: „Deres Ord indgive mig et maaskee altfor dumdriftigt Mod; men af! om De vilde, saa er Intet tabt; thi faa Dages Lyksalighed opveier et halvt Seculums Sorger; og de Forandringer, Tiden har medført, have ingen

Magt, naar Hjertet kun er blevet uforandret. Ak, var det muligt at De kunde nedlade Dem til mig, ædelmodig forglemme Afstanden mellem vor Stand, og den endnu langt større mellem vort personlige Værd? Bilde De værdiges at forsøde den gamle trofaste Elskers sidste Dage og foryngre ham ved at opfylde hans Ungdoms dristigste Ønske? Bilde De skjænke mig denne Haand, som jeg skjælvende trykker til mit Hjerte, der igjennem et langt Liv udelukkende har tilhørt Dem?" — En hoi Rødme farvede Claras Kinder. Taarerne trillede ned fra hendes milde Dine, idet hun svarede: „Ak, Trolle! Vi, i vor Alder!" — „Jeg indseer vel, De frygter Verdens Spot; men bør denne Hindring" Clara afbrød ham: „O nei! Mine Grunde ere henteede fra et dybere og renere Væld. Ak min Ven! hvor smerter det mig, om mine Ord skulde bedrøve Dem; men jeg skylder Dem Sandhed i en saa alvorlig Anledning. Min Kjærlighed til Dem er i de mange Aars Sorger og Omverlinger luttret fra de Følelser, der, som vi antage, falde fra os med det jordiske Livs Videnskaber. Den er nu en Omhed, som er varmere end en Søsters, men reen som hendes. I mine tidlige Aar var det mig sødt at kalde Dem Broder; som en saadan har De beskyttende værnet om mig. O lad mig altid have en elsket Broder i Dem! Synes De ikke selv, at ethvert

andet Forhold i vor Alder vilde være stødende for vor egen Følelse?" — "O Clara! hvor maa jeg begræde min Ungdom! Kun min ulykkelige Alderdom stiller mig nu fra Dem." — "Nei ikke blot vor Alder, men endnu noget Vigtigere" ... Hun holdt inde. — "Tal, jeg beder Dem!" sagde Trolle: "Frygt ikke for at saare mig! Lad hele Sandheden komme for Lyset i denne Time." — Med undseelig Mine sagde Clara: "Om vi end vare unge, hvor turde vi gribe en Lykke, som vi ikke kunde nyde i dens Reenhed? Vor Kjærlighed var god i sig selv, men dens Følger have ikke været det. Maatte vi ikke frygte at Josephas og Marianes Skygger i mangt et Dieblis skulde stille sig imellem os? Turde vi, uden at forstyrre vor Samvittigheds-Ro" ... "Al Clara! Clara! min Samvittighed mener De; thi Deres er reen som en Engels." — "Nei min Ven! intet Menneſte er retfærdigt for Gud; men selv om jeg var det, vilde det da hindre mig i at føle virkelig Anger over Deres Bildfarelser? See her, hvor kjær De er mig. Jeg har optaget Dem i min Samvittighed, i min inderſte Sjæl." — Med Begeiſtring udbød Trolle: "Al, elskede Clara! De gjør mig lykkelig i al min Ulykke." — "Hør mig, min dyrebare Ven! Lad mig raade for vor Fremtids Planer. Jeg kjender alle Deres ædle Henſigter til min og Deres adopterede Sønſ Bedſte. Jeg modtager med

Tafnemmelighed saa stor en Godhed fra en Haand, af hvilken jeg har modtaget saa Meget, men jeg modtager den kun paa samme Vilkaar, som denne Deres Søn har erklæret Dem: Vi ville udgjøre een Familie. Vore unge Venner vil De etablere i Deres Huus; jeg sætter mig i Koft hos Lise, hun er min bedste Venindes Datterdatter. Ingen kan finde Stof til Forargelse heri. Jeg elsker allerede den yndige Pige, og Deres Søn skal være mig istedenfor den, jeg saa tidlig tabte. Men De skal være Husets Herre, og paa mit lille Gods, som egentlig er Deres, vil en ny Birkefreds aabne sig for Dem. Naar vi besøge det, skal dets Beboere komme Dem imøde og ære Dem som en Fader og Belgjører. Vi Alle skulle omringe Dem i Kjærlighed og leve for hinandens Lykke." — "Ja elskede Clara! Alt skal skee efter Deres Villie, den er og skal være min Lov. Ja jeg er lykkeligere, end jeg fortjener. Mit Hjerter aabner sig for en Belsignelse, som er det uvant og fremmed."

Med et Udtryk af Glæde sagde Clara: "Saa lad os nu gaae ind til vore Venner, forkynde vore Born den Lykke, vi haabe at berede dem, og glæde os over deres unge Kjærlighed, medens vi selv som hjærlige Søskende Haand i Haand nærme os den Verden, hvor vi haabe at medbringe vor rene Omhed. Ak, erindrer De min Barndoms Feberdrøm, hvori jeg saae, at den

frygtede Grav blev lys og hyggelig, fordi jeg deelte den med Dem? — Prophetisk var min Drøm: I Døden venter os Vennen for vor Kjærlighed." — "De henriver mig," udbød Trolle: "O lykkelig Den, der i sin Alderdom atter møder sin Ungdoms Elskede, som den Fredens Engel, ved hvis Haand han tør haabe at ledes til Forsonerens Fodder og finde Naade!" —

